

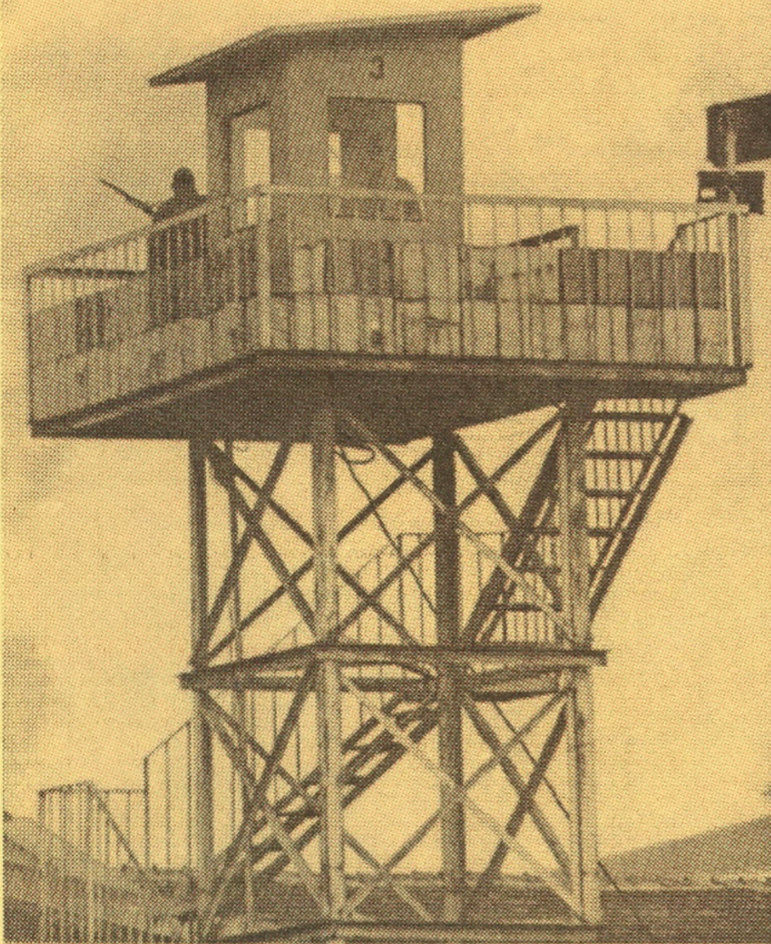
JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 14 · SEBAT 2001 · BIHA: 150.000 TL

Yıkacağız bu zulüm düzenini! Mutlaka!

İçindekiler

"Bu kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacak!"

KATLİAMLARIN HESABI DEVRİMLE SORULACAKTIR!

Sömürgeci faşist Türk devleti 2000 yılının bitimine doğru kanlı yüzünü bir kez daha gösterdi. Türk devleti,19 Aralık 2000 sabahı saat 05:00 civarında cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik katliama girişti. İş makinalarıyla, gaz bombalarıyla, tüfekleri, süngüleri, elbombaları vb. vb. çeşitli silahlarıyla; ordusu, polisi, istihbaratçısı, uşak basınıyla cezaevlerinde tutsak bulunan devrimcilere saldırdı. Cezaevleri ablukaya alındı, civarı insanlardan arındırıldı, insan avcıları siperlere yatırıldı... savaş hazırlıkları tamamlandı ve ardından TC kendine yakışan icraatına başladı: Cezaevlerinin üzerinde hışımla turlayan helikopterler eşliğinde duvarlar iş makinalarıyla yıkıldı, içeriye gaz ve yangın bombaları atıldı... insan avcıları ellerinde silahlarla içeri daldılar. İçeride devrimcilere doğrulttukları silahlar kan kustu. Gözü dönmüş canavarlar direnenleri ateşlere verip diri diri yaktı. Sonra, gaz bombalarıyla zehirlenen, kurşunlarla yaralanan, atıldıkları ateşler içinde ağır yarlanarak derileri soyulmuş olan devrimciler birer birer dışarı çıkardı. Bu işlem de tam bu devlete layık şekilde yapıldı. Tümüyle etkisiz hale getirilmiş olan devrimcilerin aşağılanması için ellerinden geleni yaptılar: "Üstünüzü çıkarın, ellerinizi kaldırın, sürünerek ilerleyin" vs. vs. diyerek emirler yağdırdılar. Uşak medya da kendine verilen görevi yerine getirmeye çalıştı: TV spikerleri bu vahşet görüntülerini devletin ne kadar büyük, ne kadar şefkatli olduğunu, devrimcileri bile kurtarmaya çalıştığını... göstermek için kullanmaya çalıştılar. Sahtekârlığın bu kadarı Türk devleti ve medyası için problem değil! Onlar bu işte son derece uzmanlar!

Türk devleti zaten tutsak olduklarından dolayı eli kolu bağlı olan, ölüm orucunda ölüm sınırına geldiklerinden dolayı hareket etme durumları bile kalmayan devrimcilere acımasızca saldırıp onları diri diri yakarken, ateşli silahlarla katlederken yaptığı vahşetin adını "hayata dönüş operasyonu" olarak koyabiliyor da medyası devletinin ne kadar babacan olduğunu anlatmayı beceremez mi?!!!

Türk devletinin Kürdistan'da uygulamadığı hangi barbarlık kaldı? Köy meydanlarında yoksul köylüler çırılçıplak edilip yerlerde mi süründürülmedi? Onlara insan dışkısı mı yedirilmedi? Kadınlara tecavüz mü edilmedi? Köyler, ormanlar mı yakılıp yıkılmadı? Binlerce köy boşaltılıp, insanlar mı sürgün edilmedi? İnsan cesetleri garnizon çöplüklerine atılıp köpeklere mi yedirilmedi? Silahsız köylüler, çobanlar kurşuna dizilip "çatışmada ölü ele geçirildiler" mi denilmedi? Ölülerin cesetleri tank paletleriyle yerlerde mi sürüklenmedi? Parçalanmış cesetlere basarak poz vermek Türk askerinin kahramanlığına mı sayılmadı? İşkenceler, gözaltında kayıplar, toplu katliamlar mı yapılmadı?...

Sömürgeci faşist Türk devleti yıllardır bu barbar pratiğin içinde bulunuyor. Cezaevlerine yönelik tavırları da bu uygulamalarının bir parçasını oluşturuyor. Irkçı, kafatasçı, ülkücü faşist tetikçilerden "insan hakları bakanı" tayin eden bu devlet için tutsak devrimcileri diri diri yakarken "kendi kendilerini yakıyorlar", onları kurşun yağmuruna tutarken "çatışmada birbirlerini vurdular" vb. yalanlarına başvurması çok sıradan bir meseledir! Bu devlet,19 Aralık saldırısında da dünyanın gözünün içine baka baka devrimcileri katliama giriştiği bir operasyonu "hayata dönüş operasyonu" olarak adlandırmaktadır.

Türk devleti için yalanın, utanmazlığın, rezilliğin, sahtekarlığın sınırı yoktur...

Cezaevlerine yönelik saldırıda da yine devletin bu barbar çehresi net olarak açığa çıktı: Devletin cezaevlerine yönelik saldırıyı bir yıldan fazla bir zamandır planladığını, bunun tüm ince ayrıntılarıyla hazırlandığını bizzat devlet yetkililerinin kendileri kamuoyuna açıkladılar. Oysa saldırı öncesi sanki cezaevlerine baskın düzenlemek gibi bir planları yokmuş, cezaevinde kimsenin ölmesini istemiyorlarmış, bunun için uzlaşma yolları arıyorlarmış gibi propagandaya giriştiler. "Biz elimizden geleni yaptık, ama bazı örgütler

baskıyla bir bölüm taraftarını ölüm orucuna yatırmış, biz onları kurtarmak istiyoruz" yönlü demagojilerle kamuoyu oluşturmaya, saldırılarına zemin hazırlamaya çalıştılar. Geri bilinçli yığınlar hakim sınıfların bu demagojisinin etkisinde kaldı. Ortam egemenlerin saldırısı yönünde olgunlaştığı noktada herkesin gördüğü gibi kanlı saldırılarını düzenlediler. Gerçeklere gözlerini kapamayan herkes gördü ki devlet F tipi uygulamaya geçmek için böyle bir saldırıyı daha önceden planlamış ve bunu gerçekleştirmenin yollarını arıyordu. "Biz ölümlerin olmasını önlemek istiyoruz" vb. demagojiler sadece gerçekleştirmeyi planladıkları kanlı saldırıyı meşrulaştırmanın hazırlıklarıydı.

Ölüm orucundaki devrimcilerle görüşmeler sürecinde, devlet yetkilileri "F tipine geçişin hemen yapılmayacağını" vb. söylemle kendilerini iyi niyetli göstermeye çalıştılar. Ama yine herkes gördü ki, devlet verdiği bu sözlerin üzerinden iki gün geçmeden cezaevlerine düzenlediği kanlı saldırıyla onlarca devrimciyi katletti ve bu arada hemen F tipine geçişi gerçekleştirdi.

Kanlı saldırıdan bölümler yayınlarken devlet lehine avazı çıktığı kadar bağırarak propaganda yapan sahibinin sesi medya devlet yetkililerinin çelişkili açıklamalarıyla birlikte daha ilk günlerde "hayata dönüş operasyonu"nun devrimcilere yönelik planlı bir saldırı olduğu ortaya çıktıkça sorunu daha fazla karıştırmamaya özen gösterdiler. Türk medyası devleti aklamaya yönelik propaganda amacıyla sorunu irdeledikçe işin arkasında devletin kirli çamaşırları ortaya çıkmaya başladı. Bunu gören devlet medyasını bu kez "sorun üzerine konuşmama" görevine çağırdı ve burjuva medya bir anda sus pus oldu. Bir anda hep birlikte yeni bir gündem oluşturmaya başladılar. Günlerce devletin ölümleri önlemek için uğraştığı propagandasını yapan medya kanlı saldırıdan sonra ölüm sınırını çoktan geçen ölüm orucundaki devrimcilerin durumunun nasıl olduğu, kimlerin nerelere götürüldüğü... hakkında tek söz etmemeye başladılar. Günler geçtikçe bunun da bir nedeninin olduğu görüldü:

Devlet, "örgütlerin kendi bazı taraftarlarını zorla ölüm orucuna yatırdıkları, ölüm orucundakilerin örgüt korkusuyla eylemi sürdürdükleri" propagandası yapıyordu. Ama görüldü ki durum böyle değil, devrimci tutsaklar faşist devletin uygulamalarına karşı kendi iradeleriyle doğru buldukları bir mücadeleyi canbedeli sürdürüyor, onurlarını çiğnetmiyorlar. Her biri tek başına bile devletin her türlü saldırılarına boyun eğmeden başlattıkları eylemi sürdürüyordu. Burada da devletin ne kadar yalancı olduğu, ne tür yalanlara başvurduğu açığa çıkıyordu.

Hani, örgüt korkusuyla ölümüne eylemi sürdürüyorlardı!

Hayır! Devrimciler doğru bulduğu bir mücadeleyi

yürütmektedir ve bu mücadelenin sınıflar savaşımı olduğunu ve can bedeli yürütülmek zorunda olduğunu en başta bilirler. Hakim sınıfların demagojilerinin süreç içinde beş para değeri olmadığı hep yeniden ortaya çıkıyor.

Faşist devletin tüm çabalarına rağmen zindanlardaki devrimci mücadelenin sürüyor olması devleti kudurtan en temel etmenlerden biri olmuştur. Onlar, yıllarca bu mücadeleyi tümüyle yok etmek için uğraşıyorlar, ama bunu bir türlü başaramıyorlar. Zindanlara attıkları devrimciler orada da can bedeli devrimci mücadele yürütüyor. Devlet tutsak ettiği devrimcileri bile bir türlü "hizaya getiremediğini" gördükçe kuduruyor. Hakim sınıflar bu duruma bir çözüm bulmanın arayışı içinde F tipi uygulamayı gündeme getirdiler. Onlara göre devrimcileri birbirlerinden tecrit ederek onları susturmanın teslim almanın bir yoluydu F tipi cezaevi sistemine geçiş. Devletin amacı, F tipiyle tutsak devrimcileri tecrit etmek, sindirmek, susturmak ve teslim almak. Bütün demagojileri bu istemin gerçekleşmesine hizmet için yapılıyordu. 19 Aralık kanlı saldırısı da bunun için planlanmıştı.

Devrimci tutsaklar da devletin F tipi uygulamayla ne yapmak istediğini biliyorlardı. Cezaevlerinde canbedeli kazandıkları kimi haklarının ortadan kaldırılması ve devrimci onurlarının çiğnenerek kendilerinin teslim alınma saldırılarına karşı her türlü mücadeleyi yürütmeleri en meşru haklarıdır. Bu mücadelede en başta tutsak olmalarından dolayı başvuracakları araçlar sınırlıdır. Onların en büyük silahları kendi canlarıdır. Devrimciler devletin azgın saldırılarına karşı bu silahı kullanarak mücadeye atıldılar.

Bu mücadelenin asgari olarak öne sürülen ve bu

sistem içinde gerçekleşmesi mümkün olan taleplerin elde edilmesi bağlamında başarıya ulaşabilmesinin de en önemli koşullarından biri "dışarda" işçi ve emekçilerin bu mücadeleye kendi mücadeleleri olarak sahip çıkması iken; bir diğeri de cezaevlerindeki ilerici, devrimci, demokrat ve ezilen ulus ve milliyetlerin ulusal baskıya karşı çıkan kesimin "içerdeki" birliğinin, ortak mücadelesinin sağlanmasıydı.

"Dışarda" işçi ve emekçilerin devrimci tutukluların mücadelesini kendi mücadelesi olarak sahiplenmemesi olgusuyla, "içerde" ulusal baskıya karşı çıktığı ve ulusal kurtuluş istediği için cezaevlerine konan PKK'li ve PKK yanlısı tutukluların takındıkları tavır, hakim sınıfların devrimci tutukluların direnişini kırmaya hizmet eden bir tavır olmuştur.

Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu'nun belli bir safhasında PKK'liler az sayıda kişiyle destek için başlattıkları "açlık grevi"ne, devrimci tutukluların taleplerinin bir bölümünü devlete kabul ettirme ve devletin resmi temsilcileri tarafından F tipi'ne geçişin ertelendiğini açıklama aşamasında; "devletin takındığı tavır güven verici", "devlet samimi" vb. gerekçelerle son verdiler. Yaklaşık iki hafta süren bu "destek grevi"nin bitirilmesini, faşist Türk devletinin Adalet Bakanı H. Sami Türk ***"PKK'li tutsaklar ölüm orucuna son verdi"*** diye açıklayarak, devrimci tutukluların mücadelesine karşı kullandı. PKK'lilerin bu tutumu, açıkça "grev kırıcılığı" rolünü oynayan ve devlete, "bakın biz sizi samimi buluyoruz" vb. mesajlar vererek şirin görünmeye çalışan bir tutum oldu.

Bununla da yetinilmedi: Faşist Türk devleti, devrimci tutukluların direnişini kırmak için, önceden planladığı "af" ile devrimci tutukluların bulundukları koğuşların yan koğuşlarını boşaltma planı, Cumhurbaşkanı Sezer'in "af yasasını" meclise geri göndermesi sonucunda geciktiği için, bu koğuşların devletin kolluk güçlerinin zoruyla boşaltılması gündeme geldi. Bu bağlamda PKK'li tutsaklar, koğuşlarının boşaltılmasına karşı gelmeyerek, yine devletin planının gerçekleştirilmesine hizmet etme konumuna girdi.

Faşist Türk devleti devrimci tutukluları F tipi'ne yerleştirmeye başlamasıyla PKK'li tutsaklar götürüldükleri cezaevlerinde kendilerine baskıların arttığını açıklayarak "protesto" seslerini çıkarmaya başladılar. Ama neden yalnızca bu uygulamalar değildi. Çıkartılan bu seslerin birazcık yükselmesinin bir başka nedeni de, TC'nin Talabani ile işbirliği içinde Güney Kürdistan'da PKK güçlerine karşı saldırı başlatmasının gündeme gelmesiydi.

Böylece PKK, hem "içerde" hem "dışarda" TC'nin Güney Kürdistan'da PKK güçlerine yönelik saldırı tavrını protesto etmeye başladı. TC'nin bu saldırılarına karşı özellikle Kuzey Kürdistan-Türkiye dışında yoğun protesto eylemleri gerçekleştirdi. Devletin PKK'ye yönelik bu saldırıları cezaevlerine saldırılarla üstüste binmesi sonucu, PKK'nin eylemleri de cezaevlerine saldırıları protesto etme tavrını da içerme durumunda oldu. Dolayısıyla bu süreçte PKK tarafından gerçekleştirilen eylemler her ne kadar devrimci örgütlerin devlete yönelik eylemleriyle çakışma durumunda olduysa da madalyonun gerçek yüzünü gözardı etmemek gerekir.

PKK'lilerin "demokratik cumhuriyet", "TC ile barış" siyaseti temelinde sömürgeci faşist devlete yaranmaya çalıştığı, objektif olarak devrimci tutukluların devlete karşı mücadelesinde grev kırıcılığı yaptığı ve koğuşların boşaltılmasına karşı mücadele etmeyerek devletin planına hizmet ettiği gerçeği orta yerde duruyor. Bu gelişme, **"Susma, sustukça sıra sana da gelecek!"** şiarının ne kadar doğru olduğunu gösterdiği gibi, sömürgeci faşist Türk devletine güvenilemeyeceğini, yapılması gerekenin bu faşist devlete karşı devrimci kesimlerle birlikte kararlıca mücadele ağını sürdürmek olduğunu da göstermiştir. Sömürgeci faşist devlete bel bağlamanın sonu hüsrandır! Hayatın kendisi bunun örnekleriyle doludur.Tabii ki öğrenmek isteyenler için!

***

Hakim sınıflar cezaevlerine yönelik saldırı ortamını hazırlama sürecinde yine bolca demokrasiden, demokratik hukuk devletinden, insan haklarından da sözetmeyi ihmal etmediler. Kendilerini "ölümleri önlemek isteyen" insan haklarına değer veren masumlar olarak satmaya, devrimci örgütleri ise taraftarlarını baskıyla ölüme götüren canavarlar olarak göstermeye, bu yönlü propagandaları yoğunlaştırmaya özel önem verdi. Yalan ve demagojileri arkasında devrimcilerin somut taleplerinin üzeri örtülmeye çalışıldı. Devrimcilerin hiçbir talebinin kabul edilemez olduğunu, pazarlık yapmayacaklarını açıkladılar. Devletin bu bağlamda da gayet sahtekâr bir tutum içinde olduğu, esas planının ölümleri engellemek vb. değil, cezaevlerine planladığı saldırıyı gerçekleştirmek olduğu ortaya çıktı.

Örneğin, cezaevlerindeki devrimcilere saldıran, onların kollarını koparan, yaralayan, tecavüz edenlerin kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalarını talep etmenin neresi kabul edilemez bir taleptir!

Örneğin,*"Kamuoyunda "Üçlü Protokol" olarak tanınan, Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı'nın ortak imzasından oluşan, tutsakların savunma hakları ve tedavi hakları başta olmak üzere hak gasplarına yönelik, avukatlara onursuz arama dayatmasını içeren protokol iptal edilmelidir."* talebinin neresi kabul edilemez bir taleptir! Örneğin, *"Hapishaneler, belli periyotlarla ilgili kentin Barosunun atayacağı avukatlar, Tabipler Odasının belirleyeceği hekimler, tutukluların belirleye-*

ceği avukatlar, tutukluların belirleyeceği tutuklu aileleri, Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile insan hakları ihlalleri ile ilgili DKÖ'lerin atayacağı temsilciler ile Tüm Yargı-Sen'in atayacağı temsilcilerden oluşan bir heyet tarafından belli periyotlarla denetlenmelidir. Bu denetim keyfiyete bırakılmamalı, yasal güvence altına alınmalıdır." talebinin neresi kabul edilemez bır taleptir!

"Değişik tarihlerde ve yerlerde gözaltındayken bizlere işkence yapanlar açığa çıkartılmalı, kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır. Bu işkenceciler hakkında gerek savcılıklara gerekse de TBMM komisyonlarına başvurularımız vardır. "Takipsizlik kararları" ile işkencecilerin korunmasından vazgeçilmelidir." talebi kabul edilemez bır talep midir?

Bu taleplerin esasının normal burjuva demokrasileri çerçevesinde kabul edilemez talepler olduğunu söylemek düpedüz yalan söylemektir. Ama Türkiye'de burjuva demokrasisi değil, faşist barbarlık hüküm sürmektedir. Bu yüzden devrimcilerin talepleri Türk devleti açısından kabul edilemez oluyor. Kabul edilemez çünkü bu taleplerin bizzat kendisi bu devletin faşist çehresini; saldırganın, tecavüzcünün, katilin bu devlet olduğunu ortaya koymaktadır.

Devrimci tutsakların tüm talepleri gayet haklı taleplerdir. Ancak Türk devleti bırakalım bu talepleri bir yana devrimcilerin,demokratların en sıradan demokratik bir talebine dahi kulaklarını tıkamakta, bunlar üzerine görüşmeyi bile reddetmektedir. Bu devletin devrimcilere, ezilen ulus ve milliyetlere tanıdığı tek bir hak vardır:

Köleliği kabul etmek!

Cezaevleri bağlamında da yaptığı budur.

İşçi ve emekçilerin, ezilen ulus ve milliyetlerin de kendi gerçek kurtuluşları için yapmaları gereken tek birşey vardır: Faşist Türk devletini devrimle yıkmak, işçilerin emekçilerin iktidarını kurmak! Ezilen sınıflar açısından bundan başka gerçek kurtuluş yolu yoktur.

Bugün de devletin cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırıları sürmektedir. Açlık grevi ve ölüm orucundaki tutsaklara zorla tedavi dayatılmakta, ölümleri engelleme adına tutsakların sakat kalmalarına yolaçan müdahalelerde bulunulmaktadır.

Bugün devrimci tutsakların F tipi cezaevlerine karşı genişleyerek süren eylemlerine destek vermek devrimcilerin, demokratların, ilericilerin görevidir. Bu mücadeleyi en geniş yığınlara taşımak için devrimci örgütlerin her zamankinden daha sorumlu davranmaları bir zorunluluktur. Devrimci dayanışma ağı tam da böyle ortamlarda daha sıkı örülmelidir.

Şubat 2001 ✘

NEWROZ 2001'DE DE TEK ALTERNATİF:

Bolşevizm!

2001 Newroz'u yaklaşıyor. Türk hakim sınıfları bu yıl da Newroz'u Nevruz'laştırma çabalarını sürdürecek, Nevruz'un "Türk dünyası"nın bayramı olduğunu yine kitlelere empoze edecektir. Faşist Türk devleti, sömürgeci yaklaşımını bu yıl da pratiğe geçirerek Kürt ulusunun ulusal özgürlüğü taleplerini dile getirecek Newroz kutlamalarını yasaklayacaktır. Sömürgeci devletin izin vereceği Newroz kutlamaları ise, "TC'nin vatanı ve milletiyle bölünmez bütünlüğünün" savunulduğu eylemler, kutlamalar olacaktır.

Böylesi kutlamalar 2000 yılı Newroz'unda da yapıldı ve başta PKK olmak üzere HADEP böylesi kutlamaların uygulayıcısı oldu. PKK, "barış", "demokratik cumhuriyet" savunusu adına devletle bütünleşmenin adımlarını hergün daha fazla ilerletmektedir.

2000 yılı Newroz'unda Kürt ulusal hareketinin esas yönlendiricisi olan PKK ve legal alanda öncelikle HADEP tarafından kitlelere taşınan bilinç; "barış", "demokratik cumhuriyet" ve "özgürlük" adına, faşist Türk devletiyle barış içinde birarada yaşama bilinci olmuştur. Kürt ve Türk liberal burjuvazisinin siyasetinin savunuculuğu bağlamında Nevruz ile Newroz benzeri siyasi platformlarda buluşmuştur. **Bu, 2001 yılı Newroz'unda daha da ilerletilmeye çalışılacaktır...**

PKK ve HADEP başta olmak üzere Kürt milliyetçisi, reformist örgütler ve legal alanda varolan liberal siyasi kesimlerin yapacağı Newroz kutlamaları bu yıl da aynı çerçevede olacaktır. Newroz'un ulusal baskıya karşı isyan ve mücadele günü olarak değil de, bir bayram günü olarak kutlanması gerektiği anlayışı daha da fazla egemen kılınmaya çalışılacaktır.

Kısacası, Kuzey Kürdistan'da ulusal hareketin gelişmesiyle birlikte geniş kitlelerin ulusal baskıya karşı sesini yükselttiği, sömürgeci faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'daki zulmüne, baskılarına, köylerin yakılıp yıkılmasına, Kürt emekçi insanlarının sürgün edilmesine vb. vb. karşı gelmenin bir sembolü haline getirdiği Newroz kutlamaları; PKK'nin son yıllardaki açık teslimiyet siyasetiyle, devletle bütünleşme siyasetinin savunulduğu kutlamalara dönüştürülmüştür.

Newroz'larda yapılan protesto eylemlerinin yerini, Kürt ulusundan işçilere, emekçilere köleliklerine boyun eğmeyi, faşist Türk devletine güven ve saygı duymayı öğütleme kutlamaları, şölenleri almıştır artık...

Güçler dengesi ve sınıf mücadelesinin durumuna bakıldığında içinde bulunduğumuz dönemde komünistlerin Newroz eylemlerine doğru içerikle müdahale etme çabalarına rağmen, bu eylemlere damgasını vuran devletle barışma, bütünleşme siyasetini değiştirmesi, ya da değiştirilmesinde önemli bir etkide bulunması, ne yazık ki pek de mümkün görünmemektedir.

PKK önderliğindeki Kürt ulusal hareketinin yenilgisinin yaşandığı ve bu yenilginin Kürt işçi ve emekçilerine "başarı" olarak yutturulmaya çalışıldığı, TC ile barışın "demokratik cumhuriyet"in güçlendirilmesinin Kürt ulusunun özgürlüğü diye kitlelere sunulduğu bir ortamda Newroz 2001'i karşılıyoruz.

PKK'nin faşist Türk devletiyle bütünleşme siyaseti, ne yazık ki daha birkaç yıl öncesine kadar TC'ye karşı isyan eden onbinlerce, hatta yüzbinlerce insanı düzenle birleştirmeye yönlendirmektedir. Abdullah Öcalan, konulduğu İmralı Cezaevi'nde Kemalizmin "marifetlerini"(!) keşfetmeyi sürdürmüş ve PKK ile HADEP'e kemalistlerle birliği, *"Birlikte Mustafa Kemal'in sözleriyle"* yürümeyi ve Kürt ulusal sorununun çözümü yerine "demokrasinin gelişmesi"nin savunulmasını önererek, Kürt ulusal sorununun çözümünden söylemde de vazgeçtiği bir konuma gelmiştir.

PKK'nin bu açık teslimiyetçi siyaseti kitleler üzerinde, devrimcilere ve devrime yaklaşım bağlamında da olumsuz etkide bulunmaktadır. Şöyle ki, 15 yıllık silahlı bir mücadele sonrasında PKK'nin açık teslimiyetçi siyasetin bayraktarlığını yapması, kitlelerde "bu iş olmaz" düşüncesinin yaygınlaşmasına da hizmet etmiştir.

Kuzey Kürdistan'da PKK'nin devletle bütünleşme adımlarını ilerlettiği bir durum yaşanıyor. PKK dışındaki Kuzey Kürdistanlı diğer örgütlerde de esas egemen siyaset reformizm ve milliyetçiliktir. Öyle bir durum yaşıyoruz ki, elfeneriyle devrimci insan arar

durumdayız. Evet, komünist insanı bırakın, devrimci insan bulmak bile büyük bir başarı olabilmektedir...

Reformizm, milliyetçilik, dincilik vb. düşüncelerin egemenliği sadece Kuzey Kürdistan'da yaşanmıyor. Kuzey Kürdistan'da karşımıza çıkan bu tablo, değişik versiyonlarla Türkiye coğrafyasında da yaşanmaktadır.

Özellikle Doğu Bloku'nun çökmesi sonrasında uluslararası burjuvazi, "globalleşme" ve "aklın yolu birdir" vb. safsatalarıyla birlikte "komünizmin öldüğü", "tarihin gördüğü en iyi sistemin kapitalizm" olduğu görüşünü her türlü aracıyla kitlelerin beynine şırıngalamaktadır. Burjuvazi bunu yaparken, aynı zamanda devrimcilik namına ne varsa silip süpürmeye çaba göstermektedir.

Bu çaba, son yıllarda şu ya da bu ülkede emperyalist "Yeni Dünya Düzeni"ne uymayan ve emperyalist ağababalarının çıkarlarına ters düşen bazı grup ve örgütleri teslim alma, teslim alamadığı yerde de bütünüyle ortadan kaldırma girişimleriyle bütünleşmektedir. Artık "sol"culuk, devletin çizdiği sınırlar içinde, sistemi kabul eden bir şey olarak dayatılmaktadır. Bundan başarılı da olunmaktadır.

Bir bütün olarak karşıdevrim saldırı halindedir, rüzgar her taraftan devrime karşı esmekte ve buna bağlı olarak da reformizmin egemenliği kendisini her geçen gün daha fazla göstermektedir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye de uluslararası düzeyde varolan bu durumdan payını almaktadır. Türkiye'de işçi sınıfı hareketinin seviyesi çok gerilerde seyretmekte ve harekete egemen olan düşünce reformizmdir (milliyetçilik ve dincilik de tüm toplumda egemen olan iki düşüncedir). Ve bu durum kısa süre içinde de değişeceğe benzemiyor. Bu süre, reformist işçi hareketinin varlığını sürdürmesi süresi, komünistlerin sınıfa doğru, devrimci düşünceleri taşıma ve egemen kılma çabasının başarısına göre uzun ya da kısa sürebilir. Fakat komünistlerin andaki gücü ve içinde bulunulan objektif koşullar bilinçte tutulduğunda kısa bir dönemde işçi sınıfı hareketine egemen olan reformizmin bertaraf edileceğini beklemek, -bu, iyi bir hayalcilik de olsa- hayaldir.

İşçi sınıfının mücadelesi en iyi halde doğrudan doğruya kendi ekonomik sorunlarıyla sınırlı bir mücadele durumundadır ve bu da toplu iş sözleşmeleri dönemlerine göre yükselip alçalmaktadır. İşçi sınıfı, bırakın doğrudan siyasi talepler uğruna mücadeleyi, kendi ekonomik çıkarları için bile mücadelede geri düzeydedir.

İşçi hareketi, devrimcilerin, komünistlerin faaliyetini kendi içinde gizleyebilecek bir hareket olmaktan uzaktır. Komünist faaliyete düşmanca yaklaşım içindedir. Bu durum işçi sınıfı içinde komünist çalışmayı daha da zorlaştırmaktadır. Bu da, komünistlerin işçi sınıfı içindeki çalışmayı, uzun vadeli, daha sabırlı bir çalışma temelinde yürütmesini gerektiren nedenlerden biridir.

İşçi sınıfı hareketinde durum özetle böyleyken, düzenin legal "sol" muhaliflerinin durumu da kısaca şöyledir:

İşçi Partisi (İP), egemen sınıfların ideolojik katı kemalist kesiminin sözcülüğünü yapmaktadır. MGK'nin ve Genelkurmaylığın yağız savunucularından olan İP, söylemiyle, eylemiyle karşıdevrimin "sosyalist" maskeli bir partisidir.

Emeğin Partisi (EMEP), İP'i biraz geriden takip eden, İP kadar açık olmasa da egemen sınıflar arasındaki çatışmada, ideolojik katı kemalist kanadın safında yer alan, solculuk, devrimcilik adına konuştuğu ölçüde de reformist olan bir partidir.

ÖDP ve HADEP ise, esasta liberalleşme programını bayrağına yazanların, düzene muhalif olma iddiasındakilerin legal plandaki uzantıları olan partiler konumundadırlar. Her iki parti de demokratikleşmeyi özde Kopenhag Kriterleri'ne uymak olarak gören anlayışın soldaki savunuculuğunu yapıyorlar.

Burada değindiğimiz partilerin tümü de, kendi aralarındaki farklılıklara rağmen düzeniçi partiler konumundadırlar.

Bizim genel değerlendirmede devrimci olarak gördüğümüz ve illegal örgütlerin durumu da pek iç açıcı değildir. Reformizm, kuyrukçuluk, legalizm, milliyetçilik etkisini bu örgütler üzerinde de göstermektedir.

Kitlelerle birleşme adına gerici geleneklerin kuyruğuna takılma, devrimcilik adına gerici geleneklerin savunulması -örneğin Aleviliğin devrimcilik, sosyalistlik olarak savunulması vb.

Kitlelerle birleşme adına, kuyrukçuluk, reformizm savunuculuğu. Reform sınırlarını aşmayan hareketlere onlarda olmayan nitelikler atfetmek, kendiliğindenci hareketin boyutlarını abartma ve kendiliğindenciliğe tapma vb.

Legal imkânlardan yararlanma adına legalizm. Özellikle legal yayın organlarını illegal örgütün yayın organları haline dönüştürmek, legal yayın bürolarını illegal örgütün kadrolarının buluşma alanları haline getirmek vb. vb. tavırlar tüm devrimci örgütlerin muzdarip olduğu yanlışlardır.

Antiemperyalizm adına milliyetçilik savunusu ise anda öncelikle DHKP-C tarafından açıkça yapılmaktadır. Fakat şu ya da bu devrimci örgütte de değişik ölçülerde milliyetçilik, ya da Kürt ulusal sorunu sözkonusu olduğunda Türk şovenizminin yansımaları kendisini göstermektedir.

Sınırlamasız tüm devrimci örgütler işçi sınıfıyla ve emekçilerle birleşemeyen örgütler durumundadır. Kimi örgütlerde daha açık, kimi örgütlerde ise do-

laylı görülen bir olgu da, devrimcilerin grupçuluğu, tekkeci örgütlenme anlayışını aşamadığıdır.

Burada kısa kısa aktardıklarımıza bakıldığında ne Kuzey Kürdistan'da ne de Türkiye'de ortaya çıkan tablo hiç de umut verici görünmüyor. Evet andaki duruma, görünüşe bakıldığında işçi ve emekçiler için kötüler arasında daha kötü ile daha az kötü arasında seçim yapma dışında başka çözüm görünmüyor. Görüntü böyledir ve bu görüntü aldatıcıdır. Gerçekten de bu düzen içinde işçi ve emekçilerin, ezilen ulus ve milliyetlerin kurtuluşu, özgürlüğü mümkün değildir. Ufku burjuva demokrasisiyle sınırlı olanların işçi ve emekçilere, ezilen ulus ve milliyetlere sunacağı gerçek bir çözüm de yoktur, olamaz. Fakat gerçekte çözüm vardır! Alternatif vardır!

ÇÖZÜM DEVRİMDE, SOSYALİZMDE!

Toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan işçilerin, köylülerin, tüm ezilenlerin kendi kaderlerini kendi ellerine almasındadır çözüm.

Çözüm devrimdedir. İşçilerin, köylülerin, tüm emekçilerin kendi iktidarını kurmasındadır; işçi-köylü demokrasisinde, halk demokrasisindedir.

Bu demokrasi, burjuva demokrasisinin tersine, açıkça sınıfsal niteliğini ortaya koyan, işçilerin, emekçilerin örgütlenmesinin önündeki tüm engelleri ortadan kaldıran halk demokrasisidir. Bu demokrasi içinde işçi sınıfı, tüm emekçi sınıfları etrafında toplayarak burjuvaziye karşı topyekün saldırıyı, sömürüyü tümüyle ortadan kaldıracak ve sınıfsız topluma yürüyüşün yolunu düzleyecek, sosyalist devrimi gerçekleştirecektir.

Çözüm sosyalizmdedir, komünizmdedir. Sosyalist devrimde, tüm emekçi sınıflarla omuz omuza kendi sınıf diktatörlüğünü kuracak olan işçi sınıfı, devrimi durmaksızın sürdürecek, bütün dünyada işçi sınıfı ve emekçilerle birlikte burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi yoluyla komünizme varacaktır.

Kuşkusuz biz bunları söylediğimizde, toplumun büyük kesimi bizimle alay ediyor, hatta komünistleri çoğunlukla "geçmişten arta kalan, zamana ayak uydurmayan geri kafalılar" vb. olarak adlandırıyor.

Bir dönemler tesadüfen "sol"culukla, devrimcilikle temasa gelmiş, ama karşıdevrimin uluslararası düzeydeki hakimiyetini görünce devrimin mümkün olmadığı sonucuna varanlar ise, devrimcileri, komünistleri düzene entegre etmekle uğraşmaktadırlar.

Laf düzeyinde çözümü devrimde, sosyalizmde gören küçük bir azınlık ise –yukarıda da belirtiğimiz gibi– devrimcilikle bağdaşmayan birçok hastalığa muzdariptir.

Tüm bunların bilincinde biz Bolşevikler, dışımızdaki kötü şartların, yani irademizden bağımsız objektif şartların kötülüğünün bizi etkilemesine izin vermiyoruz, vermeyeceğiz de! Görevimizin zorluğunun bilincinde olarak, çözümün devrimde ve sosyalizmde olduğunu bıkmadan usanmadan kitlelere, devrimin gerçek mimarı olan işçi sınıfına taşıyoruz, taşıyacağız!

Uluslararası burjuvazi sosyalemperyalist Rusya önderliğindeki Doğu Bloku'nun çöküşünü "komünizmin öldüğünün", kapitalizmin, burjuva demokrasisinin alternatifinin olmadığının aracı olarak kullanıp "zafer" çığırtkanlığını yapadursun... Onların bu yönlü her çığırtkanlığı, gerçekte bunların hâlâ komünizmden ne kadar korktuklarını göstermektedir.

Hakim sınıflar korkularını "zafer çığlıklarıyla" bastırmaya, işçi ve emekçilere tek seçeneğin sömürü düzeni olduğunu göstermeye çalışırken; başta Ekim Devrimi olmak üzere uluslararası işçi sınıfı tarihi de işçi ve emekçilere sömürü düzeninden kurtuluşun mümkün olduğunu, işçilerin, emekçilerin, tüm ezilenlerin kendi efendisi olabileceğini göstermektedir.

Kurtuluşun devrimde, sosyalizmde olduğunu ve bunun pratik olarak da mümkünlüğünü en açık biçimiyle Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ve kazanımları uluslararası proletaryaya, ezilen ulus ve milliyetlere göstermiştir, bugün de hâlâ gösteriyor.

Öne çıkan bazı noktalara değinmek bile Ekim Devrimi'nin işçiler, emekçiler ve tüm ezilen ulus ve milliyetlere yol gösteren kızıl bir meşale olduğunu, işçi ve emekçiler için kurtuluşun kendi iktidarlarında olduğunu göstermeye yeterlidir.

Uluslararası burjuvazinin ve bilimum savunucularının işçi ve emekçilerin, tüm ezilenlerin beyinlerine şırıngalamakta olduğu görüşlerden biri, artık şiddetin geçersizliğidir. Yani hakim sınıflar kendi devletlerinin işçi ve emekçileri ezmenin bir aracı, şiddet örgütü olduğunu; askeri, polis vb. tüm kurum ve kuruluşların burjuvazinin iktidarını, düzenini korumanın araçları ve bu kurumların işçi ve emekçiler üzerinde en büyük şiddet aracı olduğu gerçeğini gözardı ederek işçi ve emekçilere "şiddete başvurmayın" nasihatinde bulunmaktadır.

Hakim sınıflar kendi iktidarlarını korumak için bu yola başvururken, burjuvazinin iktidarını yerlebir edecek gücün işçi ve emekçilerin birleşik gücü olduğunu, kitlelerin bu gücünün şiddete dönüşmesiyle iktidarlarından olacaklarını iyi bilmektedirler.

Devrimciler, komünistler için sorun bu gerçeği işçilere, emekçilere ve tüm ezilenlere kavratmaktır. Ekim Devrimi bir kez daha, burjuvazinin egemenliğine ancak proletaryanın ve emekçi yığınların silahlı devrimiyle, şiddete dayalı devrimle son verilebileceğini göstermiştir.

Şiddete dayanan devrim olmaksızın burjuvazinin iktidarının yıkılmasının ve işçi-köylü iktidarının kurulmasının mümkün olmadığı yaklaşımı temelinde sü-

rekli propaganda, ajitasyon, örgütleme çalışmasıyla milyonlarca işçi ve köylü silahlı devrim düşüncesiyle; burjuvazinin devlet aygıtının şiddetle parçalanması, yerine, sosyalist devrimin yolunu açacak olan ve proletarya diktatörlüğünün yolunu düzleyecek işçi-köylü iktidarının kurulması gerektiği düşüncesiyle eğitip örgütlemek devrimi gerçekleştirmenin olmazsa olmaz önkoşullarından biridir.

Burjuvazinin çanına ot tıkamak isteyen herkes bu gerçeğe uygun davranmak, işçi ve emekçileri bu bilinçle eğitip örgütlemek zorundadır.

Uluslararası burjuvazi şiddete dayalı devrime karşı olduğu gibi haklı savaşlara karşı da gerçekleri gizlemeye, işçi ve emekçilerin bilincini karartmaya çalışmaktadır. Burjuvaziye göre artık dünyaya "akıl" egemendir... Dünya "barış çağı"nı yaşamaktadır vb. vb. Tüm bu sahtekârlığın içinde savaşa yolaçan etmenin Ekim Devrimi'yle ortaya çıkan Sosyalist Blok olduğu yalanı da kitlelere empoze edilmektedir.

Sosyalemperyalist Doğu Bloku'nun 1990'ların başında çökmesi sonrasında "barış çağı"nın geldiğinin çığırtkanlığını yapan burjuvazi, açıkça sahtekârlık yapmaktadır. Burjuvazinin "barış çağı" olarak lanse ettiği bu son 10 yıl içinde, yürüyen yerel savaşlarda 5 milyondan fazla insan yaşamını yitirmiştir.

Ekim Devrimi, çok açık biçimde emperyalizmin aynı zamanda emperyalist savaşlar demek olduğunu; emperyalist savaşların emperyalizm varolduğu sürece kaçınılmaz olduğunu; emperyalist savaşı gerçekten engellemenin yolunun devrim olduğunu pratikte de gösterdi. Emperyalist savaşlara, yerel alanlarda yürüyen haksız, gerici savaşlara son vermek isteyenler, Bolşevik Devrim için Bolşevik mücadeleye sarılmak zorundadır.

Ekim Devrimi, devrimin zaferinin olmazsa olmaz önkoşullarından birinin işçi sınıfının önderliği ve işçi-köylü ittifakı olduğunu gösteriyor. Bunun da ötesinde Ekim Devrimi, proletaryanın tarihsel misyonunu eylemiyle kanıtlamasıdır; yığınların siyasi tecrübesinin, kendi deneyiminin devrim için mutlak zorunlu olduğu; devrimin kitlelerin eseri olacağı öğretisinin de kanıtıdır Ekim Devrimi.

Ekim Devrimi bunu kanıtladığı gibi, işçi sınıfının tarihi misyonunu yerine getirebilmesi için, işçi sınıfına önderlik edecek bir örgütün, Komünist Partinin varlığının zorunluluğunu da göstermiştir. Çünkü, kapitalist bir toplumda işçi sınıfının tümünün kendi kendisini sömürüden ve baskıdan kurtarabileceğinin ve bunu nasıl yapabileceğinin bilincine kendiliğinden varması mümkün değildir.

Ekim Devrimi, proletaryanın sınıf olarak devrime önderlik edebilmesinin ancak Bolşevik tipte bir parti ile mümkün olduğunu gösterdi.

Devrim kitlelerin eseri olacaksa, devrimin öncü sınıfı proletarya ise ve işçi sınıfı başta olmak üzere ezilenlere yol gösterecek bir örgütün –Komünist Partinin– varlığı zorunlu ise, o zaman bu örgütün yaratılması, inşası gündeme gelir. Bu da, önümüze Bolşevik tipte bir partinin inşası sorununu koymaktadır.

Sömürü sisteminden kurtulmak, işçi ve emekçilere özgür bir dünya yaratmak isteyen herkesin, bugün sarılmak zorunda olduğu en merkezi görev; proletaryanın kurtuluşu davası için kavranması gereken esas halka, işçi ve emekçilere kurtuluşun yolunu gösterecek, işçi ve emekçilere devrimde önderlik edecek Bolşevik Parti'nin inşası görevidir.

İşçi sınıfının öncü örgütü, komünist parti olma iddiasında olanların ve komünist bir toplum kurmayı amaçladığı iddiasında olanların bu amaçlarına ulaşabilmesinin önkoşulu, Bolşevik Parti inşasını günün kavranması gereken esas halkası, merkezi görevi olarak tespit edip buna uygun davranmasıdır.

Bolşevik tipte bir partinin inşası, varlığı, devrimin başarıyla yönlendirilmesinin, işçi ve emekçilerin mücadelelerini bir merkezde birleştirmenin; işçi ve emekçilerin sınıf hareketini burjuva düzenini ortadan kaldırmanın hareketi haline getirmenin olmazsa olmaz önkoşullarından biridir.

Ayrıca Ekim Devrimi'nin ve bütün büyük devrimlerin tecrübeleriyle ispatlanmış olan; her türlü kuyrukçuluk ve maceracılığa karşı panzehir olan şu üç noktanın altını da çizmek gerekiyor:

1) Devrimde zafer kazanmak için öncünün mutlaka ideolojik bakımdan kazanılmış olması önşarttır.

2) Ama yalnızca öncü ile devrimde zafer kazanılamaz. Devrimde zafer kazanmak için "bütün sınıf, büyük yığınlar öncüyü doğrudan destekleme durumuna gelmeli, ya da öncüye karşı hayırhah bir tarafsızlık tutumunu benimsemeli, ve karşı tarafı desteklemeleri ihtimali kesin olarak ortadan kalkmalıdır.

3) Yığınların böyle bir tutumu benimsemesi için yalnızca ajitasyon, yalnızca propaganda yetmez, yığınların siyasi tecrübesi gereklidir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimcilerin, devrimin kitlelerin eseri olacağı temel yaklaşımını kavramadığı, bunun sonucunda da devrimi devrimcilerin yapacağı yaklaşımına uygun davrandığı, devrimcilik adına kuyrukçuluğun, maceracılığın yaşandığı ve devrim için verilen mücadele kısa vadeli başarılar için mücadeleyle sınırlandırıldığı bir ortamda bu noktalara vurgu yapmak ayrı bir öneme sahiptir.

Bu bağlamda vurgulanması gereken bir temel sorun da; devrimcilerin, komünistlerin siyasetinin, eylemlerinin, tavırlarının vb. vb. hepsinin de işçi ve emekçilerin bilincini geliştirmeye, işçi ve emekçileri devrim için mücadeleye daha fazla yaklaştırmaya hizmet etmesi gerektiğidir. Savunulan siyaset, yapı-

lan eylemler ve takınılan tavırlar işçi ve emekçileri, işçi ve emekçilerin kurtuluşunun burjuva sistem içinde mümkün olmadığı, gerçek kurtuluşun sömürü sisteminin yerlebir edilmesiyle, sömürüsüz, sınıfsız toplumun kurulmasıyla mümkün olacağı düşüncesine vardıran ve bunun için mücadeleye çeken siyaset, eylemler, tavırlar olmalıdır.

Ekim Devrimi'nin çözdüğü en önemli sorunlardan biri de ulusal sorun olmuştur. Günümüzde ulusal boğazlaşmaların, çatışmaların yoğunluğu ve milliyetçiliğin egemen düşüncelerden biri olması, Ekim Devrimi'nin ulusal soruna getirdiği çözümün öne çıkarılmasını, ulusal sorunun çözümünde de Ekim Devrimi'nden öğrenmenin aciliyetini ve önemini daha da artırmaktadır.

Ekim Devrimi'nin gösterdiği en önemli sonuçlardan biri, ezilen ulusların kurtuluşu için emperyalizm öncesi kabul edilen tek yöntem olan burjuva milliyetçiliğine karşı proleter enternasyonalizmi yöntemini geçirmesidir.

Ekim Devrimi pratikte ezilen ulusların, halkların özgürlüğe kavuşmasında proleter enternasyonalisti yöntemin tek doğru yöntem olduğunu ispatladı. Ekim Devrimi, değişik uluslarla, milliyetlere ait işçilerin ve köylülerin özgür iradeleri temelinde kardeşçe birliğinin; özgür irade ve enternasyonalizm üzerine kurulu birliğinin mümkün olduğunu; bunun gerçekleşebilmesi için ilk şartın zoraki birliğin devrimle yıkılması olduğunu; çok uluslu bir devlette merkezi iktidarı ele geçiren proletaryanın, bütün ulusların ayrılma hakkını ve tüm milliyetlere tam hak eşitliğini pratikte tanıdığını, bu hakkın özgürce kullanılmasının şartlarını yarattığını açıkça gösterdi.

Ekim Devrimi, gerek emperyalizm–ezilen ülkeler bağıntısında ulusal sorunu; gerekse çok uluslu devletlerde ulusal sorunu proleter dünya devriminin bir sorunu; emperyalizme karşı mücadelenin bir sorunu haline geldiğini pratikte gösterdi. Stalin'in deyimiyle; *"ulusal sorun ancak proleter devrim ile bağlantı içinde ve proleter devrimin zemini üzerinde çözülebilir".*

Ekim Devrimi'nin pratikte gerçekleştirerek ispatladığı birkaç noktaya dikkat çekmek bile, işçiler,emekçiler ve tüm ezilen ulus ve milliyetler için gerçek kurtuluşun mümkün olduğunu göstermeye yetmektedir. Evet kurtuluş devrimde, sosyalizmde!

Sorun, bu gerçeğin işçilere, emekçilere gösterilmesinde, kavratılmasında ve onların kurtuluşlarını kendi ellerine almasını sağlamaktadır. Kuşkusuz bu görev uzun erimli bir görevdir. Kısa vadeli başarılar peşinde olanlar için de çekici değildir. İşçiler ve emekçiler kendi tarihi misyonunun bilincinde değil. Fakat bu, devrim ve sosyalizm çözümünün tek alternatif olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Görevimiz zor ama onurlu bir görev! Sömürüsüz, sınıfsız bir toplumu, yeni bir dünyayı yaratma mücadelesinin, gerçekte insan olmanın onurudur bu! Bu mücadelede karşımızda duran zorluklar aşılmak için vardır. Sosyalizmi-komünizmi işçi sınıfı hareketiyle, emekçilerle her geçen gün daha fazla birleştirdikçe; devrim ve sosyalizmi bir hedef olmaktan çıkarıp gerçeklik haline getirmek de o kadar yakınlaşacaktır. Er ya da geç, bolşevizm yenecek; sosyalizm gelecektir!

Burada ortaya koyduğumuz bazı noktalar gibi Uluslararası Komünist Hareketin derslerini savunmak ve bu dersler ışığında günümüzdeki sınıf mücadelesine müdahale etmek her komünistin görevidir. Uluslararası işçi sınıfı hareketinin deneyimleri, diğer bir tanımla işçi sınıfının kurtuluşunun bilimi Marksizm-Leninizm, her ülkenin komünist örgütünün çıkış noktası olmak zorundadır.

Marksizm-Leninizm bilimi biz Kuzey Kürdistanlı komünistlerin de çıkış noktasıdır. Sınıf mücadelesine ve toplumun diğer sorunlarına çözüm getirmenin yol göstericisi de bizim için Marksizm-Leninizm bilimidir.

Durum böyle olduğuna göre Kuzey Kürdistan'da gerek ulusal kurtuluşun, gerekse de toplumsal kurtuluşun nasıl olacağını ve hangi yollardan geçeceğini de bu bilime, yani Marksizm-Leninizm bilimine ve genel olarak uluslararası işçi sınıfı hareketinin deneyimlerine dayanarak, bu deneyimlere bakarak ortaya koymak durumundayız.

Bu bağlamda Kuzey Kürdistanlı komünistler olarak bilince çıkarılması gereken birkaç noktayı ortaya koymak istiyoruz.

Halklar hapishanesi Rusya'da ezilen ulusların ve milliyetlerin kurtuluşu, milliyetçi temelde verilen mücadeleyle değil, proletarya enternasyonalizmi temelinde verilen mücadeleyle gerçeklik haline gelmiştir. Rusya'da ezilen onlarca ulus ve milliyetin gerçek kurtuluşu, Rusya'nın egemenliği altındaki şu ya da bu ülkedeki mücadeleyle değil; bir bütün olarak merkezi iktidara karşı yürütülen, Çarlık rejiminin ve burjuva iktidarın yıkılmasıyla mümkün olmuştur.

Ekim Devrimi sonrası "ulusal mücadele" adı altında karşıdevrimci ayaklanmalar da Stalin'in tespitiyle şu gerçeği ortaya çıkarmıştır:

"Ulusal burjuvazinin 'kendi halkının' ulusal baskıdan kurtuluşu için değil, fakat bu halkın sırtından kâr elde etme özgürlüğü için, ayrıcalığını ve sermayesini koruma özgürlüğü için mücadele vermekte olduğu ancak şimdi herkes tarafından anlaşılıyordu.

Emperyalizmle bağlar koparılmaksızın, ezilen milliyetlerin burjuvazisi devrilmeksizin, söz konusu milliyetlerin emekçi kitleleri iktidarı ele geçirmeksizin, ezilen milliyetlerin kurtuluşunun düşünülemeyecek olduğu ancak şimdi herkes tarafından anlaşılıyordu.

Böylece 'tüm iktidar ulusal burjuvaziye' sloganıyla birlikte kendi kaderini tayin ilkesinin eski burjuva kavranışı, bizzat devrimin seyri tarafından teşhir edilerek bir kenara atıldı. 'Tüm iktidar ezilen milliyetlerin emekçi yığınlarına' sloganı ile kendi kaderini tayin ilkesinin sosyalist kavranışı, haklılığını ve uygulanma olanaklarını kazanmış oldu.

Bu şekilde, eski, burjuva-ulusal kurtuluş hareketlerine son veren Ekim Devrimi, ezilen ulusların işçi ve köylülerinin her türlü baskıya karşı –dolayısıyla ulusal baskı da dahil–, "kendi" burjuvazisinin ve yabancı burjuvazilerin iktidarına, genel olarak emperyalizme karşı, yeni sosyalist bir hareket çağını açmış oldu." (Stalin, "Ekim Devrimi ve Ulusal Sorun", Eserler, cilt 4, sayfa 155, İnter Yayınları)

Ekim Devrimi ile ulusal sorunun çözümünün proleter devrimi zemini üzerinde çözüleceğinin ne anlama geldiğini Stalin'in bu tespitleri de açıkça ortaya koymaktadır.

Vurgulanarak söylenmesi gerekirse ulusal sorunun çözümü de toplumsal sorunun çözümüne bağlı, sınıfsal temelde verilen mücadeleyle, işçi sınıfı önderliğindeki devrimle ancak çözülebilir. Burjuvazinin iktidarının varlığı şartlarında –bu burjuvazi ezilen ulusun burjuvazisi de olsa– gerçek anlamda ulusal sorunun çözümünün mümkün olmadığı gerçeği bilince çıkarılmak zorundadır. Ulusal kurtuluş isteyen herkes sınıf mücadelesine, işçi ve emekçilerin burjuva sisteme karşı mücadelesine katılmak zorundadır.

Bu bağlamda Kuzey Kürdistan'da işçi ve emekçilere taşınması gereken bilinç, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimin, faşist Türk devletini yıkacak olan işçi-köylü ittifakına dayalı demokratik devrimin ancak değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle mümkün olduğudur.

Faşist Türk devletini yıkma ve işçi-köylü iktidarı kurma amaçlı olmayan hiçbir hareketin ulusal kurtuluşu gerçekleştiremeyeceği, işçi ve emekçilere kavratılmak zorundadır.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de tüm ezilenlerin düşmanı faşist Türk devletidir. Bu yüzden mücadelenin de bir'liği sosyal ve ulusal kurtuluşun olmazsa olmaz önkoşuludur. Kuzey Kürdistanlı komünistlerin en temel görevlerinden biri, Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçilerin Türkiyeli işçi ve emekçilerle; Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşayan tüm ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerle birliğini ve ortak mücadelesini sağlamaktır.

Ekim Devrimi'nin derslerinden öğrenmenin en önemli noktalarından biri de çok uluslu devletlerde, aynı politik koşullar altında mücadele eden, aynı düşmana sahip olan değişik ulus ve milliyetlerden proleterlerin **tek bir partide** örgütlenmelerinin komünistlerin çıkış noktası olması gerektiğidir.

Fakat bu, yani tüm işçi ve emekçilerin yekpare bir partide birleşmesi, merkezi bir partinin örgütlenmesi, yerel ve bölgesel durumlara göre özerkliği, özerk-ayrı örgütlenmeyi dıştalamaz, tersine önşart koşar. Bu bağlamda örgütümüzün görüşleri değişik dönemlerde, değişik yayınlarda ortaya konmuştur.

Buna bağlı olarak tespit edilmesi gereken şey, Partîya Bolşewîk (Kurdîstana Bakur)'un Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin inşasına paralel, merkezi partinin güçlenmesine orantılı inşa edileceği, gelişeceği ve ayrışmanın da bu gelişmeye bağlı ele alınması gerektiğidir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Bolşevik Parti'nin inşasının Kuzey Kürdistan ayağında, Kuzey Kürdistanlı komünistlerin de işin başında işçi sınıfına yönelik çalışmayı temel alması gerektiği, uluslararası işçi sınıfı hareketinin, başta da Rusya Bolşeviklerinin deneyimlerinden çıkarılması gereken derslerin başındadır.

Kuzey Kürdistanlı komünistler, Kuzey Kürdistan'da işçi sınıfına komünist bilinci taşırken, bugün öne çıkan reformizm ve milliyetçilik duvarıyla karşı karşıya olduklarının bilincinde davranmak zorundadır.

Genel olarak uluslararası durumun Dünya komünist Hareketi açısından kötülüğü, gerek Kuzey Kürdistan-Türkiye'de komünistlerin zayıflığı; işçi ve emekçilerin hareketinin çok geri düzeyde seyretmesi, Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğindeki ulusal hareketin siyasetinin açıkça TC'nin savunucusu siyasete dönüşmesi; tüm bunlar komünist çalışmanın önündeki engellerden, komünist çalışmayı daha zorlaştıran ve komünist çalışmanın meyvalarının çok yavaş toplanmasını beraberinde getiren engeller, zorluklardır.

İşçi ve emekçilerin, ezilen ulus ve milliyetlerin gerçek kurtuluşunun yolunu komünist siyaset, Marksizm-Leninizm göstermektedir. Bu bilim temelinde işçi ve emekçilerin devrim mücadelesine kazanılması; değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesinin gerçekleştirilmesi temel görevdir. Bu görev yerine getirilmeden faşist Türk devletini yıkmak, işçi-köylü demokratik iktidarını kurmak, sosyalizme gidişin yolunu açmak ve başta Kürt ulusu olmak üzere tüm ezilen milliyetlerin gerçek kurtuluşunu sağlamak mümkün değildir.

Tüm bunların bilincinde, sistemli, sabırlı ve inatlı bir çalışmayla devrim ve sosyalizm bilincini işçi ve emekçilere taşımak biz komünistlerin görevidir. Bu işi bizden başka yapacak örgüt yoktur! Bu bilinçle 21. yüzyılı Bolşevizmin yüzyılı yapmak için işbaşına!

15 Ocak 2001 ✘

SÖMÜRGECİ FAŞİST TÜRK DEVLETİ GÜNEY KÜRDİSTAN'DA İŞBİRLİKÇİ ÖRGÜTLER ARACILIĞIYLA PKK'YE SALDIRIYOR!

Güney Kürdistan'da da kurtuluş devrimde, sosyalizmde! Tüm sömürgeci güçler Kürdistan'dan defolun!

Talabani önderliğindeki YNK'nin Eylül ayı ortalarında PKK'ye karşı başlattığı saldırılar, PKK tarafından geri püskürtüldükten sonra 4 Ekim'de –PKK'nin ateşkes ilanıyla– son bulmuştu. PKK, YNK ile çatışmaktan yana olmadığını açıklamasına rağmen YNK Aralık ayı başlarında yeniden PKK güçlerine saldırılarda bulundu.

YNK güçlerinin PKK güçlerini yenmesi, ya da Güney Kürdistan'dan sürmesinin mümkün olmadığı görüldüğü noktada, işe doğrudan faşist Türk ordusu katılmaya başladı. Özellikle 1997 Mayıs ayından sonra hiçbir zaman tümüyle Güney Kürdistan'dan çıkmayan sömürgeci, işgalci Türk ordusu güçleri, 20 Aralık'tan itibaren takviye edilmeye başlandı.

Sözkonusu gelişmeler, Ocak ayı başlarında *"10 bin mehmetçık Kuzey Irak'a girdi"* vb. haberlerle burjuva medyaya yansıdı. Ardında Talabani Ankara'ya gelerek sömürgeci faşist Türk devletinin değişik yetkilileriyle görüşmelerde bulundu. Bu süreçte yapılan açıklamalar TC ile Talabani işbirliğiyle ve Barzani'nin de bu işbırliği içine çekilerek Güney Kürdistan'da PKK'ye karşı bir saldırı harekâtının hazırlığını gösterdi.

Talabani önderliğindeki YNK'nin bazı sorumlu kademelerdeki temsilcilerinin de Türk ordusunun Güney Kürdistan'a konuşlandırıldığını teslim etmelerine rağmen; Talabani Ankara'da yaptığı açıklamalarda bu olguyu reddetti. TC Başbakanı Ecevit ise *"10 bin*

Ecevit ve Talabani... Pazarlanan ne? İşbirliği hangi çerçevede?

askerden haberim yok, ama teknik yardımda bulunuyoruz" diyerek yapılan işbirliğini açıkladı. Güney Kürdistan'a askeri harekâtın yapılacağı resmi yetkililerce şimdilik reddedilse de, gelişmeler böylesi bir saldırıya hazırlanıldığını göstermektedir.

HERKESİN KENDİ ÇIKARI, KENDİ HESABI VAR!

"Sınırötesi harekât", "sıcak takip" vb. isimlerle faşist Türk ordusunun Güney Kürdistan'a girme, işgal harekâtları artık günlük olağan işler arasına girdi. Özellikle 1983'ten bu yana "terörizme karşı" mücadele adına Türk ordusu onlarca kez Güney Kürdistan'a saldırı harekâtları düzenledi.

Körfez Savaşı ertesinde Güney Kürdistan'da faşist Saddam rejiminin otoritesinin ortadan kalkması, faşist Türk devletinin Barzani ve Talabani'nin işbirliğiyle daha geniş ve uzun süreli "sınırötesi harekâtlar" yapmasına da ortam yarattı.

Körfez savaşı sonrasında emperyalistlerin denetiminde –özellikle de ABD emperyalizmi ve ABD emperyalizmine destek çıkan İngiliz emperyalizmi denetiminde– ilan edilen "Federatif Kürt Devleti"nde Barzani ve Talabani arasındaki iktidar mücadelesi ve bunlar şahsında da değişik emperyalist güçlerin çıkar mücadelesi sürdü. KDP ve YNK arasındaki iktidar mücadelesi yer yer çatışmalara dönüştü ve "Federatif Kürt Devleti" de bu çatışmalara bağlı olarak pratikte son buldu. Güney Kürdistan'da her ikisi de emperyalizmin denetiminde olan iki ayrı iktidar oluştu. KDP ve YNK değişik merkezlerde kendi kendilerini yönetmeye başladılar. Aralarındaki çelişkiler, çatışmalar değişik biçimlerde sürdü, sürüyor.

PKK ise bu süreçte Güney Kürdistan'da etkisini geliştirdi ve KDP ile YNK'den sonra en etkili üçüncü güç konumuna geldi.

KDP ile YNK'nin çatışmaları, PKK'nin Güney Kürdistan'da gelişmesi ve Güney Kürdistan'ı üs olarak kullanması ne emperyalistlerin, ne TC'nin ve ne de KDP ile YNK'nin işine geliyordu.

Bu yüzden de ABD emperyalistleri "arabuluculuk" rolüne soyundular ve KDP ile YNK'yi barıştırmak ve PKK'yi Güney Kürdistan'dan çıkarmak, ya da en azından kontrol altına almak için çaba gösterildi. Dublin, Ankara, Washington süreçleri denen süreçler yaşandı ve Barzani ve Talabani, ya da KDP ve YNK temsilcileri birçok kez biraraya getirtilerek barıştırılmaya çalışıldı. Sonuç olarak Barzani ve Talabani'nin önderliğindeki güçlerin çıkarları uyuşmadı, ABD emperyalizminin de, TC'nin de istediği durum gerçekleşmedi.

ABD emperyalizmi, kendi aralarındaki çatışmalara son vermeyen KDP ve YNK'yi istediği gibi Saddam rejimine karşı bir "koz" olarak kullanamazdı...

TC ise KDP ve YNK'nin kendi aralarındaki çatışmalar, çelişkiler nedeniyle, bu iki örgütü birden PKK'ye karşı saldırtamadı. TC Güney Kürdistan'da da gerçek anlamda bir Kürt devletine karşıdır. Musul, Kerkük vb. petrol kaynaklarının yoğun olduğu bölgeleri misak-ı milliye yeniden katmaktan hiçbir zaman vazgeçmeyen sömürgeci TC, bu amacını gerçekleştirebilecek güce ve ortama sahip olmadığı için Irak'ın toprak bütünlüğünden yana olduğunu açıklama durumundadır. Bu arada, özellikle de Körfez Savaşı sonrasında Irak'taki Türkmenler üzerinde de planlar yapmaktadır. Fakat KDP veya YNK'ye verdiği destek, esas olarak PKK'ye karşı mücadele etmeleri içindir.

Güney Kürdistan'daki gelişmeler, çatışmalar, sık sık bugün "dost" olanların, yarın "düşman" olduğu durumları yaşattı.

Örneğin son yıllarda PKK ile çatışan esas güç KDP güçleri olmuştur. YNK güçleri ise, yer yer KDP'ye yakın tavır takınmış, ama doğrudan PKK ile çatışmaktan kaçınmıştır. Yer yer de –özellikle de KDP'nin YNK'ye saldırdığı dönemlerde– PKK'nin yanında yer almış, KDP'ye karşı çatışmıştır. Bu yüzden de Talabani TC yetkilileri tarafından "güvenilmez" biri olarak görülüyordu.

Fakat, PKK TC ile savaşa son verip silahlı güçlerini Kuzey Kürdistan-Türkiye sınırları dışına çekmesi sonrasında, PKK güçlerinin –bölge doğasının gizlenmeye daha elverişli olduğu nedeniyle– KDP'nin nüfuz alanından, YNK'nin nüfuz alanına kaydırılması, YNK'nin PKK'ye saldırısının temellerinden birini oluşturmuştur. YNK kendi nüfuzu altındaki bölgede PKK güçlerinin bulunmasından rahatsız olmuştur.

Bunun yanısıra Güney Kürdistan'da eğer "Federe" bir devlet, ya da KDP ile YNK'nin iktidarı altında bir otonom devlet isteniyorsa; bunun ABD emperyalizminin, genel olarak emperyalistlerin ve bölgede de sömürgeci Türk devletinin desteği olmaksızın ayakta kalınamayacağını Barzani ve Talabani çok iyi bilmektedir. KDP ve YNK, Barzani ve Talabani şahsında kendi çıkarlarına göre davranmakta, çıkarlarının hesaplarını yapmaktadırlar.

Bu yüzden de Talabani açıkça *"bölgede istikrarı tehdit eden her unsura karşı tüm yollarla Türkiye ile işbirliği içindeyiz."* tespitini yapmaktan kaçınmamaktadır. YNK dış ilişkiler sorumlusu Sadi Ahmet Pire ise PKK'yi Türkiye ile ortak bir sorun olarak gördüklerini, TC ile işbirliğinin normal olduğunu açıkça savundu.

YNK'nin saldırılarıyla karşı karşıya gelen ve çatışmak zorunda kalan PKK'nin de kendi çıkarı, hesabı vardır. PKK, silahlı mücadeleye son verdiğini ilan ettikten sonra, aslında hiç de çatışmak istememektedir. Aslında PKK, Güney Kürdistan'ı TC ile savaşmak için de artık kullanmak istememektedir. Fakat faşist

Türk devletinin PKK'ye karşı tavrını değiştirmemesi, genel bir af çıkarmaması ve PKK'nin "demokratik cumhuriyet" diye tanımladığı anayasal değişiklikleri halihazırda yapmamış olması vb. vb.nedenlerle PKK güçlerinin bir bölümünü "savunma gücü" olarak elde tutma durumundadır. Bu nedenle de aslında çatışmak PKK'nin işine gelmemektedir. Fakat, gerek TC'nin tavrı, gerekse de TC ile işbirliği içinde YNK'nin saldırıları PKK'yi yeniden silahlı mücadeleyi başlatmaya zorlamaktadır.

Çatışmalardan yana olmadıklarını belirten Abdullah Öcalan; *"Biz bu sürecin çatışmalara dönüşmemesi kanlı geçmemesi için soğukkanlılığımızı koruyacağız."* tespitinde bulunmaktadır. Fakat bu "soğukkanlılığın" da sınırı vardır. Bunun farkında olan Öcalan, "silahı" Talabani'ye karşı çevirmek ve YNK ile TC'nin işbirliğini engellemek için faşist Türk ordusuna Talabani'yi *"Eskiden bizi de Türkiye'ye karşı savaşa kışkırtıyordu. Türkiye'de bazı Kürt gruplarına silah vererek, Türkiye'ye karşı kışkırtıyordu."* diyerek şikayet etmekte ve orduya *"Türkiye'de savaşın gelişmesini isteyen güçler vardır"* diyerek, *"ordunun bu tuzağı"* görmesi gerektiğini açıklayarak akıl vermektedir.

PKK, bir yandan Öcalan şahsında Talabani'yi TC'ye şikayet ederken, diğer yandan da, sorunun çözümü için Ankara süreci vb. süreçlere alternatif olarak "Kürtlerin kendi aralarındaki birliğini" öne sürmekte, Talabani önderliğindeki YNK'nin PKK'ye karşı tavrının "Kürtlükle ilgisi olmadığını" vb. görüşleri Kürdistanlı işçi ve emekçilerin beyinlerine şırıngalamakta, milliyetçiliği yüceltmektedir.

Sömürgeci faşist Türk devletinin PKK'ye karşı saldırı ve Güney Kürdistan'a işgal harekâtı hazırlığına karşı tavır takınılırken, anda yürüyen çatışmaların gerçek anlamda sistem içi çatışmalar olduğu gerçeği bilinçlere kazınmalıdır.

Faşist Türk devletinin PKK'yi gerekçe göstererek Güney Kürdistan'ı işgal planlarına, siyasetine, işgaline ve PKK'ye saldırılarına karşı mücadele, her demokratın, devrimcinin ve komünistin görevidir.

Ancak bu yapılırken, devrimci-komünistler kendileriyle milliyetçilik arasındaki kesin ayrımları da bilince çıkartma görevine sahiptir. Türk devletinin ve onunla bugün işbirliği içinde olan YNK gibi örgütlerin PKK'ye –onu yok etme amacıyla– yürüttüğü saldırılara karşı tavır takınıp mücadele ederken, PKK'nin çizgisinin de Kürt milliyetçisi, reformist ve emperyalizmle uzlaşan bir çizgi olduğu gerçeği unutulmamalı, unutturulmamalıdır. Çözümün –eninde sonunda emperyalizme teslim olan– burjuva milliyetçiliğinde olmadığını sürekli bilinçte tutmak, bilince çıkartmak görevdir.

Güney Kürdistan'da, Kuzey Kürdistan'da ve genel olarak tüm Kürdistan'da ulusal kurtuluş gerçekten isteniyorsa, o zaman değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesinden yana tavır takınılmak zorundadır.

Kürdistan'da ulusal kurtuluş, milliyetçilik, reformizm temelinde gerçekleşemez. Ne KDP, ne YNK, ne PKK ve ne de... başka bir milliyetçi, burjuva ideolojisinin savunucusu örgüt Kürt ulusunun şu ya da bu parçasındaki kurtuluşunu gerçekleştirmeye muktedir değildir. Güney Kürdistan'da da Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesiyle; devrimle kazanılacaktır. Güney Kürdistanlı işçi ve emekçilerin de Bolşevik bir örgütlülüğe ihtiyacı vardır. Görev bunu bilince çıkarmak ve bunun için mücadele etmektir.

Kürdistan'da –Kürdistan'ın bütün parçalarında– sorunun gerçek ve kalıcı çözümü, işçi sınıfı ve emekçilerin kendi iktidarlarından geçer.

Kuzey Kürdistanlı işçiler, emekçiler! Ulusal baskıya ve sömürü sistemine karşı mücadele etmek ve gerçek kurtuluşa varmak için Bolşevik Parti saflarında birleşin! Bolşevik Parti'nin inşasına omuz verin!

Tüm sömürgeci güçler Kürdistan'dan defolun!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

Kurtuluş devrimde, sosyalizmde!

22 Ocak 2001 ✘

Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)

BULAŞICI BİR SİYASİ HASTALIK:

Vatancılık!

TKP/ML MK-SB faşist Türk devletini teşhir etme ve kitleleri kazanma adına "vatansever" kesilmiştir. Bu tavır, kendisini Kaypakkaya yoldaşın savunucusu olarak lanse edenlerin, Kaypakkaya yoldaşın ulusal sorundaki tavrıyla uzaktan yakından hiçbir ilişkisinin kalmadığını açıkça ortaya koymaktadır. TKP/ML, kitlelere bu "vatan"ın, burjuvazinin egemenliğindeki bir "vatan" olduğu; devrimcilerin bu "vatanı" savunmadıkları, evet bu bağlamda "vatan haini" olduklarını anlatacaklarına, "vatan haini" olmadıklarına and içmektedirler. TKP/ML, devrimci tutukluların "vatan haini" olmadıklarını tespit etmekle de kendisini sınırlamıyor, bunun da ötesinde "vatan haini" olanların "bu ülkeyi yönetenler", "rütbeli askerler", "bir avuç ağa ve patronlar" olduğunu da savunarak, burjuvaziyle "vatanseverlik" yarışında yerini almaktadır.

Son yıllarda, devrimci örgüt ve parti saflarında vatancılık, diğer tanımla vatanseverlik gelişmekte ve etkisi giderek yaygınlaşmaktadır. Genel olarak uluslararası düzeyde, özel olarak da Kuzey Kürdistan-Türkiye'de milliyetçiliğin, şovenizmin hakimiyeti, etkisini genelde "sol" üzerinde gösterdiği gibi; ulusal sorunda doğru, marksist-leninist konumda olmayan devrimci hareketin bir bölümünü de hızla etkisi altına aldı.

Sözkonusu bu etki kendisini ilkönce "Anayurt", "Atayurt", "Vatan", "Anavatan" ve "Ortak Vatan" gibi kavramlara ağırlık verilen bir söylemde gösterdi. İlk anda kavram değişikliği gibi görünse de, sözkonusu söylem değişikliğinin arkasında belli bir anlayış yatmaktadır. Bunun en açık örneğini "Kurtuluş" gazetesi ve devamı olan "Yaşadığımız Vatan" dergisinin tavırları oluşturmaktadır.

"Vatanseverlik" konusunda burjuvaziyle, milliyetçilerle yarışın, sözkonusu kişiyi, dergiyi, ya da örgütü devrimcilikten uzaklaştırdığı, bu yanlıştan kopulmadığında, bu yarışın sözkonusu olanları sonuçta karşı cepheye yaklaştırdığı dünya işçi sınıfı tarihinde çok kez görülmüş, yaşanmıştır.

"Vatanseverlik" savunusuna şimdilik utangaçca da olsa yenileri katılmaktadır. Son dönemde "vatancılık" yanlısı kesilen örgütlerden biri de TKP/ML'dir. Evet, evet, yanlış okumadınız! TKP/ML MK-SB imzalı, Ocak 2001 tarihli ve TKP/ML Basın Bürosu tarafından yayınlanan bir bildiride, TKP/ML hakim sınıfları teşhir etme adına devrimci tutukluların "Vatan haini" olmadıkları hakkında and içmektedir.

Faşist Türk devletinin 19 Aralık 2000 tarihinde cezaevlerindeki devrimci tutuklulara saldırıları sonrasında, devrimci tutukluları "terörist", "vatan haini" olarak göstermesine karşı takınılan tavır şöyledir:

"İşte bu amacı gizlemek için devrimci tutsaklara 'Terörist' diyorlar. Onları amaçsız birer cani gibi kabul ettirmeye çalışıyorlar. Onlara 'Vatan Haini' diyorlar. Böylece halkın onlara nefretle bakmasını hedefliyorlar. ***Kimdir vatan haini? Ülkenin her türlü kaynağını emperyalist tekellere peşkeş çekenler mi?***

DERSİMCİLİK...

"Dersimliyim, bununla gurur duyuyorum!", "Dersim ulusal kültürü", "Dersim yurtseverliği" vb. tespitlerin bazı politik çevrelerin özel bir Dersim hayranlığının yansıması olduğu biliniyor. Bazılarının da Dersim ile anılır hale geldikleri malum. "Almanya Demokratik Haklar Federasyonu" adlı kurumun Dersim'in sular altında kalmasına yönelik açtığı bir kampanyadan yaptıkları tespitlere de bu çerçevede kısaca değinmek gerekiyor. Yayınladıkları bildiride takındıkları tavırları şöyledir:

"Direnişçi bir geleneğe sahip olan bu insan soyunun Anayurdu olan Dersim bugün büyük bir felaketle karşı karşıyadır."

"Bu bölge tam anlamıyla, farklı farklı kültürlerin derin izlerini taşıdığından dolayı, bir kültürler beşiğidir." (sözkonusu bildiriden)

ADHD'nin açıklamasında başka olağanüstü methiyeler, yakıştırmalar da var. Neden bu abartıya giriliyor, doğru dürüst bir araştırma yapmadan niçin olmayan şeyler varmış gibi gösteriliyor konusunda da herhangi bir açıklamaları yok. Yazıyorlar ve yazdıklarına inanılmasını bekliyorlar. Sömürgeci devletin tutumunu eleştirmek, kınamak, karşı kampanya geliştirmek ayrı şey ve fakat bunu yaparken Dersim özgülünü "insan soyunun anayurdu" vb. biçimde göstermek bambaşka bir şeydir.

Dersim veya başka bir bölgenin coğrafik ya da başka özgünlüğünün bilimsel temelde araştırılıp ortaya konmasına karşı değiliz. Kemalistler tarafından Dersim'in Tunceli olarak isminin değiştirilmesi, hatta Dersim bölgesinin Tunceli olarak bir şehir sınırları olarak darlaştırılmasının Türk hakim sınıflarının ulusal baskısının bir sonucu olduğunu düşünüyor, ve her tür zorla asimilasyon siyasetine karşı olduğumuzu burada bir kez daha ilan ediyoruz. Fakat yürüyen tartışmada esas mesele bu değil. Sonuç olarak her kent için özgün bir durum vardır ve bu bakımdan Dersim hiç bir şekilde diğer kentlerden vb. herhangi bir üstünlüğe sahip değildir. Komünistlik adına, ya da etnik kimlik adına bir Dersimcilik ve Dersim ayrımcılığı yapmak doğru değildir. Bu, sıradan Dersimli kitleye cazip gelebilir, kendini kenti ile özdeşleştirme, tanıma ihtiyacı duyabilir; fakat komünist olma iddiasında olanların Dersimcilik yapmasının hiçbir haklı yanı yoktur... Hele hele kültür mirasına sahip çıkma adına dincilik, Alevicilik yapmanın; ziyaret ve ocak savunuculuğunun hiç mi hiç doğru bir yanı yoktur. Bunu yapanların ellerini sosyalistlikten, komünistlikten çekmeleri, yapabilecekleri en doğru iştir.

30 Ocak 2001 ✘

yoksa buna karşı silahlı mücadeleyi savunanlar mı?

ABD ile kimler ülkenin üretim kaynakları için anlaşmalar yapıyor? Kimler ülke pazarının bir avuç dünya tekeline sunulmasına hizmet ediyor? Kimler tarımı, sanayiyi yok etme politikalarını uyguluyor? Kim ülkemizin halkını bir birine kardırtıyor?

Vatan hainleri bu ülkeyi yönetenlerdir. Ordunun rütbeli askerleri, devletin bürokratları, bir avuç ağa ve patrondur. Halk üzerinde pervasızca şiddet uygulayanlar da bunlardır." *(adı geçen bildiriden. Ayrıca, 19 Ocak-1 Şubat 2001 tarihli Özgür Gelecek, sayfa 10'da da yayınlanmıştır)*

TKP/ML MK-SB faşist Türk devletini teşhir etme ve kitleleri kazanma adına "vatansever" kesilmiştir. Bu tavır, kendisini İbrahim Kaypakkaya yoldaşın savunucusu olarak lanse edenlerin, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ulusal sorundakı tavrıyla uzaktan yakından hiçbir ilişkisinin kalmadığını açıkça ortaya koymaktadır.

TKP/ML'nin bu tavrında birçok açıdan yanlış var. Fakat biz iki noktaya vurgu yapmakla kendimizi sınırlıyoruz. Birinci nokta, "vatan" savunuculuğunun kendisidir. Bu noktada TKP/ML, kitlelere bu "vatan"ın, burjuvazinin egemenliğindeki bir "vatan" olduğu; devrimcilerin bu "vatanı" savunmadıkları, evet bu bağlamda "vatan haini" olduklarını anlatacaklarına, "vatan haini" olmadıklarına and içmektedirler. TKP/ML, devrimci tutukluların "vatan haini" olmadıklarını tespit etmekle de kendisini sınırlamıyor, bunun da ötesinde "vatan haini" olanların "bu ülkeyi yönetenler", "rütbeli askerler", "bir avuç ağa ve patronlar" olduğunu da savunarak, burjuvaziyle "vatanseverlik" yarışında yerini almaktadır.

İkinci nokta da, doğrudan "vatanseverliğin" beraberinde getirdiği Türk milliyetçiliği konumuna düşmektir. TKP/ML MK-SB, hakim sınıfların "vatan haini" olduğunu ortaya koymaya çalışırken Kuzey Kürdistan'ı, Batı Ermenistan'ı vb. ülke parçalarını ve bölgeleri de, tek bir ülkenin, Türkiye'nin parçası olarak gösterme durumundadır. Bu yüzden de "kimler ülkenin", "kimler ülke pazarının", ve benzeri tanımlama-

larda bulunmakta ve "Kim ülkemizin halkını birbirine kırdırtıyor?" sorusunu sorabilmektedir. Böylece "vatanseverlik" savunusunun –özellikle burjuvazinin iktidarda olduğu bir ülkede–, milliyetçiliğin bir versiyonu olduğu bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

TKP/ML "vatanseverlik" yarışına girdiği oranda açıkça Türk milliyetçiliğinin savunuculuğunu yapma; Kuzey Kürdistan ve Batı Ermenistan gibi başka ülkelerin parçaları olan coğrafyaları Türkiye coğrafyası içinde ele alarak inkar ettiği noktada da Türk şovenizminin savunuculuğunu yapma konumundadır. Bu, kendisini değişik ulus ve milliyetlerden halkların inkarında da kendisini göstermektedir. TKP/ML'ye göre "ülkemizin halkı" vardır, ülkelerimiz, halklarımız değil. Birbirine kırdırtılan da "değişik uluslardan, milliyetlerden halklar" değil, "bir halk" kendi içinde birbirine kırdırtılmaktadır... vs. vb.

DERSİM ATAYURT MU?

TKP/ML'nin "vatansever" kesilmesi, yukarıda aktarılan alıntıdaki gibi çok açık olmasa da, yeni bir şey değildir. Bunun kısa geçmişi 1999 yılına kadar uzanmaktadır.

PKK'nin silahlı mücadeleye son vermesi ve gerilla güçlerini Kuzey Kürdistan-Türkiye sınırları dışına çıkarmaya karar vermesine paralel olarak TKP/ML, 1994 yılında "geçici olarak kaybettiği", "geri çekilmek zorunda kaldığı" "mevzi"ye, yani Dersim'e yeniden döndüğünü kamuoyuna bir bildiriyle açıkladı.

Sözkonusu bildiri, 24 Ağustos 1999 tarihli ve TKP/ML Basın Bürosu tarafından yayınlanan, ***"Devrimci Demokrat Kamuoyuna, Çilekeş ve Direngen Dersim Halkına"*** başlıklı bildiridir.

Sözkonusu bildiride TKP/ML'nin kuruluşu ve İbrahim Kaypakkaya yoldaşın katledilmesinden sonra TKP/ML'nin "üç parti genel sekreteri", "yüzlerce şehidi" "binlerce taraftarı" ve *"onlarca kadrosuyla Dersim adeta partimiz TKP/ML'yle bütünleşmiştir. Dersim denildiğinde akla TKP/ML'nin gelmesi bundandır"* tespitleri yapılarak Dersim, TKP/ML'nin tarihiyle sıkı sıkıya ilişkilendirilmekte ve TKP/ML'nin ortaya çıkış yeri olarak ele alınıp değerlendirilmektedir. Bu değerlendirme daha sonra Özgür Gelecek gazetesine "GERİLLA ATAYURDU DERSİM'DE!" (Özgür Gelecek, 26 Kasım-9 Aralık 1999) biçiminde yansıdı.

Bu yaklaşım, bir örgütün kurulması, ya da oluşturulmasına; diğer bir deyimle "doğmasına" bağlı olarak sözkonusu şehir, bölge ya da devletin "atayurt", ya da "anayurt" ilan edilmesi yaklaşımıdır. TKP/ML'-nin kuruluş ilanına bağlı olarak Dersim "atayurt" ilan edildiğine göre, kendisini bir ülkenin örgütü olarak gördüğü noktada da, sözkonusu ülkeyi "vatan" ilan etmenin; sonuç itibarıyla da "vatansever" kesilmenin önünde herhangi bir engel kalmamaktadır... Türkiye KP/ML kendisini Türkiye'nin partisi olarak gördüğü için de Türkiye "vatanseverliği"ne kadar gidebilmektedir.

Dergi kapağına tam manşet yapılabilecek kadar bir değer biçilen "Dersim Atayurt" saptamasının neden yapıldığı anlatılırken şu tavır takınılmaktadır:

"Kürdistan coğrafyasına yürüyüş, yeni zirvelere yürüyüştür. Dersim'de zirvelere yürüyen gerilla, artık eski tarzın gerillası değildir. Kendini yaşatmak için gerilla değil, Kürt halkını örgütlemek, savaştırmak için gerilladır ve bu amaçla bu coğrafyadadır. Partili düşünüşün ve yaşamın gerillası olarak Dersim'de konumlanan gerilla T. Kürdistanı'na açılımın yeniden ilk adımını atmıştır. 27 yıllık tarihsel, siyasal, askeri pratiğin deneyimiyle Dersim'i sahiplenirken; Dersim'i amaç haline getiren, kendini yaşama-yaşatma mevzisi olarak gören anlayışa karşı yeni bir tarz, yeni bir siyaset, yeni bir ruhla hareket edilmiş, Dersim'e uzun yürüyüş böyle gerçekleştirilmiştir." (aynı yerden)

Bu açıklamalarında da açıkça görüldüğü gibi, TKP/ML Dersim'e, Kürt halkını örgütlemek ve savaştırmak için geri dönmüştür... Kürt halkını örgütleme ve savaştırma amacıyla Dersim'e yeniden yerleşen TKP/ML, Dersim'i haklı olarak Kürdistan coğrafyası olarak görmekte, fakat her nedense Kuzey Kürdistan'dan değil "Atayurt Dersim"den bahsetmektedir. Ve bu tespit Kürdistan coğrafyasından, "T. Kürdistanı"ndan bahsedilmesine rağmen yapılmaktadır. Dersim "atayurt" ilan edilerek Kuzey Kürdistan geri planda bırakıldıktan sonra, "vatan haini" kimdir tartışmasında artık "T. Kürdistanı" vb. tespitler de bir kenara atılmakta; "ülkemiz", "vatanı ve milletiyle bölünmez bütünlüğü" çerçevesine yerleştirilmektedir.

Dersim'in "atayurt" ilan edilmesi, hiç tartışma götürmez şekilde devrimci örgütlere de bulaşan "vatan", "ortak vatan" vb. tespitlerle yürüyen "vatanseverlik" yarışından açık bir etkilenmeyi göstermektedir. Dersim somutunda dillendirilenler, bir bölgeye, hatta şehire sıkıştırılan yerel milliyetçi bir sapmaya işaret etmektedir. Bu bağlamda A diyen B de demek zorundadır tespitine uygun olarak, yapılan "Dersimcilik", gelinen yerde "Türkiyecilik" boyutuna ulaşmış ve TKP/ML, MK-SB'nin resmi tavrıyla "vatanseverlik" yarışı kervanında yerini almıştır.

Tüm devrimci örgütlere olduğu gibi TKP/ML'ye de çağrımız, "vatanseverlik" vb. biçiminde kendini gösteren burjuva milliyetçi yaklaşımlardan bir an önce kopmalarıdır.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin, halkların birliğini sağlamak için çıkış noktası proletarya enternasyonalizmidir, Marksizm-Leninizm bilimidir. Bunu çıkış noktası almayanların esen rüzgara göre sallanması, savrulması kaçınılmaz bir sondur.

30 Ocak 2001 ✘

Fransa Ermeni soykırımını tanıdı!

29 Mayıs 1998'den bu yana birçok kez ertelenerek Senato'nun gündemine alınmayan Ermeni soykırımıyla ilgili karar tasarısı, Fransa Senatosu'nda yeniden gündeme getirildi.

Yeniden formüle edilip Senato'ya sunulan bir cümlelik karar tasarısı şöyledir: ***"Fransa, Ermenilerin 1915 yılında maruz kaldığı soykırımını resmen tanır."*** Bu ifade, 1998 Mayıs ayından Şubat 2000'e kadar Senato'nun yedi kez reddederek gündemine almadığı karar tasarısından biraz değişiktir. Önceki karar tasarısı şöyleydi: ***"Fransa, 1915 Ermeni Soykırımını tanımaktadır."*** Yani yeni karar tasarısının esas farklılığı, Fransa'nın soykırımı **"resmen"** tanıdığını ilan etmesidir.

Sözkonusu karar tasarısı 7 Kasım 2000 tarihinde (8 Kasım sabahı) Fransa Senatosu'nun Genel Kurul gündeminde oylanarak 4 çekimser, 40 ret oyuna karşı 164 oyla kabul edildi.

Fransa'daki normal işleyişe göre, ulusal meclisin daha önce onayladığı karar tasarısının yürürlüğe girmesi için Senato'nun onayı gerekiyordu.

Fakat Senato Başkanlık Divanı ve hükümet önceki tasarıyı gündeme almayı reddettiği ve yeni karar tasarısının "bireysel girişim" sonucu doğrudan Senato Genel Kurul gündemine getirildiği için, yasa gereği tasarı Senato tarafından onaylandıktan sonra Meclis'e geri gönderildi.

Bu karar tasarısının açıklama, gerekçelendirme bölümleri tam olarak hâlâ basına yansımadı. Fakat açık olan şey, karar tasarısında *"soykırımı Türkiye yaptı", "Türkler yaptı"* vb. ifadeler yoktur. Buna rağmen, "suçlu kendini bilir" deyimine uygun olarak karar tasarısının muhatabının Türkiye olduğunu, Türk hakim sınıfları iyi biliyor...

Bu yüzden de Senato'nun karar tasarısını onaylamasını engellemek için Paris'e bir TBMM heyeti gönderildi. Fakat sözkonusu heyet Senato Başkanı'ndan randevu bile alamadı ve karar tasarısı görüşmelerini TV'den takip etmekten öte bir şey yapamadılar.

Senato'nun karar tasarısını onaylaması sonrasında Türk Dışişleri Bakanlığı başta olmak üzere tüm Türk şovenleri ve milliyetçileri Fransa'ya karşı, karşı atağa geçtiler... Türk Dışişleri Bakanlığı: *"Son derece talihsiz ve yanlış bir adım oluşturan bu kararı kınıyor ve reddediyoruz. Başka ülkelerin tarih ve kültürleri konusunda karar almak, başka ulusları yargılamaya kalkmak milletvekillerinin ve senatörlerin görevi değildir."* diye ilk tepkisini gösterirken şu tespiti de yaptı:

"Bu karar, tarihi gerçeklerin insafsızca çarpıtılması ve bütün bir ulusun dayanaksız iddialarla karalanması anlamına gelmektedir. Türk ulusu, tarihinin hiçbir döneminde soykırım gibi bir insanlık suçu işlememiştir. Bu bakımdan, vicdanımız son derece rahattır. Türkler, Anadolu'da Ermenilerle tarih boyunca birlikte yaşamıştır, yaşamaktadır." (Milliyet, 9 Kasım 2000)

Bu tespit sonrasında da Fransız Ulusal Meclisi'nin Fransız Senatosu'nun tavrını tekrarlamaması uyarısında bulunuldu. Dışişleri Bakanlığı bu açıklamayı yaptığı günlerde Türkiye'nin birçok şehrinde ***"Fransa şaşırma, sabrımızı taşırma"*** vb. sloganlarla Fransa "tehdit" ediliyordu... Soykırımcı zihniyetin hâlâ yaşadığı bir kez daha açıkça görülüyordu!

Karar tasarısının meclisten dönme ihtimali olduğundan ilk tepkiler belli bir sınırda tutulmaya çalışıldı. Bu arada TBMM'ye öneriler yapıldı. Buna göre *"TBMM, bir misilleme olarak, ABD, Fransa gibi ülkelerde yapılan ve tarihe geçen soykırımları ele alıp, tepkilerini dünyaya duyurmalı"*ydı!

Türk hükümetiyse tepkilerini esas olarak "kararı kınama ve reddetme" açıklamalarıyla; Fransa'nın Ankara Büyükelçisi'ni Dışişleri Bakanlığı'na çağırarak Türkiye'nin karar tasarısının kabulünden duyduğu rahatsızlığı aktarmakla gösteriyordu.

Bu arada her seferindeki gibi mızrağın sivri ucu Ermenistan'a yönlendirildi. TBMM Diyalog Grubu, Fransa Senatosu'nun tavrını Ermenistan'a mal ederek *"Ermenistan bu hasmane davranışın ağır faturasını ödemek durumunda kalabilir"* vb. tehditlerde bulundu. Kuşkusuz benzeri hatta daha keskin tehditler

birçok Türk ırkçısı tarafından da yapıldı.

Fransa'ya misilleme olarak "Eylem Kataloğu" başlıklı bir plan ise hükümet tarafından değerlendirilmeye başlandı. Buna göre, Türkiye'deki enerji, savunma alanları başta olmak üzere açılan ihalelere Fransız firmalarının alınmaması; Ermenistan'a diplomatik ve ekonomik yaptırımların ağırlaştırılması vb. tedbirler alınacaktı...

Türk devleti bunlarla uğraşırken Avrupa Parlamentosu, *"AB'ye tam üyelik yolunda Türkiye tarafından atılan adımlar"* konulu raporun değerlendirilmesi sırasında Ermeni soykırımıyla ilgili bir karar aldı. Sözkonusu karar Avrupa Parlamentosu Genel Kurulu'nda 15 Kasım 2000 tarihindeki oylamayla kabul edildi. Alındığı söylenen karar, burjuva medyaya yansıdığı kadarıyla şöyledir:

"Avrupa Parlamentosu, Türk hükümetini ve TBMM'yi, Türk toplumunun önemli bir kesimini oluşturan Ermeni azınlığa desteği artırmaya, bu çerçevede, modern Türk devletinin kurulmasından önce Ermeni azınlığın maruz kaldığı soykırımı resmen tanımaya davet eder." (16 Kasım 2000 tarihli gazetelerden)

Avrupa Parlamentosu'nun bu tavrında önemli olan yan, soykırımın "modern Türk devletinin kurulmasından" önce yapıldığının vurgulanmasıdır. Bu yaklaşım, yani soykırımı Osmanlılar yaptı, modern Türk devletinin soykırımla herhangi bir ilgisi yok yaklaşımı, özellikle TC'nin AB'ye aday üyeliğe kabulü sonrasında gelişen bir eğilimdir. Aynı yönlü tavırlar, hem TC'nin ABD'deki lobiciliğini yapan şirketin başkanı Bob Livingston tarafından, hem eski ABD Başkanı Bill Clinton tarafından ve hem de Fransa'nın Erivan Büyükelçisi Michel Legras tarafından 2000 yılı Mart-Nisan aylarında dile getirildi. Türk tezlerini savunan bazı Türk gazeteci, yazarlar tarafından da benzeri sesler –cılız da olsa– yükselmeye başladı. Bunlara göre esas sorun Osmanlının devamı olup olmamaktır. TC'nin Osmanlının devamı olmadığı anlayışı gerçekte hakim hale gelirse, o zaman da *"yapmışsa Osmanlı yapmış, bize ne?"* deyip işin içinden kurtulmak mümkündür...

Soykırımı "Osmanlılar yaptı bizimle alakası yok" yaklaşımıyla soykırımın sadece Osmanlıya mal edilip TC'nin temize çıkarılması eğilimi, yavaş da olsa gelişen bir eğilimdir. Gelişmenin çok yavaş olması esasta TC'nin tavrından kaynaklanmaktadır.

Bu gelişmeye dikkat çektikten sonra yine Fransa'daki gelişmelere ve TC'nin tepkilerine dönelim... 8 Kasım 2000 tarihinden Ocak 2001'e kadarki dönemde "Fransa faturayı öder" vb. tehditlerin yanısıra, yine karar tasarısını –bu sefer Ulusal Meclis'ten çıkmasını– engellemek için bir TBMM heyeti Paris'e gitti, temaslarda bulundu.

10 Ocak 2001 tarihinde Fransa Meclisi Dışilişkiler Komisyonu Ermeni soykırımı karar tasarısını kabul etti ve gözler 18 Ocak 2001 tarihinde toplanacak olan Meclis Genel Kurulu'na çevrildi... TC yetkililerinin de esas görüşü tasarının kabul edileceği yönündeydi. Fakat tasarının çıkmasını engellemek için son ana kadar çaba gösterdiler.

Fransız Anayasası'na göre Mecliste çıkacak kararın Anayasa Mahkemesi'ne götürülmesi ve iptalini talep etmek için 60 senatör veya milletvekilinin imzası gerekiyor. Tasarının büyük olasılıkla Meclis'ten de geçeceğini hesaplayan TBMM heyeti ve bazı Türk işadamları değişik yollarla imza toplama çalışmasına başladı.

Fransa Meclisi Dışilişkiler Komisyonu Ermeni soykırımı karar tasarısını kabul ettikten sonra protestolar da giderek çoğaldı.

Fransa'nın protesto edilmesi ve "uyarılması" işine tüm burjuva medya katkıda bulundu. Yayınlanan adreslere fax ve e-mail üzerinde milyonlarca protesto ve uyarı mektupları gönderildi.

Burjuva medyanın bu "mektup" kampanyasına Türk-İş de ortak oldu. Türk-İş yönetimi üye sendikalara birer genelge yollayarak Ermeni soykırımı tasarısına karşı Fransa'yı protesto etmek için, Fransız milletvekillerine gönderilmek üzere protesto mektubu kampanyası başlatılmasını talep etti.

18 Ocak 2001 tarihinde Türk gazetelerinin manşetleri değişik uyarı ve talepleri içeriyordu. 18 Ocak 2001 tarihinde Fransız Ulusal Meclisi, 6 partinin oylama için atadığı temsilcileri –toplam 42 milletvekili, 577 milletvekili adına– oybirliğiyle karar tasarısını kabul etti.

Böylece karar tasarısının yasalaşması için sırada son adım vardı: Cumhurbaşkanı Jacques Chirac'ın imzalaması... Chirac'ın Fransız yasalarına göre veto yetkisi yoktu. Chirac'ın iki seçeneği vardı: Ya iki hafta içinde karar tasarısını onaylamak; ya da devletin çıkarlarına ters düştüğü gerekçesiyle uygun görmeyip yeniden incelenmesi tavsiyesiyle tasarıyı Anayasa Mahkemesi'ne gönderip sonucu mahkemenin vereceği karara bırakmak.

Tasarının iptal edilme, geri alınmasının bir başka yolu da yukarıda da dikkat çektiğimiz gibi 60 senatör ya da milletvekilinin imzasıyla Anayasa Konseyine başvurmasıydı. Ocak ayı sonuna kadar bu sayıda milletvekili ya da senatörün imzasının toplanmasına, bu çalışmaları yürüten Türk tarafının kendisi de pek inanmıyordu... Öyle de oldu. Yeterli imza toplanamadı.

Chirac ise 28 Ocak Pazar günü tasarıyı imzaladı ve tasarı resmi gazetede yayınlanarak resmen kanun haline geldi.

Böylece Mayıs 1998 tarihinden bu yana hep yeniden tekrarlanan oyun sona ermiş, Ermeni soykırımıyla ilgili karar tasarısı formülasyon değişikliğiyle sonunda kabul edilmiş ve tasarı kanunlaşmıştı. Peki ama 1915'te Ermenilerin soykırıma uğradığını Fransa

yeni mi öğreniyordu? Kuşkusuz ki hayır!

Fransız emperyalistleri, Ermeni soykırımından yeni haberdar olmamaktadır. Onlar, 1915 soykırımı döneminden bu yana soykırımın varlığını bilmektedirler.

Birinci Dünya Savaşı süreci ve sonrasında Fransa'ya Ermenilerin yerleştirilmesi, Ermeni dostu görünme vb. tavırlar Fransız emperyalizminin de soykırımdan sorumlu olan güçlerden biri olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

O zaman neden şimdi, 86 yıl sonra Fransa Ermeni soykırımının varlığını kabul ediyor ki? İşte bu sorunun cevabı, yine emperyalistlerin iç ve dış siyaset bağlamındaki çıkar hesaplarından aranmak zorundadır.

Kısaca değinmek gerekirse, iç siyaset açısından Fransa'da yerel seçimler kapıda... Ermeni diasporasının 300, 350 bin civarında oy potansiyeli olduğu medyaya yansıyor.

Fransa'nın Ankara Büyükelçisi'nin, tasarının gündeme gelmesi sürecinde, tasarının neden şimdi gündeme getirildiği yönlü soruya verdiği cevap şöyledir:

"– Mart'ta mahalli seçimler var. Ermeni lobisi, özellikle üç bölgede, Marsilya, Lion ve Paris'te güçlü. Bazı senatörler bu bölgelerdeki kentlerin belediye başkanlığına aday. Bu nedenle Fransız hükümeti senatörlerin yeniden seçilebilmek için yaptığı bu girişimi engelleyemiyor. Bu oylamada siyasi parti başkanları grup içinde bağlayıcı kararlar da alamıyor. Hükümetin birebir senatörleri iknaya çalışması gerekiyor." (Sabah, 4 Kasım 2000)

Fransa'nın Ankara Büyükelçisi Garcia'nın açıklamaları da, Mart ayındaki seçimlerin tasarının gündeme getirilmesinde ve sonuç olarak onaylanmasında önemli bir rol oynadığını göstermektedir.

Karar tasarısının yeniden formüle edilerek, doğrudan Senato Genel Kurulu'na getirilmesi yoluyla Senato Başkanlığı, bir bağlamda "safdışı" bırakılmıştır.

Ayrıca değişik biçimlerde dile getirilen Fransa'nın dış politika açısındaki hesaplarından birinin, AB'ye üyelik sürecinde TC'ye kabul ettirilebilecek taleplerin kabul ettirilmesi hesabıdır. Kabul etmezse de üyelik müzakerelerine başlanmaması Fransa'nın çıkarlarına ters değildir. Andaki açıklamalara göre Fransa, şimdiye kadar olduğu gibi AB'ye üyelikte TC'ye destek verme durumundadır. Buna göre olasılıklardan biri, bu süreçte TC'nin Ermeni soykırımını Osmanlının yaptığını, bunun "modern Türk devletini" ilgilendirmediğini vb. kabul etmesidir. Fakat TC'nin andaki tavrına göre bu da çıkmaz bir sokaktır!

Diğer hesaplardan biri de, ya da Fransa'nın Türkiye'den intikam almak için soykırımı kabul ettiği yönlü dile getirilen bir konu da; Fransa'nın AB liderliğini yaptığı dönemde Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği'ni (AGSK), Türkiye'nin vetosu nedeniyle uygulayamamasıdır.

Bu bağlamda söylenecek esas şey, hesapları ne olursa olsun, Ermeni soykırımının yasalaşmasının perde arkasında Fransız egemenlerinin, emperyalistlerinin çıkarları, çıkar hesaplarının yattığı gerçeğidir. Bu yasanın arkasında duran kesinlikle Ermeni işçi ve köylülerinin çıkarları değildir. Fransız emperyalistlerinin çıkarları, TC'yi baskı altında tutmanın bir aracı olarak, böylesi bir karar tasarısını onaylamayı, yasalaştırmayı bugün gerekli kılmış ve karar yasalaştırılmıştır.

Kuşkusuz ki, bu yasanın Fransız emperyalistlerinin çıkarları temelinde çıkarıldığının bilincinde olarak, bu yasayı selamlama diye bir tavrımız olamaz. Ama bu, bizim tarihsel olarak yaşanmış bir gerçeğin, –arkasında emperyalist çıkarlar da olsa– dile getirilmesi ve kabul edilmesini kınama diye bir tavır takınmamızı da gerektirmez. Bizim bir yanda Fransız emperyalistleri, diğer yanda TC arasında bır seçim yapma zorunluluğumuz yoktur. Biz doğru olanı, komünist olan tavrın savunuculuğunu yapmakla yükümlüyüz.

Bu da bize, Ermeni soykırımının sonuçlarının emperyalist ve gerici parlamentolarda alınan kararlarla, şu ya da bu emperyalist, kapitalist devletin yasalarıyla ortadan kalkmayacağını, değişik ulus ve milliyetler arasındaki düşmanlığın kökünün kazınmasının ancak kapitalist sisteme son vermekle gerçeklik kazanacağını işçilere, emekçilere kavratma görevini yüklemektedir.

BAZI IRKÇI TEPKİLER, ÖNERİLER...

Fransa'ya tepkiler, 18 Ocak sonrası giderek yoğunlaştı. Chirac'ın da onaylaması sonrasında özellikle açık Türkçü faşistlerin, kafatasçıların küfedekini ortaya dökmesi durumu yaşandı.

Tepkiler o kadar ırkçı, kafatasçı ve lümpen düzeydedir ki, burjuva kalemşörlerden bazıları bile bu şovenizme tavır takınma durumunda kaldı...

Sabah gazetesi yazarlarından Gülay Göktürk, *"Lümpen milliyetçilik"* başlıklı yazısında, Fransız müşterileri taşımama kararı alan taksicilerden, Fransız bayraklarının yakılmasından, Fransız mallarının çamurlar içinde çiğnenmesinden, Fransızca öğrenimini yasaklayan üniversite senatolarından ve *"Dünyanın Fransızı, Avrupa'nın arsızı"* sloganlarıyla pankart taşıyıp yürüyen öğretim üyelerinden bahsettikten sonra şu tespiti yapmaktadır:

"Ama biz öyle kaba saba, o kadar ilkel ve o kadar itici bir tepki veriyoruz ki, hani neredeyse Avrupalıların 'bunlardan herşey beklenir, Ermenileri de kesmişlerdir' diye düşünmelerine çanak tutuyoruz." (Sabah, 23 Ocak 2001)

Göktürk, aman suçlu duruma düşmeyelim, ya da bu yönlü düşüncelere yol açacak davranışlardan kaçınalım diye gösterilen tepkilere karşı çıkması, TC'nin görüntüsünü kurtarma bağlamında bir karşı çıkış-

İlaç, elma, kravat... Üzerinde Fransız yazan mallara "boykot" uygulanıyor... Irkçılık histerisi yine uç noktalarda...

tır. Fakat bu karşı çıkış, bir gerçeği ortaya koymaktadır: Soykırımcı zihniyet hâlâ varlığını korumaktadır. Evet, gerçekten de, Fransa'ya ve Ermenistan'a gösterilen tepkiler, bu ırkçıların, kafatasçıların koşullar müsait olduğunda yeni bir soykırım yapabilecek potansiyele sahip olduklarını göstermektedir.

18 Ocak'ta Fransız Meclisi'nın tasarıyı onaylaması sonrasında Türk hükümeti, Fransa Büyükelçisi Sönmez Köksal'ı "danışmalar için" Ankara'ya çağırdı. Türk hükümeti, Fransız Meclisi'nin kararını *"şiddetle kınamakta ve tüm sonuçlarıyla reddetmektedir"* tavrını takınırken şu tehditte bulundu:

"Bu gelişme, bölgemizdeki barış ve istikrar ortam ve arayışlarını da olumsuz etkileyecektir. Bunların sorumluluğu Fransa'ya ait olacaktır." (Sabah, 19 Ocak 2001)

Bu tespit, açıkça TC'nin saldırganlığının ifadesidir. Şöyle ki, Ermeni soykırımının Fransa tarafından kabul edilmesi, ne İran'ı, ne Irak'ı, ne Rusya'yı, ne de Yunanistan'ı rahatsız etmektedir. Rahatsız olan esas güç TC'dır. Bir de belli oranda TC ile hareket etme durumunda olan Azerbaycan'dır. Bu somutta Türk hükümetinin "bölgemizdeki barış ve istikrarı" diye satmaya çalıştığı "istikrarın" esas bozucu gücü de TC'dır. Diğer bir deyişle TC, bölgesindeki saldırganlığının sorumluluğunu Fransa'ya yüklemekte ve dolaylı yoldan Ermenistan'a tehdit savurmaktadır

Bu tepkilerin yoğunlaştığı dönemde Türk-İş'ten sonra DİSK, Kamu-Sen, Memur-Sen ve Demiryol-İş Sendikası gibi sendikalar da şoven kampanyada yerini aldı.

Üniversitelerin birçoğu da Fransa ile "tüm bilimsel ilişkileri kestiklerini" açıkladı, bazıları ise Fransızca öğretimi bile kaldırdı. TRT, Canal France International (CFI) ile varolan sözleşmesini tek yanlı olarak feshettiğini açıkladı.

"Fransa şaşırma, sabrımızı taşırma" vb. sloganlar yapılan eylemlere damgasını vurdu. Fransız bayrağının yakılması, konsolosluğa ya da büyükelçiliğe yumurtalı saldırılar, Fransız mallarının boykotu vb. vb. eylemlerde Türk şovenizminin "yaratıcılığı" kendisini yine gösterdi. İtalya'yı protesto eylemlerinden "öğrenmiş" olacaklar ki, bu sefer ki protesto eylemlerinde –her ne kadar Fransa malı kravat yakılsa da– üstüne çıkıp tepindikleri eşya çok daha azdı...

Milli Savunma Bakanı ilkönce, Fransız Alcatel Space firmasının aldığı 249 milyon dolarlık istihbarat uydusu projesi ihalesinin; ardında Fransız Dassault firmasına verilen 200 milyon dolarlık F-16 savaş uçağı elektronik harp sistemi ihalesinin iptal edildiğini açıkladı. Toprak Mahsulleri Ofisi'nin açtığı 40 milyon dolarlık ihalede ise Fransız firmalarının teklifleri geri iade edildi. Ayrıca 7 milyar dolarlık tank ihalesinde de Fransa'nın devredışı bırakılması gündemdedir. Baş-

ka bazı ekonomik ilişkiler, ya da ihaleler de iptal edildi, edilmesi düşünülüyor. Daha çok boykot, yaptırım vb. yaklaşımlara karşı en çok temkinli yaklaşanlar esasta büyük işadamları oldu. Türkiye'nin ekonomikman Fransa'yı boykot etmesinin sözkonusu olmayacağı, boykotun kendilerine zarar vereceğini vb. görüşleri açıkladılar.

Fransa Meclisi'nin Ermeni soykırımını tanıması sonrasında Paris Belediyesi Meclisi de soykırım anıtı dikme kararı aldı. Buna karşı da yükselen tepkiler, TBMM'ye getirilen öneriler, bu dönemde öne çıkan gelişmelerden oldu.

Madem ki Fransa Ermeni soykırımını kabul ediyor ve kocaman ve tüm tarihi aksayfa olan Türk ulusunu böylesi bir iftira ile karalamaya çalışıyorsa, o zaman böyyük Türk devletinin yüce meclisi de, Fransa'nın yapmış olduğu soykırımları dünyaya duyuran ve Türkiye'nin en değerli ve nadide şehir merkezlerine Fransa'nın soykırımcı olduğunu –örneğin Cezayir'de, Vietnam'da, Ruanda'da– gösteren "soykırım anıtları"nı dikme kararnamelerini çıkarmalı ve tabii ki pratiğe de geçirmelidir...

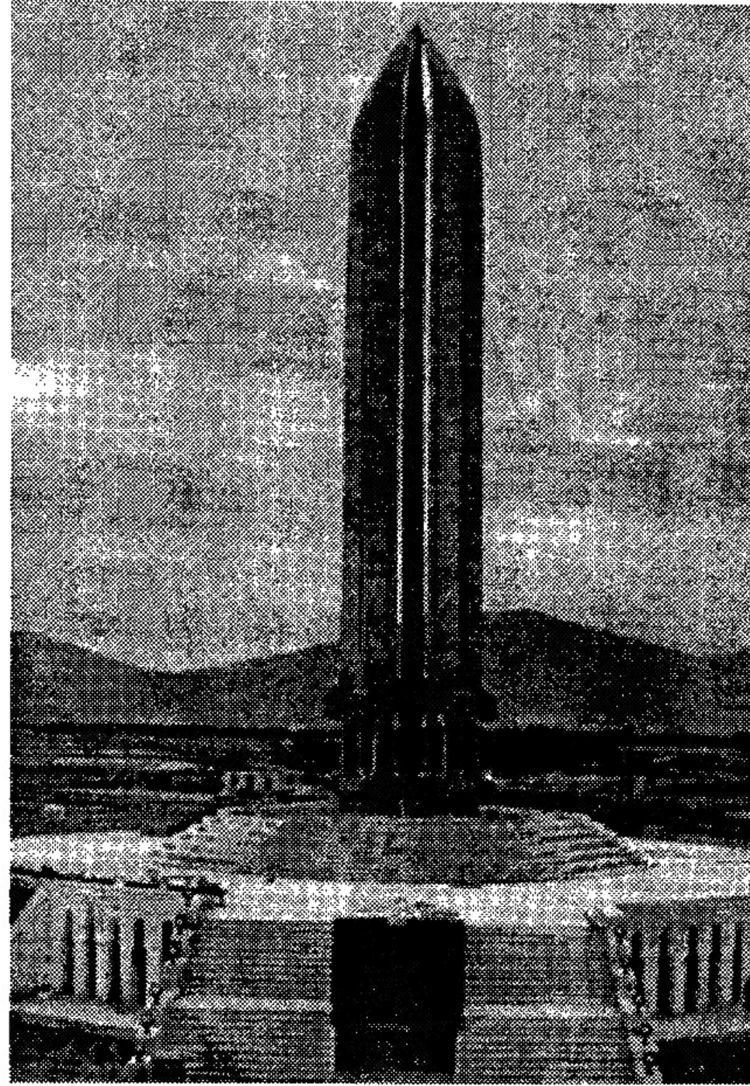
Sözkonusu benzeri tekliflere, Meclis Başkanlığı'na sunulan üç ayrı yasa tasarısına TBMM'de şimdilik herhangi bir yanıt gelmedi. Fakat, Ankara, İstanbul, İzmir, Antalya ve Nevşehir gibi turistik şehirlerde, aslında soykırımın Ermeniler tarafından Türklere yapıldığını gösteren anıtların yapılması için faşist Milli Savunma Bakanlığı harekete geçti bile.

Maraş, Antep, Urfa ve Adana'da da belediyeler tarafından alınan kararlarla "anıtlar" dikileceği açıklandı ve böylece soykırıma uğrayanlar, soykırımcı olarak gösterilecek...

Türkiye'de bugüne kadar "sadece bir soykırım anıtı" dikildiği de tespit edilmektedir. Sözkonusu anıt, Iğdır'da bulunmaktadır ve Ermenistan'dan da rahatça görülebilmektedir. Sözkonusu anıt 14 dönüm arazi üzerine kurulu, 43.5 metre yüksekliğinde ve 5 kılıçtan oluşuyor. Sözkonusu anıt, Cumhuriyet gazetesinden Oktay Ekinci'nin tanıtımı ile şöyledir:

*"Iğdır'daki Soykırım Anıtı'nın önüne geldiğimizde, önceden **'barış için'** dikildiğini duyduğumuzdan yine de umutlu ve heyecanlı gözlerle yaklaşıyoruz... Ancak, birbirine uçlarında **'geçici'** olarak çatılmış beş dev **'kılıcın'** neden göğe doğru 43.5 m. yükseldiğini ve bu etkileyici tırmanmayı adeta **'ürkütücü'** kılan kılıçların neden **'her an savaşmaya hazır'** bir konumda adeta **'beklediğini'** fark ettiğimizde ise umudumuz yine düş kırıklığına, heyecanımız ise **'kasvete'** dönüşüyor. Çünkü Soykırım Anıtı, altındaki **'müze'** bölümünden üstündeki rölyeflerde seçilen motiflere ve tüm yazılı-görsel mesajlarına kadar, Ermenilerin ne denli **'Türk ve Müslüman düşmanı'** olduklarını anlatıyor.*

*Özellikle geceleri aydınlatılarak, sınırın hemen karşı tarafındaki Ermenistan'ın başkenti Erivan'dan da tüm çarpıcılığıyla görünmesini sağlamak üzere bu denli **'yüksek'** tutulduğu anlaşılan bu anıt için önceki yıl tam **'4 trilyon lira'** harcanmış." (15 Aralık 2000)*

Evet, bir burjuva gazetecisinin anlatımıyla bile sözkonusu "barış" adına dikilen anıtla, Ermeni düşmanlığının körüklendiğini, Ermenilerin, "uslu durmazsanız başınızı keseriz" dercesine dikilen kılıçlarla tehdit edildiğini okuyor, öğreniyoruz...

Bu yaklaşıma sahip olan faşist Türk devletinin ve bilimum savunucularının değişik şehir merkezlerine dikeceği "anıt"ların nasıl anıtlar olacağını tahmin etmek için kâhin olmaya gerek yoktur.

Ermeni soykırımı ve soykırım sonucu ortaya çıkan sorunların gerçek çözümü, Ermeni ulusal sorununun da gerçek çözümü, inkarcılıkta, ırkçılıkta veya emperyalistlerin aldığı kararlarda değil, DEVRİMDEDİR!

Diasporadaki Ermenilerin dönme, yerleşme, ayrılma hakkını savunacak ve garanti altına alabilecek tek iktidar, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik iktidarıdır.

TC yıkılmadan Ermeni sorununda gerçek çözüm yoktur! Devrim olmadan gerçek çözüm yoktur!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

3 Şubat 2001 **X**

Irkçıların renk düşmanlığı...

"Burası Türkiye!" tespiti boşuna yapılmamış. Bu Türkiye'de ırkçılığın bir biçimi de renk düşmanlığıdır. Sarı-kırmızı-yeşil renkler, özellikle Afrika kıtasındaki halkların, ya da Latin Amerika'nın bazı ülkelerinin, halklarının renkleri olduğu gibi, Kürtlerin de sembolü olan ve "Kürt bayrağının" renkleri olarak da kabul edilen renklerdir.

1980'li yıllarda PKK önderliğinde verilen mücadeleyle daha çok gündeme gelen bu renkler karşısında, Kuzey Kürdistan'ın bazı kentlerinde trafik lambalarının renkleri değiştirilmeye çalışılsa da, bu önlemin aptallığı –ırkçılığı ayrı bir şey– o kadar açıktı ki, önlemi alanların kendisi kısa süre içinde trafik lambalarının renklerini değiştirmekten vazgeçti...

Kürt kökenli milletvekillerinin –örneğin Leyla Zana– meclisteki yemin töreni sırasında sözkonusu renklerden oluşan saç bağı vb. şeyleri takmaları ve Kürtçe de yemin etmeleri sonucu sözkonusu milletvekillerinin cezaevine tıkıldığı ve yıllardır hâlâ tutsaklıklarının devam ettiğini aslında herkes biliyor...

Fakat, sarı-kırmızı-yeşil renkleri taşıdığı için kaç insanın sıra dayağından geçirildiği, kaç insanın tutuklandığı, bölücülükle suçlanıp hapis yatırıldığı bilinmiyor bu Türkiye'de!

Peki Türkiye'ye geldiğinde, havalanında Türkiye topraklarına ayak bastığında, sarı-kırmızı-yeşil renkleri –bu renklerin sırası önemli değil– taşıdığı için dayak yiyen Surinam'lıdan kaç kişinin haberi var?

Evet, burası Türkiye! İşine gelir Newroz'u Türk bayramı ilan eder, Newroz'da taşınan renkleri de Türk renkleri ilan eder. Fakat işine gelmediği zaman Türk renkleri olarak ilan edilen bu renkler –sarı, kırmızı, yeşil–, "bölücü örgütün" renkleri ilan edilir!

Ya da çok bilmiş ve uyanık mı uyanık Türk polisi, Ankara'ya resmi ziyarete gelen Etıyopya Dışişleri Bakanı'nın otomobilindeki Etiyopya bayrağının renklerini "bölücü örgüt PKK de simge olarak kullanıyor" diyerek önce sorun çıkarıp sonra bayrağın kenarına "Etıyopya" yazarak Türk polisinin "pratik zekasını" göstererek sorunu çözer...

Kimi durumda yasakla, kimi durumda dayakla, kimi durumda da "pratik çözüm önerisiyle" sorunu çözmeye çalışsalar da, kafalardaki ırkçılığı, sarı-kırmızı-yeşil renk düşmanlığını bir türlü çözemiyorlar...

İşte bu renk düşmanlığının bir örneği de Ocak ayı sonunda, Almanya Parlamentosu Savunma Komisyonu, Ankara'da TBMM Savunma Komisyonu ile Avrupa'nın güvenlik ve işbirliği konularında yaptığı görüşmelerde yaşandı.

Alman komisyonunda yer alan Birlik90/Yeşiller Milletvekili Angelika Beer'in saçlarındaki sarı-kırmızı-yeşil renklerinden oluşan saç bağı, savunma komisyonlarının görüşmelere başlamadan, görüşmeleri bitirmenin nedeni oldu.

Daha önce Savunma Bakanı Sabahattin Çakmakoğlu, Angelika Beer'in saçlarındaki bağı çıkarmadığı sürece kendisiyle görüşmeyeceğini açıkladı. Beer, saç bağını çıkarmadığı için görüşme olmadı. Ardında, Savunma Komisyonları toplandı. Toplantı sırasında TBMM Savunma Komisyonu Başkanı Hasan Gülay, Angelika Beer'in "PKK'nin renklerini simgeleyen saç bağı taktığını" söyleyerek, bu saç bağının çıkarılmasını talep etti. Beer, bu saç bağının "Kuzey Irak'ta ölen bir arkadaşı tarafından hediye edildiği"ni ve uzun yıllardır bu bağı taktığını söyleyerek saç bağını çıkarmayı reddeti. Beer'in komisyonlar toplantısında bu yönlü yaptığı açıklama işe yaramadı.

Bu cevap sonrasında Hasan Gülay: ***"Türk milletinin hassasiyeti, Bayan Beer'in demokratik hakkından daha önemlidir. Bu yüzden toplantıyı kesiyorum."*** diyerek komisyonların toplantısına, başlatmadan son verdi. Bunun üzerine Alman heyeti görüşmelerini yarıda keserek Almanya'ya döndü.

Türk medyası bunu Beer'in PKK yanlısı olduğu vb. biçimde kullandı. Fakat buna cevap yine kendilerinden geldi. 4 Şubat tarihli Hürriyet gazetesi Angelika Beer'in –daha önce de yaptığı açıklamayı– her türlü teröre karşı olduğu gibi "PKK terörüne karşı da" olduğunu açıkladığı tavrını yayınladı. Ayrıca Beer, saç bağını çıkarmamasını, "eğer çıkarsaydım bana yönelen suçlamayı kabul etmiş olurdum" gerekçesiyle açıklamaktadır. "PKK yanlısı suçlamayı" reddeden Beer, kendi kimliğini açıkça ortaya koyarken, TBMM Savunma Komisyonu Başkanı'nın renk düşmanlığı, ırkçılığın iki devletin savunma komisyonlarının görüşmelerine son verecek kadar bu kafatasçıların iliğine işlediğini bir kez daha ortaya koymuştur...

Bu tavır, bir kez daha, gerçek anlamda ulusal kurtuluşun sağlanmasının ve ırkçılığa son verilmesinin ancak ve ancak burjuvazinin iktidarının yıkılmasıyla mümkün olduğunu da göstermiştir.

Irkçılık, şovenizm, milliyetçilik... kapitalizmin yol arkadaşlarıdır. Renklerin de özgürce taşınacağı toplum, kapitalizmin yıkıntıları üzerinde yükselecektir. Bu köhne düzeni yıkmaktan ve özgür bir toplumda yaşamaktan yana olan herkes, devrim mücadelesine sarılmalıdır!

Bunun için de Partîya Bolşewîk'in inşasına destek ver, saflarına katıl! Her türlü barbarlıktan kurtulmanın yol göstericisi Bolşewîzmdir! Bolşewîzmin kızıl bayrağı altında birleşin!

4 Şubat 2001 ✘

KÖLELERİN KÖLESİ:

Kuzey Kürdistan'da yoksul köylü kadın!

Faşist Türk devletinin ulusal baskı ve katliamlarının gölgesinde yaşam mücadelesi sürdüren Kuzey Kürdistanlı köylü kadınlar "kölelerin kölesi" konumundadır. Onlar, ulusal-sınıfsal-cinsel baskıların içiçe geçmişliğini en ağır biçimiyle yaşamaktadırlar.

Her ne kadar kapitalist ekonomik gelişme sonucu ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin de etkisiyle çözülme sürecine girmiş olsa da, kadınlar üzerinde koyu baskıların devamı anlamına gelen feodal aile/aşiret örgütlenmesi ve bunların ayakta tuttuğu bakış açısı ve töreler hâlâ önemli ölçüde varlığını sürdürmektedir.

Kuzey Kürdistan'ın kırsalında yaşayan kadınların konumunu bölgedeki sosyo-ekonomik yapı belirlemektedir. Bölge ekonomisi ağırlıklı olarak tarıma dayalıdır ve köylülerin yüzde 40'ı topraksız yoksul köylüdür. Bölge topraklarının yüzde 51'i ise az sayıda (%7) zengin toprak ağalarının/beylerinin ellerinde toplanmış durumdadır. (Türkiye Kalkınma Vakfı, 1994, GAP Bölgesi'nde Kadının Statüsü ve Kalkınma Sürecine Entegrasyonu Araştırması, Ankara) Böylelikle kırsal kesimde yaşayan köylülerin ezici çoğunluğunu yoksul-topraksız köylülerin oluşturduğu ortaya çıkmaktadır.

Kadınlar tarımsal üretimde büyük bir rol oynamaktadır ve genelde en ağır işler onların sırtındadır. Buna karşılık onlar istatistiklerde kendi kimlikleriyle değil, "ücretsiz aile işçisi" kategorisinde ele alınmaktadırlar. Ürün toplama, tohum temizleme, çapalama, taşıma ve depolama çoğunlukla kadınların işidir. Bunun yanısıra hayvan bakımı ve süt ürünlerinin yapımı da kadınların görevidir. Üretim sürecine katılmaya geldiğinde bir köle gibi çalışan kadın, ürünlerin pazarlanması, ailenin geçimi, kazancın paylaşımı, çocukları ve geleceğe ilişkin kararlar sözkonusu olduğunda söz sahibi olamamaktadır.

Kendi toprağı olmayan, ya da kendi toprağıyla geçinemeyecek durumda olan yoksul köylü ailelerinde "eli iş tutan" kızlar ve kadınlar ücretli tarım işçisi olarak çalıştırılmaktadır. Mercimek yolmak, pamuk toplamak gibi işlerde çalışmak üzere mevsimlik göçe katılan kadınların % 56'sı komşu illere (örneğin Adana'ya) yüzde 26'sı çevre köylere gitmektedirler.

"Ücretsiz aile işçisi" olmaktan çıkıp "ücretli tarım işçisi" statüsüne kavuşan bu kadınlar, aile bütçesine doğrudan kazanç sağladıkları ölçüde farklı bir noktada olmalarına karşın, bu, onların konumunu pek değiştirmemekte ve kazançları hakkında söz sahibi olmalarını beraberinde getirmemektedir. Yapılan bir araştırmaya göre, (geçici) tarım işçisi olarak çalışan kadınların 1/3'ü çalışması karşılığında kazancının ne olduğunu dahi bilmemektedir. (TKV, 1994) Çünkü kızlar ve kadınlar ailenin söz sahibi erkekleri tarafın-

Devlet hastanesinde doktor olmayınca öldü

Sekizinci çocuğunu evde doğurmaya kalan 27 yaşındaki Keçke, Siverek'ten Şanlıurfa'ya götürülürken yolda öldü

SİVEREK AA

[illegible]

'Hepimizin ayıbı'

[illegible]

dan ayarlanan işlere gönderilmekte, ücret ödemeleri de çoğunlukla yine bu "söz sahibi" erkeklere yapılmaktadır. Kadınlar ne çalışma koşulları, ne ücretleri ne de emekleri karşılığında ödenen ücretin neye harcanacağı konusunda söz sahibi değildir. Onların adı "mevsimlik tarım işçisi"dir, fakat gerçek konumları çoğunlukla efendisi tarafından bir başka efendiye kiralanan bır köleninkinden farklı değıldir.

"Ücretsiz aile işçisi" ya da "ücretli tarım işçisı" olarak kendi emekleri üzerinde söz sahibi olmayan kadınlar yaşamın tüm diğer alanlarında da feodal yapıyla belirlenen mutlak erkek egemenliği altındadırlar.

Feodal aile yapısının işleyişine göre kadınlar erkek çocuk doğurdukları ölçüde ve belirli bir yaşa erıştikten sonra aile kararlarına etkide bulunma imkanına sahip olmaktadırlar. Fakat kararlarda son söz erkeğindir ve kadınlar ancak "güç sahibi" oldukları ölçüde etkide bulunabilmektedirler.

Kız çocukları henüz 12-13 yaşlarında evlendirilirken, eşlerini kendileri seçme hakkına dahi sahip değildirler. Evlilik kararları çoğunlukla "aile reisi" (ya da aile büyükleri) tarafından verilir. Kızların başlık parası karşılığında satılması, ya da çoğunlukla yoksul ailelelerde olduğu gibi başlık parasından kurtulmak için karşılıklı kız alış-verişi (berdel) hâlâ gündemdedir. Yoksul köylülerde ekonomik nedenlerle daha az görülmesine karşın, özelde çocuksuzluk durumunda çok-eşlilik ("kumalık") töresi de hâlâ gündemdedir.

Kuzey Kürdistanlı yoksul köylü kadın eğıtım ve sağlığa ilişkin en temel hizmetlerden de yoksundur. Faşist Türk devletinın eskiden beri uygulayageldiği sömürgeci, zorla asimilasyon politikasına uygun olarak yürütülen eğitim siyasetine rağmen köylerde okul ve öğretmen yokluğundan çocuklar eğitimsizliğe mahkum olurken, okul ve öğretmen olsa dahi, ataerkil anlayışla aileler kız çocuklarını okula göndermeye gerek duymamaktadırlar. Hem sömürgecı, ırkçı siyasete, hem de cehalete kurban olmak da yoksul Kürt kadınının "kaderi" olma durumundadır.

Bu nedenle Kuzey Kürdıstanlı kadınlar arasında okuma-yazma bilmeme oranı oldukça yüksektir. Kürtçe konuşmaları yasaklanan, zorla engellenen, resmi dıl olan Türkçe'yi de öğrenme imkanına sahip olmayan kadınlar "dilsizliğe" mahkum edilmektedırler. Bu durumda doktorda, gözaltında, mahkemede, hapiste kadınlar kendilerını Kürtçe ifade ettiklerınde, karşıdakilere kendilerini, dert ve ısteklerini anlatamamakta, Türkçe ise bilmediklerinden kendilerini ifade edebilecek durumda değildirler.

Sağlık hizmetlerinden faydalanmayı bırakalım bir kenara çoğunlukla temiz içme suyu, en yakın sağlık ocağına ulaşılabilecek yol gibi temel hizmetlerden dahi yoksundurlar. Bu nedenle hâlâ çok sayıda kadın doğum yaparken yaşamını yitirmekte ve birçok kadın –temiz su yokluğu gibı basit nedene sahip– ishal vb. gibi hastalıklar nedeniyle bebeklerini kaybetmektedirler.

Bütün bunlara ek olarak bugün Kuzey Kürdistan'da kadınlar savaşın getirdiği yükleri de çekmektedirler. Bu savaş yer yer onların bedenleri üzerinde yürütülmektedir. Faşist Türk devletinin ordusu, polisi özel timi kadınlara savaş ganimeti gözüyle bakmaktadır. Ellerine geçen kadınlara tecavüzü bilinçli bir yıldırma-yoketme yöntemi olarak kullanmaktadırlar. Aynı şekilde korucu ailelerinin erkek fertleri de "kendilerınden olmayan" kadınlara/kızlara tecavüzü hak bilmektedirler. *"Ben devletim. Kimseye söylersen evinizi bombalarım. Sonra da PKK yaptı derim. Herkes buna inanır."* vb. tavırlarla kadınlar tehdit edilip susturulmaya çalışılmaktadır.

"Kölelerın kölesi" durumunda olan Kuzey Kürdistanlı yoksul köylü kadın ulusal, sınıfsal, cinsel boyunduruktan kurtuluşu özlemektedir: Ulusal hakları, kendisini ve çocuklarını geçindirecek kadar toprak ya da iş, insanca yaşamasını sağlayacak sağlık ve eğitim hizmetleri, erkek egemenliğinin acımasız pençesınden kurtuluşunu sağlayacak ekonomik ve sosyal bağımsızlık... Bunun ön koşulu faşist Türk devletinin yerle bir edilmesidır.

7 Şubat 2001 ✘

1. KÜRT EKONOMİ KONGRESİ YAPILDI!

KARSAZ kuruldu!

Kürdistan Ulusal Kongresi (KNK) 22-24 Ağustos 2000 tarihinde yaptığı 2. Genel Kurulu'nda *"Kürt sermayesini birleştirme kararı aldı."* Genel Kurul Sonuç Bildirgesi'nde yer alan maddelerden biri de bu konuyla ilgiliydi. Sözkonusu madde şöyledir:

"11- Kürt sermayesinin birleştirilmesi ve Kürt işadamlarının biraraya getirilmesi için bir organizasyona gidilmesini Yürütme Konseyi'nden talep eder;" (Özgür Politika, 26.08.2000)

Bu karardan sonra, PKK eksenli siyasetin uygulanmasında bir araç olan KNK, özellikle Avrupa'daki Kürt sermayesinin merkezi bir örgütlülüğe kavuşması için çalışmalara başladı.

Bu çabaların sonucunda 8 Ekim 2000 tarihinde 17 Kürt işadamı Paris'te bir toplantı gerçekleştirerek Kürt sermayesinin, işverenlerin biraraya getirilmesi hakkında görüşmelerde bulundular.

Basına yansıdığı kadarıyla sözkonusu toplantıda, Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın tek yanlı olarak da olsa son bulmasıyla, bölgeye ABD, Japonya ve Avrupalı emperyalistlerin ve Türk sermayesinin yatırım yapmak için harekete geçtiği; bölgede Kürt işverenleriyle ilişkilerin geliştirilmek istendiği; Kuzey Kürdistan'da ve Avrupa'daki Kürt sermayesinin de yoğun bir hareketlilik içinde olduğu vb. dile getirildi.

Savaşın bitmiş olması ve Kuzey Kürdistan'a yatırım yapma imkânlarının çoğalması vb. nedenlerle Kuzey Kürdistan'da paylaşılacak bir pazarın olduğu da bilince çıkarıldıktan sonra, hedeflenen pazarın asıl tüketicisinin Kürtler olduğu, dolayısıyla pazarın asıl sahibinin de Kürtler olduğu tespit edilerek "Kürt işadamlarına ulusal çıkarlar bakımından tarihi bir görev düştüğü" tespit edildi. Buna bağlı olarak Kürt işadamlarının önünde iki yol olduğu belirtilerek şu tespitler yapıldı:

"Ya Kürt pazarını birilerinin kullanmasına seyirci kalacağız ya da Kürt işadamlarını biraraya getirerek sahip çıkacağız. Tabii ki tercihimiz ikincisi olmak zorundadır. Toplantımızın ana hedefi de budur. Her parçadan ve tüm dünyaya yayılmış Kürdistanlı işadamları için bu ertelenemez ve olmazsa olmaz bir ulusal görevdir." (Özgür Politika, 11 Ekim 2000)

Aslında Kürt halkının(!) kendi pazarına sahip çıkmaya hazır olduğu, fakat eksik olanın ekonomik kurumların olmaması olduğu da tespit edilerek, Kürt

22-24 Ağustos 2000 tarihli 2. Genel Kurul'da KNK Kürt ulusal sermayesini birleştirme kararı aldı...

işadamlarının bu "ulusal görevi" yerine getirmesi için bir Kürt Ekonomi Kongresi gerçekleştirmek amacıyla 5 kişilik bir Kongre Hazırlık Komisyonu oluşturuldu ve Kongrenin yapılacağı kamuoyuna duyuruldu.

Kongre bağlamında ise şu kararlar alındı:

"- Üst kuruluş olarak Kürt İşadamları Sanayı ve Ticaret Odası oluşturulacak.

- Alt kuruluşlar olarak her iş dalında örgütlenecek.

- Dünyanın tüm ülkelerindeki Kürt sermayesi örgütlenip Kürdistan'a aktarılmaya çalışılacak. Böylece savaşın yıkıntıları onarılacak, yeniden inşa sağlanacak.

- Kürt sermayesi iç ve dış pazarda kendi kimliğiyle, Kürt motifi ile varolmalıdır..

- İçpazarda ittifak ve dayanışma temel politika olmalı. Dış pazara açılmada güçbirliği ve rekabet gerçekleşmelidir.

- Ulusal çıkarlara aykırı hareket edenlere karşı ekonomik kurallar çerçevesinde tavır geliştirilmelidir.

- Küreselleşmenin gerçekleri dikkate alınmalı, ıçe kapalı politikalar yerine her alanda özellikle teknolojik alanda kendi kimliğiyle ilişki geliştirilmelidir.

- Tüm Kürt işadamları Kongre'nin doğal üyesidir; her parçadaki, Avrupa ve dünyanın diğer ülkelerindeki tüm Kürt işadamları katılmalıdır.

- Kürt ekonomistler ve aydınlar Kongre'ye katılmalı, görüşleriyle katkı sunmalıdır.

- Türk işadamları, kuruluşları ve işçı sendikaları davetlidir." (aynı yerden)

Seçilen Kongre Hazırlık Komisyonu çalışmalarını bu kararlar temelinde yürütmeye başladı, bu anlayış temelinde Özgür Politika gazetesinde yazılar yayınlamaya devam etti. Girişim içinde yer alanlardan biri olan Şenol Güngör'ün "1. Kürt Ekonomi Kongresine doğru" başlığıyla yazdığı yazılarda da savaşın bitmesi, yatırım alanının açılması, Kürt pazarına sahip çıkma, Kürt işadamlarının birleştirilmesi vb. konularda tavır takınılırken; bu girişimin Türkiye'nin aleyhine değil lehine olduğu da savunuldu. Sözkonusu tavır şöyledir:

"Türkiye'nin AB üyeliği için hazırlanan yol haritasının bu kadar tartışıldığı bir dönemde, bu girişim ortak vatanda, eşit, özgür yaşam projesine de hizmet eden, Türk basınının iddiasının aksine Türkiye'nin AB üyeliğini destekleyen ve bundan kendisinin de güçlenerek gelişeceğini gören bir yaklaşımın sahibidir. Hazırlık Komisyonu örgütlü Türk ışadamlarının Kürt işadamlarıyla beraber Avrupa'da geliştireceği güçbirliğinin Türkiye'nin demokratikleşme sürecine ve AB'ye girişine hizmet edeceğini ifade etmektedir." (Özgür Politika, 3 Kasım 2000)

Takınılan bu tavırlar ve gelişmeler, aslında Avrupa'da bulunan Kürt işadamlarının, Kürt milli burjuvazisinin Kuzey Kürdistan pazarı başta olmak üzere Kürdistan pazarına sahip çıkma isteği ve adımlarını göstermektedir.

PKK siyaseti önderliğinde kurulan KNK, Kuzey Kürdistan'da, anda PKK'nin silahlı mücadeleye son vermesiyle biten savaş sonrasında, 15 yıllık savaşın getirdiği yıkımın ve genel olarak Kuzey Kürdistan'da kapitalizmin üst düzeye geliştirilmesi bağlamında varolan pazara sahip çıkması için Avrupa'da yaşayan, esasta orta ve küçük burjuvaziyi temsil eden işverenleri; yani bir başka kavramla Kürt milli burjuvazisinin birleşmesini sağlamak için adımlar atmaya başlamıştır. KNK'nin bu siyaseti PKK Başkanlık Konseyi'nce de desteklenmiştir, desteklenmektedir.

Milli burjuvazinin, milli pazara sahip çıkması siyasetiyle, bu girişimin TC'nin AB'ye üyeliğine destek olacağı, TC'nin aleyhine olmadığı, eşit, özgür yaşam projesine hizmet edeceği vb. süslemelerle savunulanlar PKK'nin "demokratik cumhuriyet" siyasetiyle de örtüşmektedir. Bu gelişme, ulusal hareketin, ulusal burjuvazinin hareketi olma bağlamında gerçek temeline oturmaya başladığını gösteriyor... Kürt milli burjuvazisi kendi ulusal kimliğiyle, ulusal görevini yapmaya çalışıyor.

Özellikle ezilen ulusların ulusal burjuvazisinin kendi pazarına sahip çıkma mücadelesinin o ulusun işçi ve emekçilerine ulusal kurtuluş vb. olarak gösterildiği, ulusal burjuvazinin emekçi kitleleri kendi bayrağı altında toplamak için çaba gösterdiği gerçeğinin altı çizilmek zorundadır.

Ulusal burjuvazinin kendi ulusal pazarına sahip çıkma mücadelesinin biçimi ne olursa olsun, ulusal mücadelenin bu burjuvazi açısından kendi ulusal pazarına sahip çıkmak olduğu Yaşar Kaya'nın şu tespitinde de teslim edilmektedir:

"Şimdi artık savaş yok, barışla Kürtler hangi projelerle, ne yapacaklar, o önemli. Ulusallaşma sürecinde en büyük dinamiklerden bir tanesi de ulusal sermayenin birikimi ve kendi pazarına sahip çıkmasıdır, çoğu kez ulusal pazar, ulusal ülkedir, vatandır, ulusal kurtuluş mücadelesinin modeli, otonomi-federasyon-bağımsızlık ne olursa olsun ulusal sermaye destek vermedikçe bu işin ayaklarından biri yok demektir." (Özgür Politika, 16 Ocak 2001)

İşte eksik olan bu ayağın tamamlanması için de *"İşadamı niteliklerini taşıyan, esnaflık boyutunu aşmış, beynı ve düşüncesi üretime ve yatırıma yönelik olan, Kürtlüğünü tanıyan ve kendi Kürtlük gerçeğiyle hareket eden"* Kürt işadamlarının katılacağı, Kürt sermayesinin birleştirilmesine hizmet etmesi düşünülen 1. Kürt Ekonomi Kongresi'nin hazırlıkları yapıldı. Özgür Politika gazetesinde bir "Katılım Formu" yayınlandı ve MEDYA TV'de katılım koşulları ortaya kondu. İlk başta Aralık ayında yapılması düşünülen Kongre 19-21 Ocak 2001 tarihine ertelendi. Yer olarak da önce Paris'te yapılması planlandı, sonra Hollanda'nın Rotterdam şehrinde yapılacağı açıklandı.

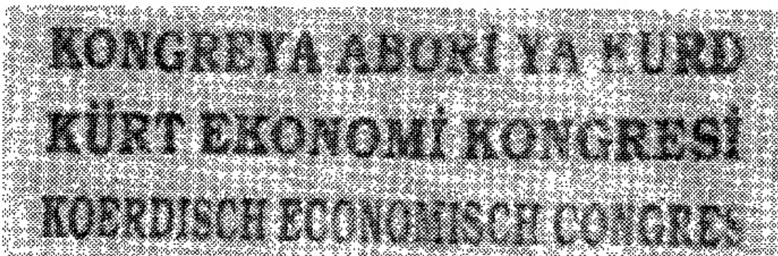
1. Kürt Ekonomi Kongresi
Katılım Başvuru Formu

19-21 Ocak 2001 tarihinde 1. Kürt Ekonomi Kongresi 130 delege ve davetlinin katılımıyla yapıldı. Sözkonusu delegeler, esas olarak Avrupa'da yaşayan Kürt işadamlarının "kalburüstü" olanlarıdır. Örneğin Kongre'ye katılımda -genelde örgütlenme ağı içinde ele alınsalar da- Kürt esnafına hemen hemen hiç yer verilmemiştir.

Kongre'ye PKK Başkanlık Konseyi de bir mesaj göndermiştir. Sözkonusu mesajdan Özgür Politika'ya yansıyan bölümü şöyledir:

"Ülke ve halk olarak ulusal varlığı oluşturmak, korumak ve geliştirmenin şartı, sosyal, kültürel ve toplumsal olduğu gibi ekonomik olarak da örgütlenmekten geçer." (Özgür Politika, 20 Ocak 2001)

Bu "ekonomik örgütlenmenin" KNK aracılığıyla PKK tarafından ta başından beri destek gördüğü açıktır. Bunlar için esas sorun bu girişimin, geçmişte denemeleri yapılan "Esnaflar Birliği" vb. birlikler gibi fos çıkıp çıkmayacağıdır. Bu girişimin başarıya ulaşması için de haliyle buldukları bir "çözüm" var: Birliğin temeli şu ya da bu siyasi yaklaşım değil, Kürt işadamı olmaktır!

İşte esas birleştirici temeli bu olan yaklaşımla gerçekleştirilen Kongre'de yapılan esas iş; "Yekitiya Karsazên Kurd a Navnetewi"nin (KARSAZ) (Uluslararası Kürt İşverenleri Birliği) kurulması oldu. Tabii ki bu birliğin tüzüğü onaylandı ve önümüzdeki dönemde yapacağı işler vb. belirlendi.

Bu gelişme sürecini yakından takip eden ve Kongre'ye de katılanlardan Hüseyin Turhallı Kongre öncesinde şunları söylemekteydi:

"Toplum olarak sermaye birikimine, kendi pazarımızı oluşturmaya, zenginlik kaynaklarımızı kendi elimizle işletmeye ihtiyacımız vardır. Ne tür bir ekonomik yaklaşım bunları gerçekleştirebiliyor ve bizi daha üst bir yaşam düzeyine ulaştırıyorsa bizim için ekonomik model odur, diyebilmeliyiz. Böyle bir yaklaşım ulusal birliğe giden yolu da açabilir." (Ö.Politika,16 Ocak 2001)

Gerçekten de burjuvazi için ulusal birlik, onun kendi ulusal pazarına sahip olması, işçileri, emekçileri ezip sömürmesidir. Burjuvazi kendi iktidarını kurabilmek için işçi ve emekçileri "ulusal birlik" adına kendi bayrağı altında toplamaya çalışır.

Gerçekte ise, ezilen ulusa ait olsalar da, aynı ulusa mensup olma dışında Kürt patron, ağa vb. sınıflarla, Kürt işçi, köylü vb. ezilen sınıflar arasında ortak hiçbir yan yoktur. Ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen sınıflar arasındaki uzlaşmaz sınıfsal çıkarlarının üzerinin örtülmesi ve işçilerin, emekçilerin burjuvazinin kuyruğuna takılması için burjuvazi tarafından "ulusal birlik" teranesi işçilere, emekçilere "kurtuluş, özgürlük" vb. adı altında sunulur!

İşçilerin, emekçilerin sınıfsal, toplumsal kurtuluşlarının önünde engel olan "ulusal birlik" savunusu, gerçekte burjuvazinin çıkarlarının savunusudur. Sorun, bu gerçeği ezilenlere, işçi ve emekçilere kavratmak, onların kendi kurtuluşları -ulusal ve sosyal kurtuluşları- için mücadeleyi kendi ellerine almasını sağlamaktır. Kuzey Kürdistanlı işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşu, Kürt burjuvazisine karşı da mücadeleden geçer!

* * *

Kürt ulusal burjuvazisi gücünü açığa çıkarmaya, varlığını kabul ettirmeye ve pazarda yerini almaya çalışıyor. Fakat bu olgu Kuzey Kürdistan'da burjuvazinin yeni ortaya çıktığı anlamına gelmiyor. Bugüne kadar kendi ulusal kimliği ile ortaya çıkmayan ve sömürgeci Türk burjuvazisiyle işbirliği halinde varlığını sürdüren bir Kürt burjuvazisi vardır. Gelinen aşamada yeni oluşumla bunun bir adım daha ötesine geçmek istenmektedir. Özellikle Avrupa'da

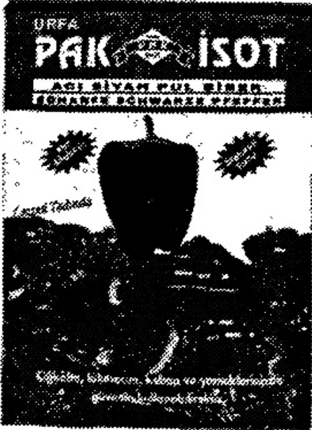
bulunan Kürt işadamları, kendi ulusal kimliğiyle varolduğunu kanıtlamak istiyor. Kısaca, Kürt ulusal burjuvazisi Kuzey Kürdistan pazarına sahip çıkma ışinin daha çok başında bulunuyor.

Kürt ulusal burjuvazisi Kuzey Kürdistan pazarına sahip çıkma mücadelesinde yalnız değildir. Her şeyden önce Kuzey Kürdistan'ı ilhak eden sömürgeci Türk devletinin burjuvazisi ve bu sömürgeci burjuvaziyle ulusal kimliğini reddedip birleşen "Kürt komprador burjuvazisiyle" ve halihazırda Kuzey Kürdistan'da varolan ama tam anlamıyla "kompradorlaşmayan", gelişmekte olan orta burjuvazi vb. kesimlerle karşı karşıya gelme durumunda olacaktır.

Bu bağlamda esasta Avrupa'da gücünü birleştirmeye çalışan Kürt ulusal burjuvazisinin Kuzey Kürdistan pazarında hakimiyet sağlamasının kısa zamanda mümkün olmadığı açıktır.

Kürt milli burjuvazisinin belli bir bölümünün yurtdışında örgütlenme ağı kurarak pazara girme sinyalleri vermeleri kendi ulusal kimliği ile pazara müdahale etme isteği, gelinen aşamada artık bir olgu haline gelmiştir.

Ulusal burjuvazi ya da kimliğini kabullenerek varlığını göstermek isteyen Kürt milli burjuva çevrelerin attıkları adımlar önceki dönemle kıyaslandığında özel ve ayırdedici bir gelişmeye yolaçtığı söylenebilir. Burjuvazinin "sol", "milli", "yurtsever" vb. sıfatlarını kendine yakıştıran kesimleri Kuzey Kürdistan pazarına girme bağlamında bir yandan bizzat Kuzey parçasında örgütlenme, büyüme çabaları gösterirken;

Batı'da, Türkiye'de kendı gücünün farkına varma çalışması yürütmesi, gücünü geliştirmesi ve ayrıca yurtdışında, somut olarak AB ülkelerinde ve onların yörüngesindeki bölgelerde örgütlenme çalışmalarını hızlandırması girişimlerinin tamamı bir şeye işaret ediyor: Kürt ulusal burjuvazisi Kürt pazarına sahıp çıkmak istiyor. Bunun için şimdilik Avrupa'yla sınırlı olsa da gücünü birleştirmeye çalışıyor.

Bu bağlamda Avrupalı emperyalistler başta olmak üzere emperyalist güçler çıkarları gereği Kürt ulusal burjuvazisine destek verebilir. Fakat buna rağmen kısa vadede Kuzey Kürdistan pazarına sahip olma bağlamında fazla şansları yoktur.

Ayrıca öyle bir ulusal burjuvazidir ki bu, işin ta başında sömürgeci Türk burjuvazisiyle, "ortak vatan" savunusu temelinde birlikte hareket etme siyasetine de sahiptir. Bu bağlamda en açık çek; TC'nin AB'ye üyeliğinin desteklenmesi ve Avrupa'daki Türk işverenleriyle ortak hareket etme istemiyle verilmektedir.

Fakat bunların göremedikleri esas şeylerden biri de, sömürgeci Türk burjuvazisinin Kuzey Kürdistan pazarına girmek ve hakim olmak için, Kürt ulusal burjuvazisine ihtiyacının olmadığıdır. Sömürgeci Türk devleti zaten Kuzey Kürdistan'ı ilhak etmiştir; tüm alanlarda egemendir. Kuzey Kürdistan'da kapitalizmin gelişmesinin yavaş olması, Kuzey Kürdistan'ın ekonomik olarak da geri bırakılmış bir bölge olmasının esas nedeni, TC'nin buraya hakim olmaması değildir. Tersine TC, Kuzey Kürdistan'ın ekonomik olarak gelişmesini bilinçli biçimde yavaşlatmış, engellemiştir.

Ayrıca TC'nin AB'ye üye olma sürecinde, AB devletlerinin isteklerine, Kopenhag Kriterleri'ne, yol haritasına vb.ne uygun olarak Türkiye'de Kürt ulusal sorununu "kültürel haklar" temelinde dizayn etmesine de bağlı olarak kendisinin işbirlikçisi Kürt burjuvazisının Kürt renkleriyle ve markalarıyla piyasada yeralmasına gözyumacağının işaretleri de var...

Toprak Holding, Polatlar, Ceylanlar, Cantürkler, Keban Holding, Azizler Holding vb. Kürt kökenli olup da kendilerini halis muhlis Türk sayanlar bugün itibarıyla ne Sabancıların, ne de Doğu Holdinglerinin ulusal pazara sahip çıkma bağlamında doğrudan rakibi değillerdir. Kürt ulusal kimliğine sahip çıkma bağlamında Türk burjuvazisini ürkütecek en ufak bir gelişmeye girmiyorlar; bilakis kendileri Türkçülük yaparak bölgeye daha fazla girmeye çabalıyorlar. Hatta PKK'nin sılahlı mücadeleye son vermesiyle TC hükümetı başta olmak üzere Kürt kökenli işverenlere "bölgeye yatırım yapın" çağrısında bulunulmaktadır. Tek başına bu bile verili durumda Kürt kökenli kısmen büyük işverenlerin Türk kimliğiyle işlerini sürdüreceklerini gösteriyor.

Kısacası Kuzey Kürdistan'da hisselerinin bir kısmı yerel burjuvaziye ait HARRAN İSOT tesislerinden; kapı zilıne Kürtçe sözler kaydeden işletmeciden; ve tişörtlere tersinden BRATİ ve AŞİTİ baskısı yapan tekstilcilerle Türk burjuvazisi içiçedir... Ve anda hakim olan da budur.

Bunun ötesinde KARSAZ gibi Kürt kimliği ile ortaya çıkan ulusal burjuva örgütlenmelerin anda Kürt ulusal pazarına sahip olma bağlamında yapabileceği fazla birşey yoktur.

Bu alanda gelişmeleri birlikte göreceğiz...

23 Ocak 2001 ✘

Stêrka Bolşewîk-Bolşevik Partizan ilişkileri üzerine kısaca...

Partimiz bazı çalışma alanlarında çıkan kimi sorunları irdelediğinde Stêrka Bolşewîk – Bolşevik Partizan ilişkilerinin yer yer tam olarak doğru kavranmadığını tespit etmiştir. Şimdiye kadar bu bağlamda dışa yönelik fazla yazı yazılmamış olmasına rağmen Merkez Komitemiz sorunun kavranması için parti organları üzerinden çeşitli dönemlerde kapsamlı tavırlar takınmıştır. Yine bu amaçla Stêrka Bolşewîk tarafından öncelikle kendi içimize ve giderek dışımızı da kapsayacak çeşitli seminerlerin yapılması düşünülmüş, kimi yerler bağlamında somut planlar yapılmış, bunlar ilgili alanlara bildirilmiştir. Kuşkusuz bu tür seminerler doğrudan temaslar bağlamında yararlı olacaktır. Ancak hemen her alanda bunu yapmanın oldukça zor olacağı açıktır. Bu nedenle gördüğümüz problemlerden de yola çıkarak bu bağlamda parti çizgimizin ne olduğunu aktarmaya çalışacağız.

Bu bağlamda önce Stêrka Bolşewîk ve Bolşevik Partizan dergilerinin konumuna kısaca değinelim...

Stêrka Bolşewîk, Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'un ideolojik, siyasi hazırlığını yapan bir yayın organıdır. Bu yayın organının gelişeceği nokta Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'un Merkez Yayın Organıdır.

Bolşevik Partizan iki ayrı partiyi –Bolşevik Parti (Türkiye) ile Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)– inşa görevini önüne koyan merkezi birleşik bolşevik partinin; yani **Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)**'nin merkez yayın organı işlevine sahiptir.

Stêrka Bolşewîk'in yaratıldığı koşullarda Bolşevik Partizan bir yanıyla merkez yayın organı konumundayken bir yanıyla da **Bolşevik Parti (Türkiye)**'nin merkez yayın organı işlevini yerine getirmektedir. Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'un merkezi yayın organına dönüştürülmek amacıyla yaratıldığı yerde, Bolşevik Parti (Türkiye)'nin de bir merkez yayın organı olması gerekmez mi? İçinde bulunduğumuz durumda Bolşevik Partizan bir yanıyla da bu boşluğu doldurmakta ve bugün için ayrı bir Bolşevik Parti (Türkiye)'nin merkez yayın organı ihtiyacını ortadan kaldırmaktadır. Süreç içinde her iki parti gerçek anlamda ayrıştırıldığında Bolşevik Partinin üç tane merkez yayın organı çıkacaktır.

1) Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'un merkez yayın organı,

2) Bolşevik Parti (Türkiye)'nin merkez yayın organı,

3) Her iki partinin bileşiminden oluşturulan ve her iki partinin bağlı bulunduğu birleşik merkezi partinin (Bolşevik Parti / Kuzey Kürdistan-Türkiye) merkez yayın organı.

Merkez yayın organları bağlamında süreç içinde varılmak istenen nokta burasıdır. Buradaki açılımda da anlaşılacağı üzere **Stêrka Bolşewîk çalışması yürüten yoldaşlarla Bolşevik Partizan çalışması yürüten yoldaşlar arasındaki ilişki** (bu bağlamda özel olarak görevlendirilmiş olanlar arasında) **objektif olarak Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) ile Bolşevik Parti (Türkiye) arasındaki ilişkidir.**

Önce bu ilişkinin doğru kavranması için bir kez daha Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin yapısına kısaca değinmek gerek.

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye), Kuzey Kürdistan ve Türkiye'nin birleşik merkezi partisidir. Birleşik merkezi partimiz Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimin hedefi bir ve aynı devlet yapısı olmasına rağmen Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın kendine özgün farklılıklara sahip olduğunun, devrimi örgütlemede bu faktörlerin belirleyici konumda olduğunun bilinciyle hareket etmektedir. Bu nedenle Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da her iki ülkenin özgünlüklerinden dolayı iki ayrı bolşevik partinin inşa edilmesi gerektiğini ortaya koymuştur. Birleşik merkezi parti üstten aşağı bu iki ayrı partiyi inşaya çalışmaktadır.

Bugünden bu iki partinin birbirinden tümüyle ayrıştırılmamış olmasının tek nedeni güç sorunudur. Bu mesele 6. Kongremizde ele alınmış; Kongremiz gücünü değerlendirmiş ve anda bu ayrıştırmayı gerçekleştirecek durumun olmadığı sonucuna varmıştır. Merkezi birleşik partimiz bu gücün yaratılmasına çalışmaktadır. Partimiz, ayrışmanın tümüyle gerçekleştirilemediği koşullarda da eldeki güç ve imkânlar ölçüsünde yapılabilecek çalışmaları gerçekleştirmeye uğraşmaktadır. Bu bağlamda Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'un ideolojik siyasi hazırlığını yapan periyodik bir yayın organının çıkarılması işi ilk etapta ele alınmış ve bu hedef planlandığı biçimiyle gerçekleştirilmiştir. Merkez Komitesi esas işi Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)'un ideolojik, siyasi hazırlığını yapmak olan özel bir merkezi görev hücresi kurmuş-

tur. Bu merkezi görev hücresi Stêrka Bolşewîk'i ve Kuzey Kürdistan'a yönelik çeşitli ajitasyon propaganda malzemelerini çıkarmanın yanısıra güç ve imkânlar ölçüsünde bu alandaki pratik örgütsel faaliyeti yürütmede de doğrudan sorumludur.

Merkez Komitesi, henüz tüm kurumlarıyla ayrılmış iki parti olmasa da yarattığı bu özel görev hücresi ve onlara bağlı yerel alanlarda pratik faaliyet yürüten yoldaşlara belli bir özerklik tanımakta, gelişmelerini özel olarak teşvik etmekte; onları geleceğin ayrı bir bolşevik partisi olarak gelişmeleri yönünde çaba sarfetmektedir.

Stêrka Bolşewîk-Bolşevik Partizan ilişkilerinde kimi sorunlar yaşanmaktadır. Bu sorunların yaşanması da bir noktada "normal"dir. Çünkü bu bağıntıda bir **geçiş süreci** yaşanmaktadır. Burada önemli olan sorunları doğru yöntemlerle ele alıp çözmektir.

• • •

Kimi sorunlarla bağ içinde meseleyi ele alalım...

Pratik örgütsel faaliyetlerin somut olarak ayrıldığı alanlarda Stêrka Bolşewîk ve Bolşevik Partizan çalışması yürüten yoldaşlar yoldaşça ilişkiler içinde bir anlamda iki ayrı parti gibi çalışmaları gerekir. Daha somut konuşursak; eğer bir alanda doğrudan merkezi parti tarafından planlanmış Stêrka Bolşewîk çalışması varsa bu çalışma Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) faaliyeti olarak yürüyecektir, istenen budur. Aynı alanda Bolşevik Partizan çalışmasını yürüten yoldaşlar ise adı Bolşevik Parti (Türkiye) olarak telâffuz edilmemiş olsa da objektif olarak bu partinin çalışmasını yapmaktadır. Bu durumdaki alanlarda Bolşevik Partizan çalışması yürüten yoldaşlar, Stêrka Bolşewîk çalışması yürüten yoldaşlar karşısında birleşik merkezi parti konumunda değiller. Dolayısıyla bu tür alanlarda ne "Stêrka Bolşewîkliler" "Bolşevik Partizanlılara" bağlıdır, ne "Bolşevik Partizanlılar" "Stêrka Bolşewîklilere" bağlıdır. Her iki taraf da **yoldaşça ilişkiler temelinde** faaliyetlerini koordine içinde yürütürler.

Dışa yönelik eylemliliklere katılım bağlamında (merkezi olarak planlananlar dışında) yapılması gereken şudur:

İlk önce her iki tarafın koordinasyon sorumluları bir araya gelir. Eylemin içerik ve yönelimini değerlendirir. Buna her iki parti adına mı, yoksa yalnızca biri adına mı katılacağı ve ayrıntıları tartışılır. Eğer her iki taraf ortak noktada birleşmişlerse zaten sorun yoktur, planladıkları gibi eyleme katılınır. Bunun sağlanamadığı ve doğrudan merkez komitesinin müdahale imkânının olmadığı durumlarda her iki taraf kendi çalışmasını yürütür. Bu noktada ama "anlaşamadık herkes bildiğini okur" mantığıyla değil; partinin genel çıkarlarını öne alan, onu zayıflatmaya değil güçlendirmeye yönelik bir çalışma sorumluluğuyla iş yapılmalıdır. Örneğin, herhangi bir eyleme katılım bağlamında "Eğer Stêrka Bolşewîkliler katılıyorsa katılabilir, ama biz bu eylemin içeriğini yanlış buluyoruz ve katılmayız" (ya da tersi) gibi bir tavır sergilenirse bu olmaz. Öyle ya da böyle birlikte tavır takınmak en doğru olanıdır. Bu tür durumlarda herkes bildiğini okumaya kalkışırsa yanlış iş yapar. Bu, herşeyden önce bizi zayıflatmaktan öte bir işe yaramaz.

Varsayalım ki, bir eyleme Stêrka Bolşewîk ve Bolşevik Partizan çalışması yürüten yoldaşlar gidiyor. "Stêrka Bolşewîkliler" yapılan eylemi katılabileceğimiz bir eylem olarak değerlendiriyor kendi pankartlarıyla eyleme katılma kararı alıyorlar. "Bolşevik Partizanlı" yoldaşlar ise eylemin içeriğini yanlış buluyorlar ve katılmama kararı alıyorlar. Değerlendirme farklılığı sonucu anlaşamıyorlar... Katılmama kararı alanlar eylem yerini bırakıp gidiyor, diğerleri eyleme katılıyor... Böyle bir tavır gayet yanlıştır.

Bu durumda yapılması gereken ilk iş **birlikte** hareket etmeyi sağlamaktır. Ya eylemi doğru bulanlar yanlış bulanlarla birlikte gider, ya da eylemi yanlış bulmalarına rağmen eyleme katılan yoldaşlarla birlikte hareket edilir. Eleştirini yapar, gerekçelerini belirtir ve bunun bilincinde iş yapılır. Sonra herkes yaptığı işin hesabını partiye verir.

Örneğin, doğrudan Kürdistan'la ilgili bir eylemde "Stêrka Bolşewîkliler" kendi pankartlarıyla katılıyorlar. İçerik bağlamında da yanlış döviz, pankart vb. taşıdıklarını varsayalım. Sözkonusu yürüyüşe katılmaması konusunda yoldaşlar ikna edilemediler. Bu durumda doğru olan tavır orayı terkedip onları kendi başlarına bırakmak değil, eleştiriyle birlikte onlarla kalıp eyleme katılmaktır. Oradan çekilip gidildiğinde bolşeviklerin o eylem somutundaki yanlışı ortadan kalkmıyor. Çünkü bir bölüm bolşevik zaten eylem içindedir. Onların yaptığı işin doğrusu da yanlışı da bizi bağlamaktadır. O halde orada kalan yoldaşlarla birlikte hareket etmek gerekir. Eylemdeki yoldaşlarla birlikte hareket etme bağlamındaki bu doğru tavır tabi ki yapılan eylemin kendisinin yanlış olduğunu ortadan kaldırmaz. Fakat bu noktada da kıyamet kopmaz, yapılan yanlışın hesabı sonradan sorulur. Eğer yapılan iş yanlış değerlendiriliyorsa bunun özeleştirisi elbette yapılır. "İş yapan yanlış da yapabilir", bu bağlamda yanlış yapmaktan korkmayız.

Bir başka nokta...

Varsayalım ki Newroz, 8 Mart, 1 Mayıs, bağış kampanyası... gibi işler yapılacak. Newroz'da yapılacak işleri Stêrka Bolşewîk merkezi olarak planlar ve hangi bölgelerde ne tür etkinlikler yapacağını partiye duyurur. Bu bağlamda Stêrka Bolşewîk'e bağlı yerel örgütler bulunduğu alanda bu etkinliğin organizasyonundan birinci derecede sorumludur. Fakat bu, bütün işleri onların kendi başına yapacağı, "Bolşevik Partizanlı" yoldaşlarla birlikte işleri organize etmeyecekleri, onlara danışmayacakları, onlara herhangi bir

örgüt gibi yaklaşacakları anlamına gelmez. Bu durumda ilgili bölgedeki "Stêrka Bolşewîkli" sorumlu yoldaş öncelikle Bolşevik Partizan çalışması yürüten yoldaşla yanyana gelir, işi en iyi nasıl örgütleyecekleri vb. konuşulur, hangi yoldaşlara ne gibi görevler verileceği kararlaştırılır ve eylem anında herkes birer "Stêrka Bolşewîkli" gibi işini yapar.

Aynı yaklaşım diğer etkinlikler bağlamında da geçerlidir. Örneğin, eğer bir 8 Mart etkinliği düzenlenecekse ve etkinliğin yapılacağı alanda ayrı bir Stêrka Bolşewîk örgütlenmesi varsa; yapılacak ilk iş Stêrka Bolşewîkli yoldaşları da işin içine çekmektir. Bu, daha işin başında onlarla görüşerek işi ona göre planlama yapma anlamına gelir.

Örneğin bağış kampanyası yapılacak. Bu durumda "Stêrka Bolşewîkli"lerin bulunduğu alanda bu işin **birlikte** nasıl en iyi biçimde yürütüleceği tartışılır ve kurulacak bağış komitesinde Stêrka Bolşewîk'in de temsili sağlanır. Bu komiteye kimi/kimleri göndereceğini Stêrka Bolşewîk'in tespit etmesi istenir. Doğru olan budur. Ama varsayalım ki herhangi bir yerel alanda işler bu yöntemle yürütülmedi... Bağış kampanyası sorumlusu herkesin Bolşevik Partizanlı olduğundan hareket ederek Stêrka Bolşewîk'e özel vurgu yapmadan işleri organize etmeye çalıştı, etti. Bu durumda Stêrka Bolşewîkli yoldaşlar, "Bizi hiçe saydılar, o zaman kendileri yapsınlar!" vb. vb. yaklaşımına girmemelidir. Kendileri doğru olanı, yapılması gerekeni talep etmelidir. Örneğin; "Her ne kadar bölgedeki Stêrka Bolşewîk özel örgütlenmesi dikkatlerden kaçtıysa da, biz kendimizi hatırlatmak istiyoruz. Bağış kampanyasında Stêrka Bolşewîk adına özel olarak yer almak ve temsil edilmek istiyoruz" türünden bir yaklaşımla **yoldaşça ilişkileri zedelemeden** istenmeden yapılan olası yanlışlıkları önleyebiliriz. Bu yaklaşım yerine küsme, darılma eğilimlerine girmek bizim işimiz değil, olamaz.

Diğer yandan, bu tür faaliyetler örgütlenirken ilgili alandaki özel örgütlenmelerin varlığını dikkate almaksızın (niyet ne olursa olsun) iş yapmaya çalışmak yanlıştır. Bu yaklaşımın yaralayıcı olabileceğine, yoldaşların bu tür ilişkilerden olumsuz yönde etkilenebileceğine dikkat edilmelidir. Özellikle buna benzer pratiklerin yaşandığı alanlarda her zamankinden daha fazla bir hassasiyetle sorunların çözümüne, işlerin örgütlenmesine çalışılmalıdır.

• • •

Çok sınırlı da olsa yer yer şöyle bir sorunla da karşılaşmaktayız: "X bölgesinde yerel faaliyet yürüten Stêrka Bolşewîk ya da Bolşevik Partizan çalışmasındaki y yoldaş işe yaramaz biridir. Bu yoldaş bir yığın hata yapmaktadır. Bunu atın, bu işler bununla olmaz" vs. vs. Kuşkusuz, her yoldaşın bir başka yoldaşı değerlendirmesi birbirinden farklıdır. Herhangi bir yoldaş birileri için kesinlikle işe yaramaz biriyken aynı yoldaş başkaları açısından böyle görülmemektedir. Bu durumda işi zamana bırakmasını bilmek gerekir. Eğer bizim istemediğimiz yoldaş halen bizim faaliyetlerimizi yürütüyorsa bizim yapmamız gereken onu hataları, sevaplarıyla yoldaşımız olarak kabul etmek ve birlikte iş yapmaktır. İnatla, sabırla yoldaşça ilişkiler içinde ona hatalarını göstermeye çalışmaktır. Yoldaşını acımasızca eleştiren biri, sırası geldiğinde onu aynı kararlılıkla savunmasını da bilmelidir.

Yoldaşların arkadan birbirlerini çekiştirmelerine, dedikodu yapmalarına kesinlikle izin verilmemelidir. Örneğin, a yoldaş, b yoldaşı saflarımıza layık bulmayan bir değerlendirmeye sahiptir. Bu durum c yoldaşın da bilgisi dahilindedir. Bundan da yola çıkan c yoldaş, a yoldaşın yanında b yoldaş hakkında ileri geri konuşmaktadır. Kesinlikle buna izin verilmemelidir. Eleştirinin, konuşmanın, birini değerlendirmenin, iş yapmanın... hepsinin bir zamanı ve yeri olduğunu herkes kavramak zorundadır. A yoldaş b yoldaş hakkındaki değerlendirmesini parti kuralları içinde ilgili yerlere yapar ve orada durur; c'nin b yoldaşın arkasında onun hakkında konuşmasına karşı da kararlıca tavır takınır, bunun olmazlığını ona anlatır. Eğer böyle davranılmaz; bir başka yoldaşımız hakkında yanımızda konuşulduğunda –biz de öyle düşündüğümüz için– sesimizi çıkarmaz ve onun konuşmasına izin verirsek herkesin birbirinin arkasından konuşmasının yolunu açmış oluruz. Bu durumda parti ilkelerinin çiğnenmesine gözyumulmuş olur ve parti, parti olmaktan çıkar. **Dedikodu bolşevik çalışmanın düşmanıdır,** ona asla izin vermeyiz! Hiçbir yoldaş vermemelidir.

• • •

Yazımızı Bolşevik Partizan sayı 119'da çıkan "Bolşevik Partizan ve Stêrka Bolşewîk arasındaki ilişki üzerine" başlıklı yazıda yaptığımız şu alıntıyla noktalamak istiyoruz:

"Stêrka Bolşewîk çalışması olsun, Bolşevik Partizan çalışması olsun her ikisi de bolşevik çalışmadır, her ikisi de Bolşevizmin zaferi için çalışmaktadır. Esas olan budur. Bu anlamda, kim kime bağlı olacak, kim daha yetkili olacak sorusu değil; hangi çalışma daha verimli olacak, hangi çalışmayla bolşevizme yeni insanlar kazanılacak sorusu sorulmak zorundadır. Bolşevik Partizan çalışması yürüten her yoldaş gibi, Stêrka Bolşewîk çalışması yürüten her yoldaş da bir bolşevıktir ve merkezi birleşik partinin çizdiği çerçeve içinde, ona bağlı olarak çalışmaktadır. Her "Bolşevik Partizanlı" aynı zamanda bir "Stêrka Bolşewîkli" ve her "Stêrka Bolşewîkli" aynı zamanda bir "Bolşevik Partizanlı"dır. Tüm çalışmalarımız bu düşünce temelinde yürütülmelidir."

Ocak sonu 2001 ✘

LI ŞERÊ WETANİYÊ MEZIN DA (2)

Wê deqê da topa, minamyota, gulleawêja (pûlêmyota) aliki û esker aliki, hevra agırkırın lı mêşe tari-taristan, te dıgot erd welgeriya, bû mij-dûman, bina koziyê û şewatê mêşe tıji kır. Çar tank hema cida xırav bûn. Agır-alav pê ket, eskerê tê da dıreviyan. Sehid hukum kır:

– Mecalê nednê, lêxın.

Sê tankê wan paşda kışiyan, eskerê wanı peya gelek hate qırê, ê mayin ji revin. Jı tankeke wane xıravbûyi eskerê me da ber gulleavêja. Lê du topê me hevra lêxıstın, tank cida ker bû.

Dıjmın hıngi Êvropa gışk zevt kırıbû, egiti û mêraniya usa hê nedıtıbû. Ewi nızanbû, weki ewqas tank karın usa binın nêzik û nışkêva xıravkın, ewi bawer nedıkır, weki eskerê Sovêtê kare usa tap bıke, van ejdahaya bine ber xwe, paşê xıravke...

Rabûna Sehid û çûyina wiye pêşiya eskerê me, qudûmeki mezın dabû hemû esker: hım topa, hım ji eskerê mayin. Esker usa berdıl bûbû, nedısekıni. Pey eskerê faşista ketıbû, herçê mêşe da mabû qır dıkır.

Sê teyarê me derketın, dane pey wan faşista, tankê wan û dane ber gulla û bomba. Çend deqe nekışand pênc teyarê faşista hatın, pêşibıri hersê teyarê me gırtın. Wana dıkır, ku hersê teyarê me têkne çerxê û xıravkın. Teyareki wan fetıl da xwe, weki here pıştê jı teyarê me bıstine.

Sehid got:

– Ewi çı nımz e, weki meri bıde ber topa.

Pênc topa hevra dayê, jı hev bela-bela bû pırtıkê wi jorda dıhatın, dıketne erdê...

Êdi tari bû, teyarê faşista çûn.

Ewi cara ewlin bû Sehidê kurê Kurda, ewladê partiya helal, nişan da: meriyê Sovêtiyê, eskerê sor kare şerke, welatê zehmetkêşa xweyike.

Qumandarê faşista ku zerpê usa dıtin, ecêbmayi man, hêrsa wan rabû, kar kırın, weki eskereki gıran lı wê derê bıcıvinın...

Êvarê qumandarê ordiyê gotıbû qumandarê alayê, weki Sehid bê ber radyoyê.

Tari ketıbû erdê. Qumandarê alayê meri şandne pey Sehid. Meriyê ku hatıbû, neziki Sehid bû, temena eskeriyê gırt, got:

– İzın bıde ezê bêjım.

– Çi ye? İzn e bêje.

– Qumandarê alayê şandiyê pey we, weki hûn bên cem wi.

– Peki ela, ezê bêm, tu here!

Sehid temi da komekdarê xwe û zûzûka da pey wi eskeri çû, Sehid ku hate cem qumandarê alayê, sılav dayê. Ew herdu hatne ber radyoyê.

Sehid got:

– Bı hukmê we Sehidê Emerikê hazır e.

Qumandarê ordiyê gote Sehid:

– Hevalê Sehid, ez terefê xwe da zef jı te razim e, bona wê hazırkırına esker û mêraniya te ku wi şeri da kır. Cab gıhişte mın: te da pêşiya esker û rınd nişanê wan da, weki em ne dewletê Êvropayê ne, ê ku usa zû hatne rayê. Te qeweta eskerê sor nişani wanda. Hûn gerekê mıqati xwe bın, dıjmın wê qewatê cardın topke, disa ser we da bıgrın. Ezê we ra komekê bışinım: çend teyare, tank û cebırxane...

Sehid got:

– Hevalê qumandarê ordiyê, bıra bên, eskerê mın usa hazır e, weki tu cara paşda nakışe. Emê serê xwe bıdın, lê jı ci naleqın...

Faşista cepa alayê Bryanskê gırtıbû, çımku havin bû, jı gele ciya nanê tezeyi kutay, genımê kırık dıkışandın kûraya welêt; ber bı Bakur wê şûnda ji vıra hêsa eskerê wi kêlek jı Moskovayê dıgırt. Lema faşista usa bê hedi xwe, minani gureki çav keri pez keve, gele cara xwarıbe, tam jı devê wi neçûbe û ewi tırê lı vıra ji wê "rısqeki" xwe ra derxe...

Esreke teng bû, ro hê neçûbû ava, serê darêd bılınd tirênja royê xwanê dıkır, lê nav mêşe da siyê rû erdê gırtıbû...

Pey wi şerê ewlin ra eskerê me xema wi nebû, wana êdi fesala şerê tanka hılda, zanıbûn, weki netırsın, bıra rınd were nêzik, û paşê bêfıta lêxın, mutulgê şewatê û bombê desta lê bıqalibıne, tu tang jı dest meriya xılaz nebe, weki top ji wextê da bıxebıtın êdi rınd e. Eva bû minani derseke cenbandi vi eskeri hılda. Qumandara teva pesnê Sehid dıda, heval çavronkayi dıda wi, lê Sehid dıxeyidi, dıgot:

– Na, mın çı kıriye? Eva gışk eskerê meyi mêrxas kıriye, eva qumandarê meyi alayê kıriyê, mın çı kıriyê?...

Lê esker û qumandara gışk jı Sehid hez kır, mêraniya wi û culeta wi dı şer da ditın...

Nav mêşe da hê bina bisoyê dıhat; cendekê faşista hıne cına ser hevda ketıbûn, kumê serê wan jı seri fırıbûn, dûr ketıbûn.

Sehid hukum kır, weki esker heveki pêşda here, weki ciyê xwe buguhêze, tebiya bıkole, têkevnê. Hela ronkayi bû, esker bı gotına qumandarê xwe ciyê xwe guhastın, tebi kolan, ketınê.

Ew çend roj bûn Sehid û eskerê xwe va nav şer da bûn, hurbûna faşista kêm nedıbû: herro hıcûmê ser eskerê me dıkırın. Ewa ku Sehid anibû serê wan, wana birnedıkır. Rojêd ewlin qeweta faşista gelek bû, çımku ewi hemû cebırxana eskerê Êvropayê top kırıbû û dıhat...

Lê dıwana me nedıxwest, ku tu kesira şerke. Diwana me diwana edlayê bû, faşista bı xayneti ser me da gırt.

Lema rojêd ewlin qewat aliyê wi bû. Lê wi şeri da, çawa Kurd dıbên "derba enişkê dit", jı tevayê eskerê sor?...

Carekê çend deqa hêsa bû, Sehid nameke kın malê ra nıvisi...

Ew şerê ku bı mêrani Sehid û eskerê xwe va kırıbû lı vi şerê Bryanskê, deng zû nava hemû eskerê me da bela bû. Eva mêrxasiya eskerê me, aliki bû delil, aliki ji êdi lı gışka bû xiret. Eskerê vê cepê şereki baş dıkır, gelek eskerê faşista qır dıkır.

Hergav teyarê faşista dıhatın, bombe davitın. Lema eskerê me ku ciyê xwe dıguhast, dest xwe da tebi dıkolan, dıketnê. Eskerê Sehid ciyê xwe guhastıbû, gışka dılezand tebiya dıkolan, weki têkevnê. Sehid hat nêzıki wan bû, lê nıhêri esker gışk tabi kolane, ketınê, lê eskereki wi xwe dımızmızand, hê tebi ne kola bû. Sehid hate cem wi, got:

– Heval, weki tu ha weki bûka teze, xwe kaw-kaw bıhejini û zû zû tebiyê xwe ra çêneki, şuxulê te xırab e.

Jı wan gıliyê Sehid, bû pırqiniya esker keniya. Ewi mer ji destê wi gırt, nişan dayê çawa bıkole. Paşê got:

– Heval vıra lazım e lezi û êgini, te fem kır?

– Belê, vır wa ezê zû bıkım, –esker got:

Esker hevra xeber dıda dıgot:

– Eva ne ku qumandar e, eva minani bavê kurê xwe xweyike.

Esker gışka ji Sehid hızkır.

Payiz bû, sur-serma ketıbû Ûrısêtê. Wê salê berf dereng ket, lê ewrê spiyê berfê ezman tıji bû, bayê sar ji pêra dıhat. Carna ewrê spi top dıbûn dadılıqyan û berf dıket. Kıncê zıvıstanêye germ hê negıhiştıbû esker, şeve sar bûn, esker serma dıkır. Sehid hukum kırıbû kesek agır danede, weki dıjmın bı wan da nehese. Carna şevê Sehid dıhate nav eskerê xwe, wan ra xeber dıda, laqırdi dıkırın, nedıhişt esker ber xwe keve. Nav eskerê wi da yeki Ûzbek hebû, navê wi Memed bû. Sehid wa bı deveki ken dıgote wi:

– Memed, eva tera ne Taşkend e, weki tu germê da xwe başe walaki bıgeri.

Dıbû pırqiniya esker, şa dıbûn, dıkeniyan.

– Eva Ûrısêt e, xwe bıçırine, berk bıgre, carna tebiyêda Ûzbêki bılize, weki tu germ bi. Disa dıbû pırqiniya esker dıkeniyan. Yekê Ermeni jı tebiyê hêdika got:

– Hevalê qumandar, welle tê derxıst, şevê radıbe dılize, Ûzbeki dıke bıle-bıl...

Rojtıra dınê kınce germe zıvıstanê lı esker bela kırın. Wê rojê sıbê heta êvarê faşista mecal neda eskerê me, teyare dışandın bomba dıkırın, mêşe kajivaji kırıbûn. Her koleke dewsa bomba usa kûr bû, têra gele meriya dıkır, weki ci bın. Pak bû Sehid ciyê xwe guhastıbû, ewqas zırar negıhişte eskerê wi.

Nanê wan wê rojê dereng hat. Her taxbûr sırê-sırê dıçûn nanê xwe dıstandın. Bengzê teva xweş bû, hêdika laqırdi dıkırın, yeki gote aşpêj:

– Geleki têke kaska mın, çıvr têkê, weki ez bıkarbım gele faşist qırkım.

Disa bû pırqıniya hevala keniyan...

Zûda deng lı welatê meyi mezın bela bûbû, weki faşista ser wetenê me da gırtıne û şer e. Sengeriya her ro pê radiyoyê xeberê teze dıbıhistın, çawa ku eskerê sor dıjmın ra dıke şer û wetenê xwe xweyidıke...

Jı Sehid zûda tu cab tunebû. Name Sehid nedıhatın. Emerikê dıgot:

– Ez bawer nakım weki Sehidê mın xwe paşda bıde, ew erhede çûye şêr...

Sıbe bû, dê, bav û bırê wi Şako jı xebata kolxozê hatıbûne mal. Dora sıfrê rûnıştıbûn taştê dıxwarın. Bu tırqiniya dêri vebû, posteçiyê kolxozê Ahmed hate mal. Sılav da wana got:

– Apê Emerik, eva nama Sehid, te ra şandiye. Meta Rıhan ka mızginiya mın!...

Emerik şa bû, jı ciyê xwe rabû, hema jı destê Ahmet gırt û dırêji Şako kır, got:

– Lao, han, bıxûne, çıka bırê te çı nıvisiye?

Rıhanê gote posteçi:

– Ahmed mızginiya te ser çavê mın be, ezê mızginiya te cote gore bıdım, de rûnê taştê bıxwe.

– Meta Rıhan, ez nan naxum, şênbe, ezi lez ım gerekê ez van nama û gazêta gışka bıbım, belakım. Ahmed got û derket çû.

Şako name xwend:

"Bavo û diya mınê eziz!

Berê ewlin ez we ra sılav dışinım, hûn gerekê bıbaxşinın, weki hıngi ez jı mal derketıme, mın name we ra neşandiye, ne gunê mın bû, çımku wextê mın tunebû. Ezi ne valabûm, nıha ji wextê mın qe tune. Ez nıha ne lı Moskovayê me, ezi hela lı şer ım. Lê itmaz dıkım ji we, dayê û bavo, derheqa mın da qe talaşa nekşinın. Emê yeqin dıjmın alt kın, û ezê sılameti bêm.

Radımûsım bavê xwe, diya xwe û bırayê xwe. Mıqati Şako bın, bıra rınd hinbe. Sılavê bıdne cinara û hevala.

Kurê we Sehid.
27. XI. Sala 1941ê."

Wextê hema xwendın kuta kırın. Emerikê dıgot:

– Mın we ra dıgot çûye şêr, we bawer nedıkır, mın zanıbû, ew xwe nade paş. Şako, lao, kaxız bine, ezê te ra bêjım, tu name bınivise.

Şako çû kaxız û hubır ani, rûnışt Emerikê got:

"Ezizê mın Sehid!

Mın û diya te, ew nama te nıvısibû, stand. Eme şa ne, weki tu sax û sılamet i. Em her saxlemiya te dıxwezın. Rasti bêjım, mın fıkır dıkır, weki tu çıma nama nanvisi. Lao, here te ra oxırbe. Lao, temiya mın ew e, weki tu fıtê nedi dıjmın, heta jı te tê lêxe, qırke. Heta tu dıjmın alt neki, berê xwe nedi malê."

Dê ji lava kır Şako nıvisi:

"Lao, ez Rıhana diye te, şirê xwe lı te helal dıkım. Tê bira te, me gele belengazi kışand, jı destê padşê Romê. Çawa Radio cabê tine, Hitlêr ji bê isafeki minani wi padşê Romê ye. Şirê mın te helal be, lê heta tu dijmın qırneki, heta wi jı wetenê me dernexi, neyê malê.

De bıra xwedê mertalê xwe te ra têke sıtar, te ji gullê neyara xweyike."

Namê da nıvisi bûn:

"Jı gundê me gele cahıl bırne şêr. Lao tu derheqa me da tefekûriya nekşine, emê sax ın û sılamet ın. Em gışk kolxozê de dıxebıtın, weki nan bolbe. Cinar û teş-

kileta partiyê gışk jı tera sılava dışının.

Em çavê te radımûsın: Emerikê bavê te, Rıhana diya te û bırê te Şako.

5.XII. Sala 1941ê."

Welatê Bêlorûsiyayê çetınayê da bû. Sehid guhastne wê derê. Ew welat du payê wi mêşe bû. Mêşê Bêlorûsiyayê ciki şıl bû, wextê tari dıkete erdê, qe baran ji tunebû, lê xonava şılayê dıhate kıvşê, te dıgot baraneki hûr bariye û xılaz bûye. Ew mêşe ser hev da gol û hezek bûn. Ci hebûn weki meri çıqas bê jı kilometra here, tev mêşe ye, gol ın û hezek ın.

Eskerê Sehid dı meşeki usa da hêwıri bû. Ew çend roj bûn faşista mecal nedıda wana, şev û ro bomba ser wanada dıbarandın. Sehid gazi qumandarê razvêdkê (istıxbaratê) kır. Qumandarê istıxbaratê hate cem Sehid, ber wi temena gırt, got:

– Bı hukmê we, hevalê albay, teymenê mezın Karpov hat.

Sehid gotê da:

– Hevalê Karpov, ez dıxwazım tu ji mı ra zman* bini, weki em haj hebın, eva qe mecalê nade me. Hûn pênc meriya zêdetır neçın, eskerê xwe bınêr, tu rê jı kıjani ra dıbini, xwe ra bıve!

Karpov eslê xwe da Ûrıs bû, jı welatê Sıbiryê bû. Teymenê mezın bû. Xorteki cahıli bê xof bû. Sehid ku hukumê xwe kuta kır, Karpov got:

– Hevalê podpolkovnik, hukmê te wê bê qedandınê!

Wê êvarê şeve reş bû, hema ku tari kete erdê, Karpov û pênc hevala va rêketın çûn. Sıbetırê heta êvarê Karpov venegeriya, rojtıra dınê ji venegeriya. Sehid eskerê xwe hız dıkır, Karpov ku hevala va nehatın, ew ber xwe dıket, tefekûriya wan dıkışand. Roja çara şebeqê Karpov bı hevala va vegeriya hatın. Faşisteki zıravi dırêj, te dıgot stûna xaniya ne, gırtıbûn anibûn. Karpov izın xwest hate hûndurê holıkê, Sehid ra temene da û gıli kır, weki wana bı çı teheri ew dil gırtın anin.

– Roja em jı vıra derketın na, rojtıra dınê hevalê podpolkovnik, em derketne pış eskerê faşista. Hındık ma bû em lı ciki têkevne telê. Şevereş bû, weki tıli çavê merıv ra kırana, meri nedıdit. Em fesal minani mara erdê ra dıkışiyan dıçûn, weki me nebinın. Hevalê Taşmûrza mın tıme pêşiyê dışand çımku, çavê wi Kırgızi hûr ın, lê şevê minani çavê gura dıbine. Wê şevê mın hevalê Taşmûrza cem xwe hişt. Sêrjant, Plotnikov pêşiyê şand. Em usa dıçûn weki kesek bı me nehese; hela nava rojê me texmin kırıbû, weki eskerê faşista lı pêş me ne. Nışkêva Taşmûrza sekıni, serê xwe heveki bılınd kır û wan çavê xweyi hûrıkva zûr bû hewırdori me nıhêri, paşê xwe nêziki mın kır, hêdika guhê mın da got:

– Hevalê teymenê mezın, em ketıne telê, çarnıqalı me faşist ın, weki em venegerın wê me bıgrın, qırkın, iznê bıde ez herım Plotnikov vegerinım, weki em venegerın, emê gışke gırti ne...

Mın izin da. Taşmûrzê rabû ser çalepıya, ser dest û lınga çû. Nava pênc deqa da ewi xwe gihande Plotnikov û zıvırand, em ku heveki ew riya tê da hatıbûn, disa vegeriyan, me usa texmın kır, wekı hındık mabû em têketana destê dıjmın. Paşê mın jê pırsi:

– Hevalê Taşmûrza, te çawa texmın kır, weki em ketne telê, ne şevereş e?

Ewi gote mın:

– Hevalê qumandar, ez zarotiya xwe da dûajo bûm, şıvan bûm, dıçûme ber pêz. Wextê em dıçûne zozanê Alatay, gele roja em rê dıçûn, dupayê wê rê em şevê dıçûn, çımku şev jı pez ra hênık e. Em wan şeva usa mıqati pêz ın, wekı berxek ji wan şevê tari jı keriyê pêz bımine, em dıbinın. Hê zarotiyê da çavê mın usa hin bûne.

Sehid gote Karpov:

– Tu mın ra gılike, we çawa ev zman ani?

Karpov got:

– Nava rojê em dıketne kolêd bombaye kûr. Me xwe dı nava mêşe ciyê sıx da vedışart, lê şevê em dıçûn. Wê şeva paşin em disa fesal çûn. Me bıhist dengê lıngê meriya tê.

Disa Taşmûrza serê xwe bılınd kır, got:

– Yeki dırêje, qasıkeke desta da ne, ber bı me tê, –Hiv ji alıki jı bın ewr teze derketıbû. Qeretû ancax dıhate xwanekırınê. Kıvş bû, –Ev dıçe avê, me ji texmın kır. Me xwe erdê ra usa qemıtand, weki me nebine lê mın işareti eskerê xwe kır hazır bın; bêbûta ji hazırkın. Ew hat orta mın û hevalê Platnikov ra derbaz bû. Hela gavek derbaz nebû pışta wi kete me. Platnikov wı cendekê xweyê terıki va, weki pılınga, para banzda, lê siyar bû, dest kıre xeneqê. Mın bı destiyê kêrê lı cênika wi xıst, gêj bû ket. Destê Platnikov xeneqê da bû, xıre-xır jê hat, ez tırsiyam wê bê xenıqandınê, cefa me ji badılhewa here. Mın lı destê Platnikov xıst, eşaret kır, weki ew berde, lê Platnikov wi berneda. Mın zû zûka destmal kuta devê wi, paşê Platnikov xeneqa wi berda, me destê wi ji pışt va gırêda, lê seypisan ranedıbû, xwe mıriti avitıbû. Heta em derketıne fırêqetiyê, me bı pışta ani, lê hema ku em derketıne me fırêqetiyê, me du-sê qundax danê rabû piya: me da orta xwe ani.

Sehid keniya, Karpov bı laqırdi got:

– Ewi dıbêje, gele gıli cem wi hene, hevalê Podpolkovnik!

Sehid razılıxi da Karpov û hevalê wi, got:

– Lêytêrantê mezın, Karpov, ez zûda dıbinım, weki tu ewladê partiya me helal i, ew havalê te dane dora xwe, hêja ne Ezê seba vê mêraniya we bınıvisım, we ra nişan derkevın.

Karpov got:

– Bona qulıxiya weten hergav hazırım!

(*) Zman: Jı dıjmın dil gırtın, tanin bona gıli-gotına jê pırskın.

(Ereb Şemo,
Jiyana Bextewar, Weşanên Deng,
Heziran 1994, İstanbul, Rupel 236-245)

Dûmahîk Hêye

"Türk'ü andırmayacak şekilde vahşi yaratıklar"

Türkiye Cumhuriyeti devletinin faşist, sömürgeci ve ırkçı bir karaktere sahip olduğunu, bu devletin ırkçı, kafatasçı devlet yetkililerinin açıklamalarından da görüyoruz. TC kurulduğundan bu yana, Türk ulusu dışındaki ulus ve milliyetlere karşı koyu bir Türk ırkçılığı politikası temelinde yaklaşıldığı da bilinmektedir. Son olarak hapishanelerdeki devrimci tutuklulara karşı girişilen vahşice katliamın ardından TC'nin İçişleri Bakanı Tantan'ın tavrı da ırkçı geleneğe sıkı sıkıya bağlı kalındığını bir kere daha kanıtladı. Onlarca devrimcinin katledildiği, yüzlercesinin ağır yaralandığı, devrimci tutsakların F tipi hücrelere atıldığı bir ortamda, TC yetkilileri direnen devrimcilerin Türk olmadıklarına karar verdiler!

TC'nin İçişleri Bakanı kafatasçı Tantan, zindandaki devrimcilerin meşru savunma haklarını kullanarak kendilerini ölümden korumaya çalışmalarını ***"Bir Türk insanını andırmayacak şekilde vahşi bir yaratık olarak karşımıza çıkıyorlar."*** biçiminde tanımlamaktadır. Her tür silahın kullanıldığı ve binlerce özel silahlı güçle saldırıldığı, TC tarihinin en geniş kapsamlı cezaevi operasyonunu makul göstermek için direnen devrimcilerin Türk ulusuna mensup olamayacaklarını anlatabilecek kadar ırkçı olduklarını göstermekten çekinmiyorlar...

Bu kafatasçılara göre bir ulus içinde ezenle ezilenler, sömürenlerle sömürülenler yoktur! Hayır! Bunlara göre devletin ırkçı, faşist yapısına, Türk şovenizminin savunuculuğuna uygun davranılmıyorsa, o zaman sözkonusu insanlar Türk bile olamazlar! Türk olmadıklarına göre devrimci tutuklulara her tür şiddet uygulanabilir anlayışıyla pratiğe geçirdikleri barbarlıklarını da böylece gizlemeye ve gizleyemediklerini de haklı çıkarmaya çalışmaktadırlar.

Devrimci tutukluların haklı direnişi ve mücadelesini, beyinleri Türk şovenizmi ve milliyetçiliğiyle doldurulmuş geniş kitlelere kötü göstermenin bir aracı olarak yine Türk şovenizmine, ırkçılığına başvurulmakta ve bu "oyun"da başarılı da olmaktadırlar.

TC'nin ırkçılık üzerine bina edildiği ve bunun sürdürüldüğü açıktır. Bu noktada özde değişen bir şey yoktur. Buna rağmen Tantan gibilerinin ırkçı hezeyanlarını ferdi tavır gibi gösterenler; aslında TC'nin Türk ırkçısı olmadığını kanıtlamak için şu ya da bu politikacıyı devletten, devletin siyasetinden yalıtarak kitlelerin bilincini karartmaya çalışanların sayısı azımsanmayacak düzeyde fazladır.

Bu işi "çağdaş Türk Turancısı"ndan "sol"cu etiketli karşıdevrimci İşçi Partisi'ne kadar bilimum kemalist iktidar hayranları (yeni yetme demokratik cumhuriyetçi Kemalizm hayranları da eklenebilir...) elbirliğiyle yapmaktadırlar. Yanlışlar kendini bilmez şahıslara, başarılar kemalist kuruluşa fatura edilerek ırkçılık ve vahşet üzerine inşa edilmiş ve bu çizgiyi devam ettiren faşist sömürgeci kemalist devlet geleneği aklanmak/paklanmak isteniyor. Ama gerçekler alabildiğince çıplak şekilde ortada duruyor.

Tantan, bütün kötülüklerin sahiplerinin Türk olmadığını özellikle vurgulamayı ihmal etmemektedir. Cezaevlerinde yaptıkları barbarlığı gizlemenin yolu olarak yine bildik sahtekarlıklara, yani devrimcilerin kendi en meşru haklarını, hatta kendilerini ölümden korumak için topluca hareket etmeyi Türk ulusundan olmamak olarak değerlendirmek kadar kafatasçı olduğunu ortaya koyuyor...

Tantan'a göre eğer zindandaki devrimciler teslim olmuş olsaydılar o zaman Türk olacak, bir Türk gibi hareket edeceklerdi!

Cezaevleri katliamının başaktörlerinden Tantan, direnen devrimci tutukluların savunmasının meşruluğunu kamuoyunda gizlemek ve gerçeğin üzerini örtmek için Türklük silahına başvurmayı tercih ediyor.

Tantan gibi kafatasçılar her zamanki gibi demagojiyle gemilerini yürütmeye devam ediyorlar. Kötüler başkalarının, iyiler ise "bizim" anlayışı, Türk ırkçılarının sürekli başvurdukları paslı ve kirli bir silahtır. Hem içeride hem de dışarıda bu Türk ırkçısı gelenekten vazgeçmeleri mümkün değildir; en son cezaevlerinde yaptıkları katliam karşısındaki tutumları ve yine son günlerde Ermeni soykırımı bağlamında Fransa'ya karşı tavırları kendilerinin "temiz" başkalarının ise tersi olduğu biçimindedir. Kötü şeyleri Türk'e yakıştırmayan ırkçılar hemen her köşebaşını tutmuş durumda, bugün bu tutum para etmektedir ve fakat bu da bütün bu ırkçı güruhu yenilgiden ve yokolmaktan kurtaramayacaktır.

25 Ocak 2001

Bir Stêrka Bolşewîk okuru.

Bir boykotun gösterdiği gerçek...

Faşist Türk devletinin kolluk güçlerinin cezaevlerindeki devrimci tutuklulara saldırıları sürecinde burjuva medyanın verdiği haberlere tepki olarak DETUDAK tarafından 6-13 Ocak 2001 tarihleri arasında burjuva Türk gazetelerini almama yönünde bir boykot ilan edildi.

Sözkonusu boykot, 6 Ocak 2001 tarihinde Almanya'nın Frankfurt-Zeppelinheim'de Hürriyet gazetesi binası önünde yapılan bir mitingle de kamuoyuna duyuruldu.

Burjuva gazetelerin boykot edilmesi eyleminin kendisi şu ya da bu durumdan bağımsız olarak karşı çıkılacak bir eylem biçimi değildir. Fakat her eylem, içinde bulunulan durumda işçilerin, emekçilerin bilincini devrim mücadelesi için geliştirmeye, onları devrimci mücadeleye katmaya hizmet etmek zorundadır. Bu bağlamda yapılan eylemin içeriği, gerekçeleri önem kazanmaktadır.

Eğer hedef burjuva medyayı teşhir etmek ve cezaevleri konusundaki gerçekleri işçi ve emekçilere aktarmak ise; o zaman yapılanın doğru olup olmadığını da sözkonusu teşhirin hangi temelde, hangi gerekçelerle nasıl yapıldığı gösterir.

İşte bu noktada, DETUDAK adına takınılan tavır, burjuva medyanın gerçek yüzünün ne olduğu konusunda yanlış bir konumda olunduğunu gösterdi.

DETUDAK adına yayınlanan bildirinin girişinde şunlar söylenmektedir:

"Bizler daha önceden defalarca tanık olduğumuz ve 'boyalı basın', 'holding medyası', 'yalan makinaları" ve 'dördüncü kuvvet' diye tanımladığımız Türk burjuva basınını, onun dolarla maaş alan ***devlet memurlarını*** *ve* ***MİT elemanlarını, MGK emirerleri*** *ve* ***brifing gazetecilerini****, faks ve telefonlarla esas duruşa geçen* ***Andıç uşaklarını****, son cezaevi katliamında oynadığı aktif rollerinden dolayı kınıyoruz."*

Bu tavrı okuyanlar belki de burada yanlış olan nedir ki? sorusunu sorabilir. Öyle ya, burjuva basını kınanıyor... Bunun yanlışı nedir ki? Soruna böyle yaklaşıldığında varolan yanlışı görmek mümkün olmayacaktır. Alıntının devamında kınamanın gerekçeleri açıklanmaktadır. Tüm gerekçeler burjuva basının gerçekleri çarpıttığı, devrimcilere karşı devletin tarafını tuttuğu yönündedir. Kınamak da burjuva basının devletten yana tavır takınması ve gerçekleri çarpıtması nedeniyle yapılmaktadır.

Belki "ince hatlar" üzerinde yürünüyor? Fakat, devrimcilik adına burjuva medyanın, medyanın devletten yana tavır takındığı nedeniyle kınanması, aslında burjuva medyadan bir beklentiye sahip olunduğunu göstermektedir.

Aslında burjuva basını, haklı olarak "emireri", "brifing gazetecileri", "andıç uşakları" vb. değerlendirildikten sonra, bu basının yapacağı işin ne olduğunun da açık olması gerekir.

Bu bağlamda burjuva basının, faşist Türk devletinin cezaevlerinde devrimci tutuklulara saldırıları, ölüm orucu, açlık grevleri ve devleti protesto eylemleri konusunda devletin yanlısı olacağı; devrimcilere karşı tavır takınacağı açıktır ve bu durum burjuva basının doğasına uygundur.

Burjuva basının, burjuvazinin iktidarına hizmet etme, onu kitlelere şirin gösterme ve bu sömürü sistemine karşı yükselen sesleri bastırma; devrimcileri "terörist" olarak gösterme; devletin kolluk güçlerinin yaktığı devrimcileri "kendilerini yaktılar" diye gösterme vb. vb. tavır dışında bir rolü, görevi yoktur.

Sorun, bu gerçeği gözardı ederek, burjuva basından genel olarak burjuva demokrasisi çerçevesinde, yine burjuvazinin iktidarının savunuculuğu çerçevesinde olan bir "tarafsızlık ilkesi" siyaseti beklentisine sahip olan devrimcilerin tavrından kaynaklanmaktadır.

Toplumsal bilimlerde "tarafsızlık", sınıflarüstü siyaset olmayacağı gerçeği, burjuva basının tavrı konusunda ayaklar altına alınmakta, liberal bir burjuva siyasetin savunuculuğu konumuna düşülmektedir.

"Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu?" diye bir deyim vardır. Ya burjuva basının gerçekten burjuva basını olduğunu düşünüyorsunuz; o zaman bu burjuva basını teşhir etmek de bu basının, burjuvazinin iktidarının, devletinin tavrıyla uyumlu olduğu ve burjuvazinin düzeni, basınıyla birlikte teşhir edilir; ya da burjuva basını, emireri medya vb. tespitlerin ne anlama geldiği, bu basının gerçekten burjuva basını olduğu kavranmamıştır, o zaman da sahibinin sesi medya, sahibinden yana tavır takındı diye bu basını "kınıyoruz" tavrı takınılır.

Yapılan ikincisidir ve yanlıştır. Burjuva basını hakkında kitlelere –taşınabildiği kadar– yanlış bilinç taşınmıştır. Burjuva medyadan yanlış beklentilerin yaygınlaştırılmasına hizmet edilmiştir.

Stêrka Bolşewîk okuru olarak bu yanlışa dikkat çekmeyi devrimci bir sorumluluk ve görev olarak görüyor; bu yanlışı yapan devrimcilerin, yanlışlarını bilince çıkarıp aşmasını talep ediyoruz.

20 Ocak 2001
Bir Stêrka Bolşewîk okuru.

Devrimcilerarası şiddete son!

Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketinin kronikleşmiş yanlışlarından (hastalıklarından diye de okuyabilirsiniz) biri olan devrimcilerarası şiddet, son aylarda yeniden gündeme geldi.

Faşist Türk devletinin cezaevlerındeki devrımcı tutuklulara karşı başlattığı saldırı sonrasında, tüm devrimciler ve ilerici demokratik kesimlerin bir bölümü devletin katliamına karşı protestolarını değişık eylemlerle dile getirdi, getiriyor.

Faşist devletin cezaevlerine saldırılarıyla onlarca devrimci katledildi, yüzlercesi yaralandı ve binden fazla devrimci tutuklu F tipi hücrelere tıkıldı... İşte bu saldırıları protesto eden devrimcilere, eylemlerin ilk günlerinde ölüm orucunu başlatan örgütler -DHKP-C, TKP(ML), TKİP- yürüyüşlerde pankart bile açtırmadılar. Bunun en temel gerekçesi "ölüm orucunu biz yaptık, siz katılmadınız" bıçımındeki açıklamalar oldu. Bunun sonucunda 23 Aralık 2000 tarihinde Almanya'nın Köln şehrinde bir yürüyüş, Dusseldorf şehrinde ise bir başka yürüyüş gerçekleştı. Düsseldorf'ta yürüyüş yapanlar, Köln'de yürüyüş yapan DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP'ın kımseye pankart taşıtmama vb. tavrını gerekçe olarak gösteriyorlardı. Fakat, DETUDAK adına yürüyüş yaptıklarını söyleyen MLKP, TKP/ML, TİKB vb. örgütler de Köln'de yürüyüş yapanların tavrının bir benzerini takındılar. Hatta daha da ötesine geçip MLKP taraftarları yürüyüşe katılıp pankart açmak isteyen KP/İÖ taraftarlarına saldırıp şiddet uyguladı. Sozkonusu saldırı sonrasında Alman polisi 50 kadar KP/İÖ taraftarını gözaltına almıştır.

Yani kimin gücü kime yetiyorsa, güçlü olanlar kendilerınden güçsüz gördükleri yerde devrimcilere şiddet uygulamayı "normal" bir iş olarak görüyor! Saldırının MLKP taraftarlarınca yapılması, hiç de DETUDAK adına yürüyüş yaptığını söyleyen diğer örgütlerın tavrını temize çıkarmamaktadır. Devrimci tutuklulara saldırıları protesto etmek için yürüyüşe katılan devrimcilere, kendi pankartlarını açmaya ızın vermemenin ötesinde, saldırı geldiğinde "devrımcılerarası şıddete hayır!" bile diyemiyorlar... Fakat saldırı kendılerine yöneldiğinde, devrımcilerarası şiddete karşı oldukları vb. hikayeleri anlatmaktadırlar...

Düsseldorf'taki eylemın yaraları kabuk bile bağlamadan, 14 Ocak 2001 tarıhınde Almanya'nın başkentı Berlin'de Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i anma yürüyüş ve mıting eylemınde de devrımcilere şıddet uygulama eylemi yaşandı.

Bu sefer şiddet uygulayan ve şıddete maruz kalanlar değişmişti... Yürüyüş blokunda KP/İÖ taraftarlarıyla Dev-Sol taraftarları birlikte yürüyordu. Mıtıng alanında -mezarlığın önü- DHKP-C taraftarları Dev-Sol taraftarlarına saldırdı. Bırçok kişi yaralandı. Bu arada Dev-Sol taraftarlarıyla birlikte yürüdükleri ıçin KP/İÖ taraftarlarından da yaralananlar oldu

Mıting alanında olayların sakinleşmesı sonrasında polis kordonu altında sözkonusu gruplardan bir bölümü metroya yürüdü. DHKP-C taraftarları bu sefer de metroda TKP/ML ve Özgür Gelecek taraftarlarına saldırıyor. Ve polis 50 civarında devrimciyi gözaltına alıyor.

Kuşkusuz saldırının çıkış biçimi, nedeni, nasıl anlatılırsa anlatılsın ortada açık olan şiddetin uygulandığıdır. Zaten sorunun özü de olayın nasıl çıktığı değildir.

Yanlışlığı açık olan ve hiçbir itirazın ve açıklamanın haklı çıkaramayacağı olgu, devrımcilere şiddet uygulamadır. Bizim esasında devrimcı kamuoyunun dikkatine sunmak istediğimiz gerçeklik de budur.

Hem Düsseldorf'ta, hem de Berlin'de devrimcilerarası şiddet yaşanmıştır. Hiçbır gerekçe bunu haklı çıkaramaz. Ve tüm devrimcilerin hemen, nedenı, gerekçesı ne olursa olsun devrımcilerarası şiddeti reddetmesi gerekir.

Biz Bolşevikler olarak Kasım 1981'de devrimcı kamuoyuna yayınladığımız devrımcilerarası şıddeti ılkesel olarak reddetme tavrından bu yana sürekli biçimde devrimcilerin takınması gereken doğru tavrın ne olduğunu göstermeye çalıştık Anda şiddeti hangi grup, örgüt uyguluyorsa, o grubu, örgütü uyarmak, yaptıklarının karşıdevrime hizmet ettiğini vurgulamak ve bu yanlış tutumun terkedilmesini sağlamak yönünde çaba gösterdik. Fakat hiçbır devrımci örgüt, bizım 1981'den bu yana birkaç kez devrimcı örgütlerin imzasına sunduğumuz devrimcilerarası şiddeti ilkesel olarak reddeden tavrımızı imzalamadı.

Her seferinde kendilerinin de devrimcılere şıddetten yana olmadığını açıkladılar. . Ama, bu sefer de devrimcıleri keyfı olarak devrimcilikten çıkarıp saldırılarda bulundular ve uygulanan şiddetin devrimcilere uygulanmadığı hakkında masallar anlatmaya başladılar.

Devrımci örgütler bu yanlıştan kopmamaya kararlı görünmektedir. Fakat bız Bolşevikler de bu yanlışın üzerine yürüme kararlılığındayız. Şu gerçek bilinmelidir kı, devrimcılerarası şiddete son verilmediği sürece, bırakın geniş kitlelerı bırleştirmeyi, devrimcılerı bile birleştıremezsiniz! Ve bu da devrim için mücadelenin önündeki önemli engellerden bıridır.

Feodal anlayışın "kan davası", küçükburjuva anlayışın "intıkamcılığı" devrime, devrimciliğe kökten ters anlayışlar olduğu artık kavranmak zorundadır. Devrimcilerarası şıddet, karşıdevrime hizmet etmektedir Devrim saflarına ise sadece ve sadece zarar vermektedir. Bunun da bılincinde olarak, tüm devrimci örgütlere bir kez daha çağrıda bulunuyoruz:

Devrimcilerarası sorunların çözümünde, şiddetin kullanılmasını ilkesel olarak reddedin! Devrimcilerarası şiddete son!

15 Ocak 2001
Stêrka Bolşewîk okurları.

SÊWETA SAZÛBÎYAYENA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

astarê bolşewîk

AMOR: 14 · GÛJÎGE 2001 · CERM: 150.000 TL

Bijî roja 8ê Adarê ya Jinên kedkarên Navnetewî!